

“มึงจะไปกลัวมันทำไม คนเรามีมือมีตีนเท่ากัน” ล้วนว่าเป็นคำพวกผู้ใหญ่ “ขิงถ้าเรากลัวมัน มันก็ขิงรังแกเรา มึงต้องสู้มัน เข้าใจมั๊ย”

“แต่กูอ้วนนี่”

“บักห่ามึงเอ๊ย อ้วนซิดี แรงเยอะดี มึงเห็นมั๊ย พอมึงทำท่าจะสู้มันก็กลัว”

1.1.5 เรื่องแสงทองเหนือขอบฟ้า ผู้เขียนใช้ภาษาปากในบทสนทนาครั้งนี้ (ภานุมาศ ภูมิถาวร, 2542, หน้า 18)

เสาเอกช่วยแม่ชนมุ้งหมอน หม้อข้าว งานชามและของกินขึ้น ไปเก็บบนกระท่อม ชนต้นผลหมากรากไม้กองแอบไว้บนแคร่ไต้ถุน สิ่งสุดท้ายที่หนักเกินแรงต้องอาศัยแม่ช่วยยกลงคือ ล้อตีนตะขาบกับพาล ไถนาคมปลาบ

“ปีนี้ข้าจะไถนาเอง” เสาเอกบอกอย่างมั่นใจ

“เอ็งลืมละสิ ปีนี้พ่อเอ็งไถหว่านไว้ให้แล้ว เคราะห์ดีเหลือเกิน ปีหน้าเอ็งคงไถ พอจะไถนาให้แม่ได้แล้วจริงๆ”

“แม่ ข้าออกไปดูไร่ข้าวหน่อยนะ”

1.2 คำภาษาดิ้น เป็นภาษาย่อยของภาษาที่คนส่วนใหญ่พูดกันในแต่ละท้องถิ่นของประเทศ เพื่อสร้างบรรยากาศให้เหมาะสมกับตัวละคร เหตุการณ์ และความสมจริงในเนื้อเรื่อง จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าผู้เขียนได้ใช้ คำภาษาดิ้นเหนือ ภาษาดิ้นอีสาน ภาษาดิ้นใต้ และคำภาษาวีซึ่งใช้ในกลุ่มชาวมุสลิม ดังตัวอย่าง

1.2.1 เรื่องคำใส ผู้เขียนใช้คำภาษาดิ้นอีสานในบทสนทนา ดังนี้ (ทวีศักดิ์ สุขะลา, 2547, หน้า 51-52)

“คำใส...มึงเฮ็ดหยัง” เสียงเด็กชายตู่ยักขึ้นบนจักรยานคันงามที่ทำจากเหล็กชั้นดี ราคาหลายพัน

“นอนเล่น... มึงมาแต่ใส”

“กูมาเล่นกับมึง ว่าสิพามึงมาระบายสีภาพกับมาบอกข่าวดี”

คำใสเบิกตาโต ถามยิ้ม ๆ “ข่าวดีอีหยังวะ บักตู่ย”

“พ่อกูซื้อลูกฟุตบอลให้งามหลาย”

“อยู่ใสละ” คำใสผุดลุกจากที่บนบนชานเรือนด้วยท่าที่สนใจ

“อยู่บ้านกู เคี้ยวตอนเย็นวันนี้กูจะเอามาซ้อมเตะด้วยกัน”

“ดีคือกัน กูบได้เตะบอลออกกำลังกายมาหลายวัน เหงื่อบ่ออก มันอึดอัดชอบกล”

1.2.2 เรื่องเด็กหญิงสวนกาแฟ ผู้เขียนใช้คำภาษาดิ้นใต้ในบทสนทนา ดังนี้

(เม น้อยนาเวศ, 2548, หน้า 155)

“แต่ก่อนเขามีอะไรก็เอามาฝากกัน อย่างเคย (กะปี่) จากกระ (กระบุรี) นั้นหอม
ดำน้ำพริกอร่อยนักหนา ปลาเค็ม น้ำตาล ผ้าเป็นพับ ๆ กะลวย (เยอะเยอะมากมาย) ไปหมด คนมากมาย
ๆ ต้องตั้งก่อนเส้าหุงข้าวเหนียวใส่หอบกลับไป”

ย่าเล่าด้วยตาเป็นประกาย “ไม่เหมือนเดี๋ยวนี้ ถนนหนทางมันสะดวก คนมีรถเข้า
มากันเดียวใจเดียว (ครูเดียว) ก็ถึง”

1.2.3 เรื่องโยชะพลัดถิ่นแห่งทางขามู ผู้เขียนใช้คำภาษายาวีซึ่งใช้ในกลุ่มชาวมุสลิม
ดังนี้ (วิน วนาคร, 2546, หน้า 18)

“ว่าไง... ได้มายัง ใจปุ่น เห็นว่าจะชวนเคอร์ไปเก็บยาร่วง (เมล็ดมะม่วงหิมพานต์)”

“ใช่อาเยาะ (พ่อ) ชันตั้งใจชวนเคอร์แล้วแหละ แต่เห็นว่าออกไปซุกหัวกลอย ก็เลย
เปลี่ยนใจจะไปเก็บลูกตะขบป่าที่ชายน้ำ เห็นเจ้าปุดำกำลังมั่วม่งมำอยู่กับซากปลา ก็เลยได้โอกาส
แย่งซากปลามาเป็นเหยื่อล่อเสียเอง ได้มา 4 ตัว เบ็ม ๆ ทั้งนั้น”

“อาเยาะ ๆ มีเรื่องจะบอกด้วย” เขาแหงนหน้ามอง “พ่อเคอร์เล่าให้ฟังว่าวันนี้
มีระเซ็ดดีโพงพางของปะจูแหม (ปะจูเป็นสรรพนามเรียกขานผู้สูงวัย) ตัวนี้งยาววากว่า ๆ”

1.2.4 เรื่องหมอน้อยกายสิทธิ์ ผู้เขียนใช้คำภาษาถิ่นเหนือในบทสนทนา ดังนี้

“เริ่มที่น้ำตั้นนะกะ โตขึ้นน้ำตั้นอยากเป็นอะไร”

“โตขึ้น เจ้า.. เจ้า..” น้ำตั้นเอียงอาย ทำท่าจะบอกดีหรือไม่ดี

“เจ้าอยากเป็นชาวไร่ จะปลูกบ่าเต้าให้..ให้..เต็มไร่เลย เจ้าชอบกินบ่าเต้า”

“บ่าเต้า” আহหมอขมวดคิ้ว

“แดง โมนะครับ আহหมอ” แอนโทนี่แปล (ชัญวลี ศรีสุโข, 2545, หน้า 47)

1.3 คำแสดงภาพ เป็นถ้อยคำที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ
ถึงรูปร่างลักษณะของคน สัตว์ สิ่งของต่าง ๆ ที่บรรยายหรือพรรณนาอย่างชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้
ผู้อ่านเห็นภาพของสิ่งนั้นได้รวดเร็วยิ่งขึ้น จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าผู้เขียนได้ใช้
คำแสดงภาพเพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจและมองเห็นภาพ ดังตัวอย่าง

1.3.1 เรื่องเจ้าหนูขลุ่ยผิว ผู้เขียนใช้คำแสดงภาพ ดังนี้ (สุริยัน สุคนธ์วิวงศ์, 2547,
หน้า 33)

“พะเนินเดินวนเวียนรอบ ฝั่กอใหญ่ตั้งหลายรอบ พยายามมองหาอยู่นานก็ไม่พบ
ตัวเจ้าของเสียง ไม่มีทหารอยู่ในกอฝั่แต่เสียงนั้นก็ยังแว่วออกมา และเมื่อตั้งใจฟังดี ๆ จึงรู้ว่า
ดังออกมาจาก ไม้ฝั่ลำใหญ่ สีเหลืองสุปลั่งดังทอง หนุ่มชวเขาแปลกใจยิ่งนัก เป็นไปได้อย่างไร
ที่เสียงทหารน้อยจะดังออกมาจากฝั่สีทองลำนี้ พะเนินตัดสินใจพิสูจน์ให้หายสงสัยในทันที

หนุ่มสาวเขาวางขานเล่นโถในมือ แล้วชักมิดที่เห็นเบาะอยู่ขึ้นมาค่อย ๆ ใช้มีดอันคมกริบตัดฟันไม้ไผ่อย่างระมัดระวัง และแล้ว... กระบอกไม้ไผ่สีทองลำโตก็ถูกผ่าออกอย่างช้า ๆ ภาพที่ปรากฏ ดูช่างมหัศจรรย์เกินจะบรรยาย ภายในกระบอกไม้ไผ่มีร่างเล็กกระฉ้อร่อยของทารกเพศชายคนหนึ่ง นอนน้อยเนื้อตัวเปล่าเปลือยล่อนจ้อน นอนร้องไห้จ้าอยู่”

1.3.2 เรื่อง ณ ที่ซึ่งรุ่งตัดแวง ผู้เขียนใช้คำแสดงภาพ ดังนี้ (เรียวจันทร์ พลอนันต์, 2545, หน้า 109)

“เสื่อตรงที่อ้อมกระโปรงบานแล่งชายกระโปรงแหว่ง ๆ วิน ๆ ส่วนเครื่องทรงของพีมิโอบานี่เจ้าบ่าวก็ไม่แพ้กัน มงกุฎนูด ๆ เขี้ยว ๆ บนหัวของเขาช่างเข้าชุดกับขากางเกงขยับยู่ยี่เสียดจริง”

1.3.3 เรื่องตะวันทอในทุ่งกว้าง ผู้เขียนใช้คำแสดงภาพ ดังนี้ (อโศก ศรีสุวรรณ, 2543, หน้า 58)

“บางครั้งทางลาดลงสู่หุบห้วย บางครั้งต้องปีนเนินสูง ๆ ลอดไปได้ร่มไม้ที่อับชื้น พื้นดินเต็มไปด้วยตะไคร่เขียวพิดไปหมด มีทั้งแมลงแปลก ๆ ผีเสื้อป่าบินว่อนไหวอยู่ทั่วดอกไม้หน้าแล้งแดงแค้นให้คงคอยดูมีชีวิตชีวา สีสดของมันตัดกับความเขียวครึ้มคูโคเดเด่นสะดุดตา”

1.3.4 เรื่องวันที่โลกไร้แมว ผู้เขียนใช้คำแสดงภาพ ดังนี้ (วันทนีย์ วิบุรกิตติ, 2546, หน้า 7)

“ผมเรียกสถานที่แห่งนี้ว่าทุ่งหญ้า เวลาใครได้ฟังก็มักจะชอบนึกถึงทุ่งกว้างใหญ่สะดุดตา มีหญ้าขึ้นเขียวขจี”

1.3.5 เรื่องส้มสีม่วง ผู้เขียนใช้คำแสดงภาพ ดังนี้ (ดาวกระจาย, 2548, หน้า 33)

“เป็นกิจวัตรไปแล้วที่จ้อยจะต้องไปเดินค้อม ๆ อยู่ริมรั้วต้นไม้ทุกบ่าย พยายามมองลอดช่องเล็กช่องน้อยระหว่างใบไม้ที่แน่นทึบไปยังบ้านไม้เก่าโทรมดูกร้าง”

1.4 คำแสดงอาการ เป็นคำที่มีความหมายหรือให้ความเข้าใจในด้านการเคลื่อนไหวของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และการแสดงกิริยาอาการต่าง ๆ ของสิ่งมีชีวิต ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพการเคลื่อนไหวได้อย่างแจ่มชัดและรู้สึกคล้อยตามได้ จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่า ผู้เขียนได้ใช้คำแสดงอาการบรรยายหรือพรรณนาสิ่งต่าง ๆ ดังตัวอย่าง

1.4.1 เรื่องทายาทขนมต้ม ผู้เขียนใช้คำแสดงอาการดังนี้ (จิต ชยากร, 2547, หน้า 38)

“แข่งแรกผ่านไป ขวัญยืนติดตัวลอยห่างออกมาแล้วเดินปรีเข้าไปเตะกล้าอีกครั้ง คราวนี้เป็นการเตะต่ำแค่ชายโครง กล้าเหมือนมวยเจนเวทีใช้แม่ไม้หักงวงโยยราเข้าแก้ไข โดยใช้ศอกกระทิงทับเข้าไปที่บริเวณโคนขาคู่ซ้อม”

1.4.2 เรื่องบ้านนี้มีรัก ผู้เขียนใช้คำแสดงอาการดังนี้ (ชมัยกร แสงกระจ่าง, 2546, หน้า 111)

“หนอน” เด็กหญิงแตงร้องแบบคุ่นชิน พลาเงาเอมมือหยิบหนอนตีเขียว ขึ้นมาดู “ไม่ตายหรอกนะคะ...พี่แสงจันทร์” ว่าพลาเงายืนเข้าไปตรงหน้า เสียงแสงจันทร์หวีดร้อง ปิดหน้าตา พลาเงาลุกขึ้นยืนละล้าละลัง”

1.4.3 เรื่องมัจฉานุผจญภัย ผู้เขียนใช้คำแสดงอาการดังนี้ (๗ กิตกาล, 2547, หน้า 19)

“ฝูงปลาที่สวยงามตัวเล็กตัวน้อยตาโตแตกตื่นว่ายตรงมาที่โคม”

1.4.4 ลูกแม่น้ำโขง ผู้เขียนใช้คำแสดงอาการดังนี้ (เจมชาติ, 2544, หน้า 71)

“ท่ามกลางลูกเสือที่ยืนเข้าแถวเรียงราย ลูกเสือป้อนหน้าตาขังจ้องเย็บ เนื่องจากตื่นเขินกว่าปกติ เขายืนระลึกละลืออ้อมไก่อระหงขนสีดำแซมสีเหลืองอยู่ในแถว”

1.4.5 เรื่องสวัสดิ...ข้างถนน ผู้เขียนใช้คำแสดงอาการดังนี้ (ชมัยกร แสงกระจ่าง, 2546, หน้า 35)

“ผมเดินกะปลกะเปลี้ยกลับบ้าน พวกพี่ ๆ พอเห็นเราสองตัวก็มารายล้อมได้ถามพอรู้ว่าผมไปเลียคตตายจากถนน ทุกตัวก็เลียหัวผมเป็นการปลอบขวัญคุณละแผล็บสองแผล็บจนหัวผมเปียกสิ้น”

1.5 คำแสดงความรู้สึก เป็นคำที่ให้ความหมายและความเข้าใจทางอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ บางครั้งอาจเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติ คำที่แสดงแสง สี กลิ่น มาเป็นสื่อชักจูงอารมณ์ให้ผู้อ่านมีความคล้อยตาม จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าผู้เขียนได้ใช้คำแสดงความรู้สึกเพื่อดึงดูดใจให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในเรื่องได้ ดังตัวอย่าง

1.5.1 เรื่องเด็กหญิงนางฟ้า ผู้เขียนใช้คำแสดงความรู้สึกดังนี้ (ดาราราย, 2548, หน้า 121)

“ถึงเคียวจะขะมักเขม้นช่วยแม่เต็ดก้านมะลิ ดึงกลีบกุหลาบ และสนเข็มอย่างขมิขม้นเพียงใด แต่ในอกในใจของเขาก็อดพะวัภพะวนอยู่กับเงินยี่สิบบาทในกระเป๋าทางงตัวที่แม่เพิ่งปะให้ไม่ได้”

1.5.2 เรื่องพยานปากเอก ผู้เขียนใช้คำแสดงความรู้สึกดังนี้ (ภานุมาศ ภูมิถาวร, 2545, หน้า 75)

“ผมฝันซ้ำ ๆ ว่าถูกล่ามหลายคืนติดต่อกัน ต้องวิ่งหนีจนเหน็ดเหนื่อย
แทบขาดใจ แม้เมื่อตื่นนอนผมก็ยังรู้สึกอ่อนเพลียเหมือนกับวิ่งมาแสนไกลจริง ๆ”

1.5.3 เรื่องผู้มาเยือน ผู้เขียนใช้คำแสดงความรู้สึกดังนี้ (กิตติ, 2544, หน้า 67)

“หล่อนลอยหน้าลอยตาตอบ ทำที่ไม้ได้หวาดกลัว หรือหวั่นเกรงต่อ
ชะตากรรมที่ได้รับ หาดูจากรูปร่าง ลักษณะ และท่าทางอันสำรวย น่าจะเป็นสุนัขที่มีสายพันธุ์
จากต่างประเทศ”

1.5.4 เรื่องหมูบินได้ ผู้เขียนใช้คำแสดงความรู้สึกดังนี้ (องอาจ ชัยชาญชีพ, 2546,
หน้า 64)

“มันเป็นเสียงร้องที่แสนจะดูวังเวงและเศร้าสร้อย แม้บอกว่ามันเป็นเสียงของกวี
บ้าที่อยู่ชายป่านั้นเอง... ต่อมาไม่นานเสียงนี้ก็เงียบไป”

1.5.5 เรื่องหัวใจทองในใจเธอ ผู้เขียนใช้คำแสดงความรู้สึกดังนี้ (เก็ดตะหวา,
2547, หน้า 52)

“ผิงผิงม้อยหลับนานจนกระทั่งความเมื่อยขบและปวดแปลบที่ข้อเท้าทำให้ต้อง
พลิกตัว มีเสียงพูดคุยกันค่อนข้างดังริมรถข้างกองไฟแว่วเข้ามา เธอลุกจากที่นอนอย่างแปลกและ
แตกตื่นใจ ยึดตัว ชะเง้อมองหาที่มาของเสียง”

1.6 คำภาษาต่างประเทศ เป็นคำภาษาอื่นที่นำมาใช้ปะปนกับคำในภาษาไทย ผู้เขียน
ได้นำคำเหล่านี้มาใช้โดยมีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ดังตัวอย่าง

1.6.1 เรื่องเจ้าต ฌ ขอบฟ้า ผู้เขียนใช้คำภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นคำทับศัพท์
ภาษาอังกฤษ ดังนี้ (เชษฐา สุวรรณสา, 2548, หน้า 41)

“ฉันต้องชาร์ตแบตเตอรี่พลังไว้สำหรับการเดินทางพุงนี้ นายกลับไปบ้านได้
แล้ว”

1.6.2 เรื่อง ณ ที่ซึ่งรุ่งตัดเวง ผู้เขียนใช้คำภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นภาษาสเปน
ดังนี้ (เรียวจันท์ พลอนันต์, 2545, หน้า 185-186)

“ลมหนาวที่มาเยือนแก้วเตมาลาในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายนแบบนี้ทำให้เครื่องคัม
พื้นบ้าน เช่น อะโรซ ก็อน และอะ ซ้าวดัมกับนมสด และ อะโรซ ก็อน โขโกละเต้ ซ้าวดัมกับ
ชี้อกโกแลต ขายดีเป็นหน้าเทท่า กลิ่นหอมของอะโตล เอ เอไล้เต้ หรืออะโตลจากข้าวโพดในถ้วย
โซยมากระทบจมูกฉัน โอ- -ช่างหอมยั่วน้ำลายเสียจริง”

1.6.3 เรื่องมัจฉานุผจญภัย ผู้เขียนใช้คำภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นคำทับศัพท์
ภาษาอังกฤษ ดังนี้ (๗ คีตกาล, 2547, หน้า 31)

“หม่อมฉัน ไปให้พะยะค่ะ เดียวนี้เลยด้วย!”

“หม่อมฉันส่งแบบอีเอ็มเอส ไปรษณีย์ด่วนเลขพะยะค่ะ!”

“ของหม่อมฉันเรียกเฟ็ดเด็กซ์ บริการส่งด่วนสุด ๆ ทั่วโลกเลยพะยะค่ะ!”

1.6.4 เรื่องแม่มดมาลี สัมซ่า ฮ่า...ฮ่า.. ผู้เขียนใช้คำภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังนี้ (ศรี เกศมณี, 2548, หน้า 100)

“เจ้านายจะได้คิดเงินคุณนายต้องตั้งได้ถูกใจ นี่คือนอกเวลาและนอกบ้านนา... เขาเรียกว่าอะไรหา...เจ้าแมงมุม” “โอเวอร์ไทม์ ฮับ...โอเวอร์ไทม์...ถูกของลุงฮุก เราต้อง ได้เงินเพิ่ม ถ้าไม่ให้เราจะฟ้องศาลแรงงาน”

1.6.5 เรื่องหมอน้อยกายสิทธิ์ ผู้เขียนใช้คำภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังนี้ (ชัญวดี ศรีสุโข, 2545, หน้า 8)

“หมอปานดวงใจคุยกับคุณสุดตาขณะเดินขึ้นบันไดไปเวิร์ดกุมารเวช 2 “แล้วเวิร์ดเรามีคนใช้มาแอดมิทก็คนคะ” ”

2. การใช้โวหารและภาพพจน์ หมายถึงสำนวนและคำที่ก่อให้เกิดภาพที่ผู้เขียนใช้ในการแต่งและเรียบเรียง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดที่ผู้เขียนแสดงออก ในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นการใช้โวหารและภาพพจน์จะต้องตรงความหมาย เข้าใจได้ง่าย เหมาะสมกับเหตุการณ์ ตัวละครในเรื่อง การใช้โวหารในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นสามารถจำแนกได้ดังนี้

2.1 บรรยายโวหาร คือโวหารที่อธิบายหรือบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ อย่างถ้อยถวน ซึ่งในวรรณกรรมวัยรุ่นพบว่าผู้เขียนนิยมใช้วิธีบรรยายฉาก บรรยายกาศ และลักษณะของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้ละเอียดยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างเช่น

2.1.1 เรื่องกระเบนยักษ์คู่อาฆาต ผู้เขียนใช้บรรยายโวหารบรรยายบรรยากาศในเรื่อง ดังนี้ (เพชร บุตรทองพูน, 2545, หน้า 42)

“ศึกสังคบนชะง่อนหินนั้น ทีมนักตกปลาจากเพชรบุรีและกุยบุรี ซึ่งต้องจำใจค้างแรม ยังคงตกปลาอยู่ บางคนนอนหลับ เสียงนกเค้าแมวครางฮือมาจากหน้าผาสุง ราวกับจะร้องรับสายลมเย็นที่พัดโชยเข้ามา”

2.1.2 เรื่องคนตัดไม้ ผู้เขียนใช้บรรยายโวหารบรรยายบรรยากาศในเรื่อง ดังนี้ (ปางบุญ, 2543, หน้า 45)

“เด็กสาวได้ยินเสียงกุกกักทักทายทางปลายนอกชานเพื่อนบ้านผู้หญิงเพิ่มทยอยกันมา ส่วนมากจะอ้อมมาขึ้นทางบันไดหลังบ้านเพื่อช่วยทำกับข้าว วันนี้แม่แวะสั่งร้านค้าให้เอามะละกอถุงใหญ่มาให้ถุงหนึ่ง ในวันอย่างวันนี้ อาหารกินเล่นระหว่างพวกผู้หญิงด้วยกัน มักหนีไม่พ้นสัมตำกับผักสดหลากหลายชนิด”

2.1.3 เรื่องบ้านนี้มีรัก ผู้เขียนใช้บรรยายโวหารบรรยายฉาก ดังนี้ (ชมัยภร

แสงกระจ่าง, 2546, หน้า 13)

“หน้าบ้านมีป้ายเล็ก ๆ ติดเอาไว้ว่า “บ้านพักนายอำเภอ” เป็นป้ายที่ดูใหม่กว่าตัวบ้าน แต่ก็ทำไว้อย่างไม่มั่นคงนัก เห็นได้จากตัวป้ายซึ่งเริ่มจะเอนเอียงเล็กน้อย ได้ป้ายเป็นแปลงดอกไม้เล็ก ๆ แต่หญ้ารก มีต้นไม้สามต้น เช่น ดาวกระจายขึ้นกระหรือมกะแหร่มอยู่สองสามต้น นอกนั้นแล้ว ไม่มีต้นไม้อะไรอีก”

2.1.4 เรื่องบ้านเรา ผู้เขียนใช้บรรยายโวหารบรรยายฉาก ดังนี้ (สว่าง คงยก, 2547, หน้า 26)

“บ้านของจอมหลังเล็ก ยกพื้นสูงมีใต้ถุน กั้นฝากระดาน หลังคามุงจาก พอกันฝา คั่นกลางทำเป็นห้องนอนซีกหนึ่ง อีกซีกหนึ่งเป็นห้องรวมอเนกประสงค์ ใช้นั่งเล่น แต่งตัวนอนพักผ่อน และรับแขกในห้องนี้ พ่อทำระเบียงไว้สำหรับเป็นห้องครัว ซึ่งแม่ใช้หุงข้าว ทำกับข้าว และนั่งกินข้าว บ้านของจอมไม่มีน้ำประปา มีโทรศัพท์เก่า ๆ เครื่องหนึ่งกับจักรยานสองล้อหนึ่งคัน”

2.1.5 เรื่องผู้มาเยือน ผู้เขียนใช้บรรยายโวหารบรรยายฉาก ดังนี้ (กิตติ, 2544, หน้า 13)

“รถเก๋งยุโรปสีเทาแล่นอย่างเชื่องช้าไปตามถนนสายเล็ก ๆ ด้านหลังของสวนสาธารณะ ฝั่งซ้ายของถนนมีกำแพงเตี้ย ๆ เพราะสร้างขึ้นเพื่อกันอาณาเขตของหมู่บ้าน และที่ดินของชาวสวนสี่ห้าราย ซึ่งไม่ยอมขายให้เจ้าของโครงการนำมาทำหมู่บ้านจัดสรรเหมือนชาวสวนคนอื่น ๆ ฝั่งขวาของถนนเรียงรายไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยซึ่งปลูกโดยวิธีกร่อง เพื่อให้รากได้อาศัยคูดินจากบริเวณร่อง หรือคูน้ำเล็ก ๆ ที่ทอดตัวยาวขนานไปกับแนวถนน ดังนั้นเมื่อถึงบริเวณทางโค้ง รถเก๋งสีเทาจึงถูกบังคับด้วยหมุมแมกไม่จนหายไปกับสายตาของจรัลและเคน”

2.2 พรรณนาโวหาร คือ โวหารที่ใช้กล่าวรำพันเพื่อสอดแทรกอารมณ์และความรู้สึกตามที่พบเห็นหรือรำพันความรู้สึกของตนหรือของผู้อื่นว่าเป็นอย่างไรมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจและคล้อยตามเรื่องราวได้ซาบซึ้งได้ยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างเช่น

2.2.1 เรื่องเจ้าหนูขลุ่ยผิว ผู้เขียนใช้พรรณนาโวหารพรรณนาความรู้สึกของตัวละคร ดังนี้ (สุริยัน สุคนธ์วิวงศ์, 2547, หน้า 112)

“บทเพลงของภูตพงไพรฟังแล้วจิตใจสงบสบาย เสียงขลุ่ยของพรายล้ำลึกฟังแล้วคึกคักแจ่มใส ส่วนเพลงขลุ่ยของเทพเว้งว่างกลับมิใช่ คราวนี้ เค็น ชมา และหนอน้อยมิได้รู้สึกว่าร่ากายของพวกเขาได้เปลี่ยน ไปเลย แต่กลับรู้สึกว่ภายในร่างกายเกิดความว่างเปล่าขึ้นมาอย่างฉับพลัน จากนั้นความว่างเปล่าก็ถูกแทนที่ด้วยความเศร้าที่ไหลทะลักเข้ามาอย่างท่วมท้น มันเป็นความเศร้าที่ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้ น้ำตาของคนทั้งสามไหลรินออกมาโดยไม่รู้ตัว”

2.2.2 เรื่องตะวันทอในทุ่งกว้าง ผู้เขียนใช้พรรณนาโวหารพรรณนาบรรยากาศ
ดังนี้ (อโศก ศรีสุวรรณ, 2543, หน้า 69)

“ลมตึกโชยพัด ป่าสงัดวังเวง เห็นแต่เงาคู่มรกตเงาเดือนเหมือนเงาสุร
ดวงดาวปรายแสงกะพริบลอดกิ่งไม้ลงมา เงาคู่เหมือนเคลื่อนไหวเข้าหา แต่ก็ไม่เป็นเหมือนกัน
เป็นความรู้สึกอุปาทานเสียมากกว่า ดินนอนลึมตาเหม่อมองไปรอบกาย นาน ๆ จะมีเสียงสัตว์
แปลก ๆ แ่วมาจากกลางหุบด้านหลังเพิง ยิ่งดึกเสียงน้ำไหลระริกกระริกก็ชัดเจนขึ้น บางครั้งฟัง
เหมือนเสียงคนหัวร่อต่อกระซิก บางครั้งบ่นพึมพำเหมือนไม่ถูกใจ”

2.2.3 เรื่องมัจฉานุผจญภัย ผู้เขียนใช้พรรณนาโวหารพรรณนาฉาก ดังนี้
(๙ คีตกาล, 2547, หน้า 55)

“แดดร้อนลมตอก เห็นท้องฟ้าเป็นสีส้มจาง ดวงอาทิตย์จางรายราแสงคล้อยไปอยู่ปลาย
ฟ้าแล้ว มัจฉานูเดินทางคืบคั้นผ่านผืนป่ามุ่งสู่ทิศเหนือ ข้ามเขาหิมวากับเขามฤคจนไปพบน้ำตกใหญ่
แห่งหนึ่ง อยู่เลยภูเขาสูงที่สองไปไม่กี่ก้าว มันสูงจนต้องแหงนคอคอดั่งบำ ไหลโตมโหฬารหลายชั้น
ตระการตา ละอองน้ำสีขาวกระเซ็นจากข้างบนลงมาพร้อมเสียงกรืนกรืน”

2.2.4 เรื่องเพื่อนรักริมโขง ผู้เขียนใช้พรรณนาโวหารพรรณนาความรู้สึกของ
ตัวละคร ดังนี้ (เขมชาติ, 2547, หน้า 10)

“วิถีทางแห่งการดำเนินชีวิตของยายเข้มยังคงเดินต่อไปไม่หยุด สองมืออันเหยียวน
ของยายคลี่เส้นยาตบลงบนฝาคกระแต่ให้เรียบเสมอกัน เมื่อเส้นยาเต็ม นางก็จะส่งให้พี่เพ็ง
ลูกสาวคนโตนำออกไปตากยังลานบ้าน แม้พลังแห่งชีวิตของยายเข้มจะเริ่มอ่อนล้าจากความชรา
แต่มีสิ่งหนึ่งที่คอยปลอบประโลมใจยาย นั่นคือภาพการเติบโตของปุ่มผู้เป็นหลานชาย ภาพนั้น
เสมือนเพิ่มพูนกำลังใจต่อสายใยชีวิตให้หญิงชรา เจ้าปุ่มเคยบอกให้ยายคอยต่อไปจนกระทั่งเขามี
ลูก ยายจะได้เลี้ยงลูกให้เขา นึกถึงคำพูดเจ้าหลานรักแล้วยายเข้มก็อดเฟลอยิ้มไม่ได้”

2.2.5 เรื่องหัวใจทองในใจเธอ ผู้เขียนใช้พรรณนาโวหารพรรณนาฉาก ดังนี้
(เก็ดตะหวา, 2547, หน้า 23)

“ใกล้ค่ำ อากาศเย็นลงทุกขณะ เมืองในหุบเขาปรากฏอยู่เบื้องหน้า ทิวเขาสูงทะมึน
สลัดซับซ้อน มีที่ราบอยู่ตรงกลาง เป็นบ้านเมืองที่งดงามยิ่ง ราวภาพวาดวิมานแมน... แต่เป็นเมือง
ในม่านหมอก พระอาทิตย์สีหมากสุกดวงกลมโตกำลังจะลาลับเหลี่ยมเขา”

2.3 อุปมาโวหาร คือโวหารเปรียบเทียบสิ่งของสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง เพื่อช่วยให้
ผู้อ่านได้เข้าใจและรู้จักสิ่งที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน โดยนำสิ่งที่เคยรู้จักมาแล้วเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงความคิด
ผู้เขียนจะใช้คำเชื่อมว่า เหมือน ปาน ประดุจ คล้าย ราว ฯลฯ ดังตัวอย่างเช่น

2.3.1 เรื่องครุฑน้อย ผู้เขียนใช้อุปมาโวหารเปรียบเทียบลักษณะของตัวละคร

ดังนี้ (คอยนูซ, 2548, หน้า 17)

“ครุฑน้อยเริ่มสงสัยว่า คนอ่อนสีกาวที่ขึ้นอยู่ตามตัวของเพื่อนครุฑเหล่านั้น หายไปไหน แล้วขนสีแดงราวกับเปลวเพลิงที่ปกคลุมอยู่ตามตัวพวกนั้นมาจากไหน แอมโรซนที่ออก ก็หายไป เผยให้เห็นกล้ามเนื้อมัดเล็ก ๆ”

2.3.2 เรื่องใบไม้ในทุ่งหญ้า ผู้เขียนใช้อุปมาโวหารเปรียบเทียบความรู้สึกของตัวละคร ดังนี้ (วันทนีย์ วิบูลกิริติ, 2547 ก, หน้า 38)

“ตอนที่ผมเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณป้ามัทรีฟัง ผมรู้สึกเหมือนถูกเขี่ยดินด้วยสายตาที่เย็นชาของคุณป้ามัทรี เธอเหมือนแม่ไม่มีผิด ชอบมองผมแบบนี้เวลาผมทำอะไรผิด”

2.3.3 เรื่องผีน้อยโลกมาया ผู้เขียนใช้อุปมาโวหารเปรียบเทียบลักษณะของสิ่งของ ดังนี้ (วันทนีย์ วิบูลกิริติ, 2547 ข, หน้า 61)

“ผีน้อยรีบคายน้ำค้างในปากออกมาใส่มือของกิงมณี เธอจ้องดูอย่างตื่นตื่น น้ำค้างมีประกายแวววาวคล้ายเพชรน้ำงามที่เจียรระโนจนส่งแสงวูบวาบ”

2.3.4 เรื่องโลกใบนี้โคจรรอบกระแทกกับหม้อเหล็ก (และต้นไม้ด้วย) ผู้เขียนใช้อุปมาโวหารเปรียบเทียบบรรยากาศในเรื่อง ดังนี้ (คณา คชา, 2546, หน้า 76)

“รถจำนวนถึง 19 คันชนกัน ถ้ามองจากจุดที่ติดกันยืนอยู่นี้ จะเห็นรถจอดต่อกันเป็นแถวยาวเหยียด คล้ายกับตัวหนอนอ้วนปุยที่ตัวเหยียดยาว เจ้าของรถทั้งหมดลงมายืนข้างนอก ต่างงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น”

2.3.5 เรื่องสัมพันธ์ผู้เขียนใช้อุปมาโวหารเปรียบเทียบความรู้สึกของตัวละคร ดังนี้ (ดาวกระจาย, 2548, หน้า 96)

“ตลอดวันวานจนถึงเช้าวันนี้ จ้อยยังคงจ่อมจมอยู่กับการอ่านกองทัพบราบฟันด้วยความกระหายราวกับคนที่หลงทางอยู่กลางทะเลทราย จนสายนั้นละ เขาถึงได้หลุดพ้นออกมาได้เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายของหนังสือ”

2.4 เทศนาโวหาร คือ โวหารที่ชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่เป็นความดีและความชั่วทำนองสั่งสอน หรือเป็นข้อคิดคติเตือนใจที่ประกอบไปด้วยเหตุผลเพื่อจูงใจให้ผู้อ่านมีความคิดเห็นคล้ายตามผู้เขียนไปด้วย ดังตัวอย่างเช่น

2.4.1 เรื่องเจ้าชายไมวิเศษ ผู้เขียนใช้เทศนาโวหารกล่าวถึงการได้ครอบครองของวิเศษเปรียบเทียบกับได้กับอำนาจ ความรู้ และทรัพย์สินเงินทอง ดังนี้ (ปริดา อัครจันท โขติ, 2548, หน้า 185-186)

“การที่เธอเชื่อว่าของวิเศษเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิต ก็เพราะพ่อของเธอรวมไปถึงชาวเมืองคนอื่น ๆ ต่างพากันยกย่องผู้มีของวิเศษ หนังสือ 100 อันดับของวิเศษแสนวิเศษก็ให้

ความสำคัญกับของวิเศษจนอาจทำให้ใคร ๆ คิดฝันอยากมีของวิเศษเหล่านั้นบ้าง ฉันเข้าใจว่าความเชื่อนี้แข็งแกร่งจนยากที่จะเปลี่ยนให้เป็นอย่างอื่น แต่ก็ไม่ได้แปลว่าความเชื่อนี้คือความจริงและทุกคนควรเชื่ออย่างนี้เหมือนกัน ถ้าเธอมีของวิเศษ ชีวิตเธอจะมีคุณค่ากว่านี้หรือ ฉันว่าสิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การมีหรือไม่มีของวิเศษ แต่อยู่ที่เธอได้ทำประโยชน์ให้ผู้อื่นหรือไม่ และได้เบียดเบียนผู้อื่นหรือไม่ต่างหาก หากเธอแสวงหาของวิเศษเพื่อช่วยปกป้องชาวบ้านในเมืองของเธอ และใช้มันเพื่อช่วยเหลือคนอื่น ก็เป็นเรื่องน่ายินดี แต่เท่าที่ฉันเห็น เหล่าเจ้าชายจากเมืองต่าง ๆ ล้วนแสวงหาของวิเศษก็เพื่อเป็นเครื่องมือแสดงศักดิ์ศรีของตนเอาไว้ใช้โอ้อวดกัน และใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมพวกชาวบ้านมากกว่า”

2.4.2 เรื่องเงาะเกอดโด้เด็กบ้านดอย ผู้เขียนใช้เทศนาโวหารกล่าวถึง การอนุรักษ์สิ่งที่บรรพบุรุษสร้างไว้ให้ลูกหลาน ดังนี้ (อุตร วรชัยทัตติ, 2545, หน้า 18-19)

“ควรรักษาความเชื่อดั้งเดิมของปู่ย่าตาทวดเอาไว้ มิฉะนั้นจะสูญหายไปหมด ปาเกอะญอรุ่นลูกหลานจะไม่มีอะไรเหลือ เป็นคนเลื่อนลอยไร้ราก หาดัตถคน หาจิตวิญญาณไม่เจอ”

2.4.3 เรื่องนิ้วก้อยนิ้วโป้ง ผู้เขียนใช้เทศนาโวหารกล่าวถึงความสุขที่เกิดขึ้นในใจไม่ใช่สิ่งที่มาจากภายนอก ดังนี้ (ศรี เกศมณี, 2546, หน้า 155)

“ความทุกข์นั้นเกิดขึ้นกับใคร คนนั้นก็ต้องแก้เอง จะให้คนอื่นแก้ไขไม่ได้ เพราะทุกข์เกิดขึ้นจากใจ ปู่ถึงว่าพวกนิ้วก้อยจนแต่ก็มีความสุข นิ้วก้อยมีบ้านอยู่แค่นโพรงไม้ไม่จำเป็นต้องสร้างปราสาท นิ้วก้อยสวมเสื้อสีเหลือง เจาะคอ เจาะแขนสองข้าง ไม่ต้องแต่งตัวเหมือนนิ้วโป้งสวมกระโปรงยาวลากไปตามท้องร่องฝัก ใส่ได้สองสามวันต้องเลิก”

2.4.4 เรื่องใบไม้ในทุ่งหญ้า ผู้เขียนใช้เทศนาโวหารกล่าวถึง คนไม่เก่งที่หลอกตนเอง หลอกผู้อื่น ดังนี้ (วันทนีย์ วิบูลศิริติ, 2547 ก, หน้า 130)

“คนอวดเก่งนี้เราสามารถตีความได้ว่าเวลาที่เขาโอ้อวด หยิ่งลำพองในความรู้สึกของตัวเองเขาคงยิ่งใหญ่กว่าฟ้า แต่ในความเป็นจริงแล้วเขาหลอกตัวเอง หลอกคนอื่น เขาเล็กนิดเดียวเล็กกว่ารูเข็มด้วยซ้ำไป คนอวดเก่งมีความหมายอย่างนี้ ภายนอกใหญ่กว่าฟ้า แต่ภายในเล็กกว่ารูเข็ม”

2.4.5 เรื่องพวกเราไม่ใช่เด็กนะ_ฮับ ผู้เขียนใช้เทศนาโวหารกล่าวถึงการเรียนรู้ที่จะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ดังนี้ (วันทนีย์ วิบูลศิริติ, 2546, หน้า 87)

“มนุษย์จะต้องเรียนรู้ที่จะเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์แบบด้วยตัวของเขาเอง พวกเขาจะต้องฝึกฝนให้ตนเองเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์อย่างไร ด้วยจิตวิญญาณ ด้วยความรู้สึก ด้วยหัวใจที่มีความรักต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ใช่ด้วยการถูกสร้างขึ้นมาจากอย่างไร้หัวใจ”

2.5 บุคลาธิษฐาน คือ ภาพพจน์ที่ก่อให้เกิดภาพเป็นการนำเอาสิ่งไม่มีชีวิตมากล่าวถึงราวกับมีชีวิต หรือการนำเอาสัตว์หรือสิ่งต่าง ๆ มากล่าวถึงเหมือนกับคน หรือบุคคลที่เข้าใจกันได้ พูดได้ แสดงกิริยาอาการ มีความรู้สึกนึกคิด ดังตัวอย่างเช่น

2.5.1 เรื่องตะวันทอในทุ่งกว้าง ผู้เขียนใช้บุคลาธิษฐานสมมติให้สายน้ำมีพฤติกรรมเหมือนมนุษย์ ดังนี้ (อโศก ศรีสุวรรณ, 2543, หน้า 71)

“ลมป่าโชยผ่านเป็นระยะ ตีคลื่นน้ำเป็นริ้วระลอกเลื่อมพรายเล่นแสงตะวันยามสายแต่ไกล เกลียวน้ำบีบตัวลอดช่องผาใหญ่คดเคี้ยวไปมาน่าใจหาย”

2.5.2 เรื่องมลารวี ผู้เขียนใช้บุคลาธิษฐานสมมติให้แมลงมีพฤติกรรมเหมือนมนุษย์ ดังนี้ (ถวัลย์ มาศจรัส, 2542, หน้า 12)

“มีคนตรีจากแมลงกลางคืนคอยแห่ล้อมทั่วทั้งราวป่า มันร้องประสานเสียงกันอย่างไรเพราะ เดี่ยวด้านซ้ายขึ้น ตามด้วยด้านขวา หน้า หลัง มันจะจับดนตรีด้วยสำเนียงสูงต่ำต่างกัน ระมัลันป่าราวกับผ่านลำโพงชั้นดี และเมื่อถึงคราวจะหยุด มันก็หยุดพร้อมกันอย่างน่าอัศจรรย์”

2.5.3 เรื่องยูโซะพลัดถิ่นแห่งท่ายามู ผู้เขียนใช้บุคลาธิษฐานสมมติให้ต้นไม้มีพฤติกรรมเหมือนมนุษย์ ดังนี้ (วิน วนาตร, 2546, หน้า 13)

“เหตุการณ์เบื้องหน้าเหนือ่านฟ้าและสายน้ำกว้าง อยู่ในสายตายุโซะตลอดมาจากมุมมองของกระท่อมน้อยชายฝั่งใต้ร่มไม้ใหญ่ ผ่านช่องว่างระหว่างโพธิ์ไทร ซึ่งโอบกระหวัดเกาะเกี่ยวร้อยรัดแบ่งปันพื้นที่จาก โคนต้นถึงยอดตาลเดี่ยว”

2.5.4 เรื่องโลกใบนี้โคจรรอบกระทะกับหม้อเหล็ก(และต้นไม้ด้วย) ผู้เขียนใช้บุคลาธิษฐานสมมติให้ต้นไม้มีพฤติกรรมเหมือนมนุษย์ ดังนี้ (คณา กษา, 2546, หน้า 134)

“ใบไม้บนต้นเสียงเพลงขยับไปอย่างคึกคัก ส่งเสียงกระหึ่มราววงดนตรีวงใหญ่ ชาวเมืองที่นั่งใต้ต้นเสียงเพลงแห่งมองขึ้นไปด้านบน แล้วพวกเขาก็เห็นภาพที่แปลกตาไปจากเดิม ดูเหมือนท้องฟ้าเหนือเมืองระเบียบวันนี้จะไม่เหมือนเดิม”

2.5.5 เรื่องแสงทองเหนือขอบฟ้า ผู้เขียนใช้บุคลาธิษฐานสมมติให้ดวงดาวมีความรู้สึกเหมือนมนุษย์ ดังนี้ (ภาณุมาศ ภูมิถาวร, 2542, หน้า 52)

“เดือนกระจ่างฟ้าทำให้หมู่ดาวที่เคยคารคายเหมือนสายเงินสายทองพาดไขว้ไปมาบนท้องฟ้าพลอยลบลเลื่อน เหลือเพียงดวงดาวไม่กี่ดวงที่สุกสกาพอจะยื่นหยัดสู้แสงจันทร์อยู่ได้”

จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นข้างต้น พบว่าผู้เขียนใช้ภาษาปาก ภาษาถิ่น และภาษาต่างประเทศ เพื่อให้เกิดความสมจริงและสอดคล้องกับฉากและตัวละครใน

เรื่อง และใช้คำแสดงภาพ คำแสดงอาการ และคำแสดงความรู้สึกเพื่อทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้อย่างแจ่มชัด นอกจากนี้ผู้เขียนยังใช้โวหารต่าง ๆ เพื่อสอดแทรกอารมณ์ให้ผู้อ่านคล้อยตามได้ง่าย

จากการศึกษาวิธีการประพันธ์วรรณกรรมหนังสือสำหรับวัยรุ่นที่ขณะการประกวดในด้านการวางโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉาก บทสนทนา และการใช้ภาษา สามารถสรุปลักษณะที่สำคัญ ๆ ได้ดังนี้

ด้านการวางโครงเรื่อง พบว่าผู้เขียนนิยมใช้โครงเรื่องที่แสดงถึงจินตนาการและความคิดฝันของตัวละคร ความพากเพียรพยายามที่จะไปให้ถึงสิ่งที่มุ่งหวัง และโครงเรื่องที่กล่าวถึงความ เป็นอยู่ในท้องทุ่ง ป่าเขาและชายทะเล การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์มากที่สุด และนิยมใช้การเปิดเรื่องแบบบรรยายโดยบรรยายฉาก ตัวละครและเหตุการณ์มากที่สุด เพื่อเป็นการปูพื้นเรื่องราวเพื่อนำไปสู่การขัดแย้ง ซึ่งผู้เขียนนิยมสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสาเหตุภายนอก ได้แก่ความยากจน ภัยธรรมชาติ สภาพสังคมมากที่สุด เหตุที่ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสาเหตุภายนอกมากที่สุด นอกจากนี้ผู้เขียนก็ได้ถ่ายทอดตามลำดับปฏิทินเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายไม่สับสน ส่วนการคลี่คลายของความขัดแย้งหรือการปิดเรื่องนิยมปิดเรื่องแบบสุขสำเร็จของตัวละครมากที่สุด

ด้านการสร้างตัวละคร ผู้เขียนนิยมสร้างตัวละครแบบสมจริงมีความสอดคล้องกับเรื่องราวเพื่อถ่ายทอดความเข้าใจ อีกทั้งผู้เขียนยังต้องการให้ตัวละครเป็นสื่อเพื่อเสนอแบบอย่างการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมตามสภาพที่แท้จริงของสังคมทั่วไป

ด้านการสร้างฉาก ผู้เขียนนิยมสร้างฉากที่สอดคล้องกลมกลืนกับเรื่องมากที่สุด ส่วนใหญ่เป็นฉากที่เกิดขึ้นทั้งในเมืองหลวงและต่างจังหวัด โดยผู้เขียนได้บรรยายและพรรณนาฉากด้วยมุมมองของผู้เขียนและมุมมองของตัวละครได้อย่างสอดคล้องกลมกลืนกับเรื่อง ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์โดยการให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราว ทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ด้านบทสนทนาผู้เขียนใช้บทสนทนาที่มีความหลากหลาย ทั้งบทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่องแทนการบรรยายเพื่อไม่ให้ผู้อ่านรู้สึกเบื่อหน่าย บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร และสะท้อนขนบธรรมเนียม ประเพณีและค่านิยมทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ บทสนทนาที่ให้ข้อคิดสอนใจยังสะท้อนความเป็นจริงในสังคมหรือค่านิยมในเรื่องคุณงามความดีที่ผู้เขียนสื่อถึงผู้อ่านได้อย่างแนบเนียน

ด้านการใช้ภาษา ผู้เขียนใช้ถ้อยคำที่มีความหมายชัดเจนเพื่อสื่อให้ผู้อ่านมองเห็นภาพ ได้แก่ คำแสดงภาพ คำแสดงอาการ และคำแสดงความรู้สึก นอกจากนี้ยังใช้ภาษาปาก ภาษาถิ่น

และภาษาต่างประเทศ เพื่อให้เกิดความสมจริงและสอดคล้องกับฉากและตัวละครในเรื่อง ในส่วนของการใช้โวหารและภาพพจน์ ผู้เขียนเลือกใช้บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร อุปมาโวหาร เทศนาโวหาร และโวหารที่ก่อให้เกิดภาพ ได้แก่ บุคลาธิษฐาน ได้อย่างสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง มีการเปรียบเทียบเพื่อช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นภาพได้อย่างแจ่มแจ้งเกิดความซาบซึ้งในเนื้อเรื่องและเกิดอรรถรสทางภาษามากขึ้น

วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์หนังสือที่วัยรุ่นเลือกอ่าน

กลวิธีการประพันธ์วรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นหมายถึง วิธีการที่ผู้เขียนใช้ในการวางโครงเรื่อง สร้างตัวละคร สร้างฉาก และการใช้ภาษา ดังที่ผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

ด้านโครงเรื่อง หมายถึง ส่วนของเนื้อเรื่องที่แสดงถึงปัญหาหรือข้อขัดแย้ง ที่ผู้เขียนนำมาผูกต่อสัมพันธ์กันเข้าและมีเอกภาพก่อให้เกิดผลอย่างหนึ่งตามมา

จากการเก็บแบบสำรวจการอ่านจากกลุ่มตัวอย่างคือ วัยรุ่นอายุ 12-18 ปี จำนวน 364 คน ในจังหวัดชลบุรี โดยคัดเลือกหนังสือที่เด็กเลือกอ่าน 30 อันดับแรกจากจำนวนรายชื่อหนังสือทั้งหมดจำนวน 163 เรื่อง พบว่าหนังสือที่เด็กเลือกอ่านมีความหลากหลายทั้งด้านประเภท เนื้อหา และโครงเรื่อง ในส่วนของโครงเรื่อง นอกจากผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์เช่นเดียวกับเกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์หนังสือที่ได้รับรางวัลแล้ว ยังมีโครงเรื่องที่น่าสนใจนอกเหนือจากโครงเรื่องในลักษณะดังกล่าวอีก 4 โครงเรื่องรวมทั้งสิ้น 9 โครงเรื่อง ได้แก่

1. โครงเรื่องที่แสดงถึงตัวละครได้รับความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว ได้รับการอบรมที่ดีทำให้เป็นเด็กมีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักรับผิดชอบ สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ มี 4 เรื่อง คือ แก้วจอมแก่น, แก้วจอมชน, เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก และอยู่กับกิ่ง
2. โครงเรื่องที่แสดงถึงจินตนาการและความคิดฝันของตัวละคร ความพากเพียรพยายามที่จะไปถึงสิ่งที่มุ่งหวังไว้ มี 1 เรื่อง คือ คนอยู่วัด
3. โครงเรื่องทีกล่าวถึงความเป็นอยู่ในท้องทุ่ง ป่าเขาและชายทะเล การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ มี 1 เรื่อง คือ ลูกอีสาน
4. โครงเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงการมีจิตใจที่เสียสละ มีคุณธรรม ช่วยเหลือแนะนำผู้อื่นอย่างบริสุทธิ์ใจ มี 5 เรื่อง คือ เกิดเป็นหมอ, ฉันอยู่นี่ศัตรูที่รัก, บ้านที่กีสันามิ, ปลูกอง, และสืบจากศพ
5. โครงเรื่องแนวแฟนตาซี เหนือธรรมชาติและการผจญภัย มี 3 เรื่องคือ เจ้าหญิง, เดอะไวท์โรด และห้าว โมยแห่งบารามอส
6. โครงเรื่องแนวลึกลับ สยองขวัญ มี 1 เรื่อง คือ เดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ
7. โครงเรื่องทีกล่าวถึงความรักและการคบเพื่อนของวัยรุ่นมี 6 เรื่องคือ ยัยตัวแสบ

หวานใจนายซูเปอร์สตาร์, ยัยเวอร์จิ้นปิ้งรักนักเพลย์บอย, รักเธอยัยจี๊แย, รักสุดเซอร์ไพรส์ของ ยัยจี๊ไม้, รักหวานมันของฉันทันกับนายสุดหล่อ และสุมเบอร์เลย์เจอร์รัก

8. โครงเรื่องทีกล่าวถึงความรักระหว่างหนุ่มสาว ซึ่งเป็นความรักที่เกิดจากการพันผ้า อุปสรรคร่วมกันหรือมีเหตุการณ์ที่ประสปร่วมกันมี 7 เรื่อง คือ กุ๊กกรรม, ทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า, บอสหน้าตายกะยัยสองค้, วิว้าห์นี้มีรักแท้, สะดุดรักนักข่าว, เหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ และ โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก

9. โครงเรื่องที่สร้างจากชีวิตจริงมี 2 เรื่อง คือ เรื่องของน้ำพุ และฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ จากการวิเคราะห์โครงเรื่องในการประพันธ์วรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านดังกล่าว พอสรุปได้ว่า หนังสือที่เด็กเลือกอ่านมีโครงเรื่องที่หลากหลายตามความสนใจในการอ่านของเด็ก ผู้เขียน นิยมสร้างโครงเรื่องแต่ละประเภทในจำนวนที่แตกต่างกัน โครงเรื่องที่คุณเขียนนิยมใช้มากที่สุดคือ โครงเรื่องทีกล่าวถึงความรักระหว่างหนุ่มสาว มีจำนวน 7 เรื่อง รองลงมาคือ โครงเรื่องทีกล่าวถึงความรักและการคบเพื่อนในวัยรุ่นมีจำนวน 6 เรื่อง โครงเรื่องทีแสดงให้เห็นถึงการมีจิตใจที่เสียสละ มีคุณธรรม ช่วยเหลือแนะนำผู้อื่นอย่างบริสุทธิ์ใจมีจำนวน 4 เรื่อง โครงเรื่องทีแสดงถึงตัวละคร ได้รับความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว ได้รับการอบรมที่ดีทำให้เป็นเด็กมีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักรับผิดชอบ สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้มีจำนวน 4 เรื่อง โครงเรื่องแนวแฟนตาซี เนื้อหาธรรมชาติและการผจญภัยมีจำนวน 3 เรื่อง โครงเรื่องทีสร้างจากชีวิตจริงมีจำนวน 2 เรื่อง ตามลำดับ ส่วน โครงเรื่องทีแสดงจินตนาการและความคิดฝันของของตัวละคร ความพากเพียร พยายามที่จะ ไปให้ถึงสิ่งที่มุ่งหวังไว้ โครงเรื่องทีกล่าวถึงความเป็นอยู่ในท้องทุ่ง ป่าเขาและ ชายทะเล การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ และ โครงเรื่องแนวลึกลับ สยองขวัญมี จำนวนน้อยทีสุดคือจำนวน 1 เรื่อง

การวิเคราะห์โครงเรื่อง นอกจากจะศึกษาด้วยวิธีดังกล่าวแล้ว ยังสามารถศึกษาได้จากการ เปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง ดังต่อไปนี้

1. การเปิดเรื่อง คือ เป็นการเริ่มเหตุการณ์เพื่อให้พฤติกรรมของตัวละครดำเนินไป เป็นตอนที่สะดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเนื้อเรื่อง การเปิดเรื่องทำได้หลายวิธี ดังนี้

1.1 การเปิดเรื่องโดยการบรรยาย เป็นการบรรยายฉาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์อย่าง ใดอย่างหนึ่ง เพื่อเป็นแนวการดำเนินเรื่อง และกระตุ้นให้ผู้อ่านสนใจติดตามเรื่องต่อไป จาก การศึกษาทลวิธีการเปิดเรื่องโดยการบรรยายพบว่ามี 23 เรื่อง คือ เกิดเป็นหมอม, แก้วจอมแก่น, แก้วจอมชน, คนอยู่วัด, เจ้าหญิง, เดอะไวท์โรค, ทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า, บันทึกสีนามิ, บอสหน้าตาย กะยัยสองค้, ปุลาอง, เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก, ยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์, ยัยเวอร์จิ้น ปิ้งรักนักเพลย์บอย, รักเธอยัยจี๊แย, รักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยจี๊ไม้, รักหวานมันของฉันทันกับนาย

สุดหล่อ, เรื่องของน้ำพุ, วิวาร์นี่มีรักแท้, สืบจากศพ, สะดุดรักนักข่าว, เหตุเกิดเพราะแสงจันทร์, โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก และฮีตที่เรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ

1.1.1 เรื่องเกิดเป็นหมอ เป็นการเล่าเรื่องผ่านทางจดหมายของพี่ชายที่เขียนถึงน้องสาว ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายการทำงานเป็นแพทย์ในชนบท ดังข้อความต่อไปนี้ (วรวิทย์ วิศิษฐ์กิจการ, 2546, หน้า 1)

“พี่ต้องขอโทษด้วยที่ไม่มีเวลาเขียนจดหมายตอบเล็กน้อย งานทางนี้ยุ่งมาก อำเภอที่พี่มาอยู่มีหมอปริญญาคือพี่อยู่คนเดียว สถานีอนามัยแห่งนี้อยู่ห่างจากโรงพยาบาลในตัวเมืองเกือบ 70 กิโลเมตร ทางเข้าเมืองเป็นถนนลูกรังเสียวกว่าครึ่ง ยังดีที่สถานีอนามัยมีรถจักรยานให้ใช้ 1 คัน พี่ให้คนที่นั่นเขาช่วยสอนให้จนเดี๋ยวนี้พอขับได้แล้ว ที่ต้องหัดขับเพราะจำเป็นถ้ามีคนไข้อาการหนัก เครื่องมือที่สถานีอนามัยมีไม่พอ พี่ก็ต้องเป็นคนขับรถพาคนเจ็บส่งโรงพยาบาล...”

1.1.2 เรื่องแก้วจอมแก่น เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ในแต่ละตอนผู้เขียนนิยมเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ ดังข้อความต่อไปนี้ (แว่นแก้ว, 2548 ก, หน้า 9-10)

“ปีนี้คุณพ่อคุณแม่ตกลงใจหอบลูกหอบหลานมาตากอากาศชายทะเล เหตุที่พวกเราโชคดีกันอย่างนี้ ก็เพราะพี่ไก่สอบได้ที่หนึ่ง ส่วนแก้ว น้องเล็ก นิด น้องน้อย (สองคนหลังเป็นลูกชายคุณป้าจ้อย) เลยพลอยได้ไปด้วยในฐานะผู้ติดตาม

เราลงเล่นน้ำกันตอนเช้าซึ่งเป็นเวลาที่คลื่นไม่แรงนักแก้วชอบดำน้ำแล้วลืมหูลืมตาสอดสายหาปลาที่บังเอิญว่ายผ่านมา บางทีก็งูฝอยกระโดดมา โคนแขนขาทำให้รู้สึกจุกจิก เช้าวันแรกนิดจับปลาหมึกตัวเล็ก ๆ ได้ พอเอามือไปถูกเขามันจะพ่นหมึกสีดำออกมาเป็นเครื่องป้องกันตัวเองตามธรรมชาติ”

1.1.3 เรื่องแก้วจอมชน เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ในแต่ละตอนผู้เขียนนิยมเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเป็นส่วนใหญ่เช่นเดียวกับเรื่องแก้วจอมแก่น ดังข้อความต่อไปนี้ (แว่นแก้ว, 2548 ข, หน้า 9)

“ยิ่งใกล้วันปิดภาคเรียน พี่ไก่ แก้ว กับน้องเล็กและเพื่อน ๆ ทุกคนต่างรอดด้วยใจจดจ่อ ปีนี้แทนที่โรงเรียนจะปิดไปเลย ๆ ครูประกาศว่าจะมีงานฉลองครบรอบ...ปีของโรงเรียนครบที่ปีแก้วก็จำไม่ได้แล้วเพราะว่าไม่ได้สนใจมันแต่ตื่นตื่นว่าจะมีการแสดงของนักเรียนด้วย แก้วได้รับคัดเลือกให้เป็นนางเอกละครพูดคำกลอนซึ่งนักเรียนรุ่นพี่คนหนึ่งเป็นผู้เขียน”

1.1.4 เรื่องคนอยู่วัด เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ในแต่ละตอนผู้เขียนนิยมเปิดเรื่องด้วยการบรรยายลักษณะตัวละครเป็นส่วนใหญ่ ดังข้อความต่อไปนี้ (ไมตรี ลิ้มปิชาติ, ม.ป.ป., หน้า 13)

“สนั่นกำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนเพาะช่าง เขามีความสามารถในการเขียนภาพและเขียนตัวหนังสือได้สวยกว่าเด็กวัดคนอื่น เวลาทางวัดมีงานผูกพัทธสีมาฝังลูกนิมิตหรืองานใด ๆ ก็ตาม เขาจะต้องมีหน้าที่เขียนป้ายโฆษณาให้วัดเสมอ เขาชอบทางนี้อยู่แล้วจึงทำให้วัดด้วยความเต็มใจ”

1.1.5 เรื่องเจ้าหญิง เนื้อหาเป็นรวมเรื่องสั้น 8 เรื่องที่ผู้เขียนสามารถนำมาร้อยเป็นเรื่องเดียวกัน ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ ดังข้อความต่อไปนี้ (บินหลาสันกาลาคีรี, 2548, หน้า 17)

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว... ในวันที่ฤดูร้อนกำลังจะสิ้นสุด ขณะกระต่ายภูเขาตัวหนึ่งซุกโพรงใกล้โคนต้นไม้อย่างขะมักเขม้น นกน้อยซึ่งเกาะกิ่งไม้เฝ้ามองร้องถามอย่างแปลกใจว่า...”

1.1.6 เรื่องเดอะไวท์โรดภาค 1 เล่ม 1 ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยายกาศ ดังข้อความต่อไปนี้ (ดร. ป๊อบ, 2548, หน้า 1)

“ถ้าถามเด็กรุ่นใหม่ถึงเมืองคอร์เคลแล้ว คงจะไม่มีใครนึกถึงสภาพเมืองที่เคยเจริญรุ่งเรืองในอดีตได้แน่นอน เพราะสภาพในปัจจุบันที่ดูเสื่อมโทรมผิดหูผิดตาเหมือนกับว่าโดนตัดขาดจากโลกภายนอกมาเป็นร้อย ๆ ปี ไม่ว่าจะป็นโรงงานอุตสาหกรรมเก่า ๆ ที่ถูกปล่อยให้ร้างกลายเป็นสถาปัตยกรรมตกแต่งเมืองแม่น้ำประจำเมืองสกปรกเน่าเหม็นเกินกว่าจะใช้อุปโภคบริโภค และตึกรามบ้านช่องที่ต้องระแวงการถล่มลงมาทุกครั้งที่ผ่านมา ทำให้เมืองคอร์เคลในปัจจุบันไม่เคยตกเป็นเป้าสายตาของถาวรปลูกบ้านพักตากอากาศของใครเลย”

1.1.7 เรื่องทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายพฤติกรรมและความรู้สึกของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (การะบุหนิง, 2548, หน้า 9)

“จ่อมแจ่มใช้ปากกาเมจิกสีดำขีดฆ่าตัวเลขในปฏิทินด้วยอาการบรรจง วันที่สิบมีนาคมแล้ว อีกแค่สองเดือนก็จะถึงวันเกิดปีที่สิบห้าของจ่อมแจ่ม

เฮ้อ เปื่อชะมัด คิดแล้วจ่อมแจ่มก็เซ็งตัวเองจนอดถอนใจออกมาไม่ได้ ปีนี้ก็ไม่สามารถอีกตามเคย...เหมือนหลาย ๆ ปีที่ผ่านมา...และไม่ว่าจะต้องเป็นอย่างนี้ไปอีกกี่ปี อายุจะเต็มยี่สิบห้าอยู่ในเดือนสองเดือนนี้แล้ว แต่ยังไม่เคยมีแฟนเลยซักคน!!!”

1.1.8 เรื่องบันทึกลีลามิ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ของตัวผู้เขียนเองในช่วงที่เกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิ ดังข้อความต่อไปนี้ (คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์, 2548, หน้า 13)

“ทุกช่วงปีใหม่หม่อมมักจะจัดงานเลี้ยงเพื่อนบ้านที่น่ารักซึ่งพักอยู่ในซอยเดียวกันที่หมู่บ้านสัมมากร ครั้นนี้จัดแบบจุกละจุกมาก เลื่อนไปเลื่อนมาอยู่หลายรอบ เพราะเดี๋ยวคน โน้นจะ

ไม่อยู่ คนนี้จะไม่อยู่ จนกระทั่งกำหนดเป็นตอนเที่ยงของวันอาทิตย์ที่ 26 ธันวาคม 2547 เนื่องจากเย็นนั้นเพื่อนบ้านฝั่งตรงข้ามต้องขึ้นไปจังหวัดพะเยา วันนั้นไม่ได้เปิดดูทีวีเลย เพราะมัวแต่วิ่งเข้าวิ่งออกที่งานเลี้ยงจู่ ๆ ประมาณบ่ายสองโมงกว่า ๆ พี่ออดเพื่อนบ้านวิ่งมาบอกเบา ๆ ว่าคลื่นสี่นามิดลุ่ม กูเกิ้ล หมอฟังแล้วไม่เชื่อ แต่ความที่เป็นหมอนิติเวชทำให้ตื่นตัวว่านี่น่าจะเป็นสถานการณ์ร้ายแรง เพราะเคยรู้ว่าสี่นามิเป็นปรากฏการณ์คลื่นยักษ์ที่เกิดตามหลังแผ่นดินไหว เกิดที่ไหนมักมีความสูญเสียอย่างมาก พอพี่ออดพูดว่าคนตายร่วมห้าร้อยคน หมอเลยแฟนแน่นเข้าไปเปิดทีวีนั่งคิดหน้าจอลูกปรากฏเป็นคลื่นสี่นามิเข้ามาที่ภาคใต้จริง ๆ”

1.1.9 เรื่องบอสหน้าตายกะยัยสาวก้ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายบรรยากาศในสถานที่ทำงานของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (นายน้อย, 2548, หน้า 9)

“แม้ว่าจะเลยเวลาเที่ยงมาแล้วก็ตาม แต่พนักงานส่วนใหญ่ในออฟฟิศก็ยังคงนั่งทำงานง่วนอยู่ตามโต๊ะของตน โดยไม่มีทีท่าว่าจะลุกไปไหนจนเมื่อมีเสียงใครสักคนเริ่มเรียกหาแม่บ้านให้ออกไปซื้อข้าวกล่องมาให้ทานนั่นแหละ รายการอาหารยาวเหยียดจึงถูกส่งต่อกันมาเป็นทอด จนป่าแกร็บร้องบอกอย่างอ่อนใจ”

1.1.10 เรื่องปลูกลาง ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละครและการบรรยายลักษณะของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (โสภาค สุวรรณ, 2546, หน้า 5)

“ที่บ้านไม่มีใคร ผมมารับคุณพี่ เธอเรียนดนตรีเสร็จหรือยังไม่ทราบได้” เสียงพูดนั้นแตกพานแบบเด็กหนุ่มรุ่นทั่วไป ฟังดูไม่รื่นหูเพราะไม่มีคำลงท้ายเท่าที่ควรจะทำให้อาวุโสกว่ามากมักจะมือจากหนังสือโน้ตดนตรีตรงหน้าหันมาพิจารณาคนพูดอย่างสนใจ

เด็กคนนั้น อายุไม่เกินสิบสี่ปีรูปร่างสูงก็จริงแต่ดูผอมซูบซีดไม่แจ่มใสเท่าที่ควร ใบหน้าของเขาค่อนข้างยาว หากกางออกเหล็กลมเล็กน้อย เครื่องหน้านั้นเข้มนตั้งแต่คิ้ว ตา จมูกเป็นสัน และปากบางเข้มนสนิท หน้าตาดี แต่ทำไมพูดจาไม่เพราะเลย ฟังเสียงหงุดหงิดนัก ดูหน้าตาที่รู้ทันทีว่าเป็นคนเจ้าอารมณ์ คุณจะกระด้างเสียด้วย

1.1.11 เรื่องเมื่อคุณตาคุณยายยังเด็กเล่ม 1 เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ในแต่ละตอน ผู้เขียนนิยมเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร ฉากและบรรยากาศ และเหตุการณ์ ดังข้อความต่อไปนี้ (ทิพย์วาทิ สนิทวงศ์ฯ, 2548, หน้า 9)

“เย็นวันหนึ่งพี่ชายใหญ่รุ่นหนุ่มของคุณตาเดินกลับบ้านมาแต่ไกล ตัวพี่ชายใหญ่ยังไม่ถึงแต่กลิ่นหอมฟุ้งโชยมาล่วงหน้าก่อนแล้ว พอพี่ชายใหญ่เดินผ่านไป ทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ๆ รวมทั้งคุณตาก็ทำจมูกฟุดฟุดแล้วร้องพร้อมกันว่า “หอมฟุ้งจริง ๆ” แล้วก็เหลียวตามพี่ชายใหญ่ซึ่งเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน อยู่ชั้นบนแล้วกลิ่นหอมฟุ้งของพี่ชายยังอยู่ข้างล่าง”

1.1.12 เรื่องยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (แสดมปีเบอร์รี่, มปป. ก, หน้า 5)

“กรีก... ฉันเปิดทีวีในห้องนั่งเล่นเมื่อเห็นว่านาฬิกาบอกเวลาที่หุ้มสามสิบห้าแล้ว รายการสำคัญที่ฉันรอคอยกำลังจะมา... ตื่นเต้น ๆ ที่สุดเลย ‘รายการต่อไปเชิญพบกับรายการสมาคมชมจันทร์ แกร็บเชิญในวันนี้เป็นนักร้องคู่คู่อโหณิงที่กำลังมาแรงแข่งทางโค้งอยู่ในขณะนี้ พวกเขาทั้งคู่คือบาร์บี้และจี๊วจ๊ว Lovely Gals นั่นเอง คราวนี้ทั้งคู่จะมีเรื่องราวสนุก ๆ อะไรมาฝากกัน โปรดติดตามนะคะ’ ฉันกำลังจะได้ตัวเองออกทีวีอีกแล้ว ฮี ๆ ๆ หน้าของฉันจะอึดเหมือนตอนที่ไปออกรายการหน้าต่างเดียวกันมัยน้ำ ชิ ไม่มีทางแน่ เพราะหลังจากนั้นฉันก็ไคเอ้ทจนน้ำหนักลดลงไปตั้งสามสี่กิโลเนาะ...”

1.1.13 เรื่องยัยเวอร์จินปีงรักนักเพลย์บอย ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการให้ตัวละครบรรยายถึงตัวเอง ดังข้อความต่อไปนี้ (แสดมปีเบอร์รี่, มปป. ข, หน้า 5)

“ฉันชื่อริบบิ้น ใคร ๆ ก็ท้าวว่าฉันเป็นสาวน้อยไร้เดียงสา อินโนเซนต์ แกรมยังชื่อบี้อีกตะหาก โธ่! ก็ฉันอยู่โรงเรียนหญิงล้วนมาตลอดนี่นา แกรมพี้นักก็เป็นผู้หญิงด้วย จะให้ฉันไปเปรี้ยวจืดก้ำกั้นเหมือนคนอื่นได้ยังไงกันเล่า”

1.1.14 เรื่องรักเธอยัยจี๊เย ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการให้ตัวละครบรรยายถึงตัวเอง ดังข้อความต่อไปนี้ (เอ็นเจ วินัส, 2548, หน้า 7)

“เช้าวันนี้อากาศค่อนข้างหนาว การเดินทางไปบนถนนที่ไม่ค่อยมีผู้คนมันทำให้ผมหงุดหงิดน้อยกว่าทุกวัน แต่ถึงอย่างไร มันก็ไม่ได้ทำให้ผมมีความสุขมากนัก เมื่อวันนี้เป็นวันที่ผมต้องไปโรงเรียน หลังจากที่เพิ่งจะถูกสั่งพักการเรียนไปสามวันเต็ม ๆ แปลกใจละสิว่าทำไมผมถึงต้องถูกพักการเรียน ถ้าคุณรู้จักผมมาก่อน คุณจะไม่แปลกใจเลยสักนิดว่าทำไม เมื่อตอนอยู่ประถมผมเคยถูกเพื่อน ๆ และผู้ใหญ่บางคนเรียกว่า เด็กแสบ แต่ตอนนี้ผมอยู่มัธยม และมันพัฒนาจากเด็กแสบกลายเป็นเด็กมีปัญหาไปแล้ว”

1.1.15 เรื่องรักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยจี๊ไม้ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายถึงลักษณะนิสัยของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้

“วันนี้เป็นวันเกิดของยัยเอพริล เพื่อนที่โรงเรียนของฉันเองแหละ ฉันก็เลยต้องแต่งชุดสุดเร็ดไปร่วมงานกะเค้าด้วย ที่จริงแล้วฉันก็ไม่ได้สนิทกับยัยนี้สักเท่าไรหรอกนะ แต่จำต้องไปเพราะดันไปไม้ไว้ว่าจะชิงรถบีเอ็มรุ่นใหม่สุดแพงไปงานของเจ้าหล่อนนะสิ ปากนะปาก หัดอยู่เฉย ๆ มั่งได้มายข หาเรื่องใส่ตัวแท้ ๆ” (แสดมปีเบอร์รี่, 2548 ค, หน้า 7)

1.1.16 เรื่องรักหวานมันของฉันกับนายสุดหล่อ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายความรู้สึกของตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่อง ดังข้อความต่อไปนี้ (โมโมโกะ, 2548, หน้า 7)

“โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมกับสาวน้อยแสนธรรมดาอย่างฉัน โจเซฟของที่ต้องมาย้ายโรงเรียนจากเมืองโซลไปอยู่ในเมืองห่างไกลความเจริญจริง ๆ ก็ไม่ไกลเท่าไร แต่ฉันไม่อยากห่างพ่อนี้”

1.1.17 เรื่องเรื่องของน้ำพุ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยจดหมายที่แม่เขียนถึงน้ำพุหลังจากน้ำพุเสียชีวิตลงแล้ว แม่ได้บรรยายความรู้สึกของแม่และเหตุการณ์ตอนที่เจอน้ำพุครั้งสุดท้าย ดังข้อความต่อไปนี้ (วงศ์เมือง นันทขว้าง, 2541, หน้า 11)

“น้ำพุถูกรัก เป็นครั้งแรกที่แม่เขียนถึงน้ำพุได้อย่างยากลำบาก ใช่ว่าไม่มีเรื่องจะเขียนถึง ทว่ามีมากเกินไปจนแม่ไม่รู้จะขึ้นต้นจากตรงไหนดี เมื่อน้ำพุแพทและกบบอกแม่ว่า น้ำพุไปแล้วนั้น แม่ไม่เชื่อว่าจะเป็นจริงไปได้อย่างไร น้ำพุยังเปิดประตูรับแม่ววดกางเกงใหม่ที่ใส่ไปโรงเรียนพุงนี้เช้า แม่คิดว่าเป่าสั้นไปนิดหนึ่ง แต่น้ำพุก็บอกว่ามันเรียบร้อยดีแล้ว แม่ก็ไม่อยากขัดใจน้ำพุหรอก ที่จริงก็ไม่ว่าจะเรื่องอะไรทั้งนั้น ที่แม่ไม่ค่อยอยากขัดใจน้ำพุ ราวกับจะรู้ว่าน้ำพุจะมีเวลาอยู่กับแม่น้อยนิดเดียวเพียง 18 ปีกับ 2 เดือน 15 วัน”

1.1.18 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (อัญชรีย์, 2548, หน้า 7)

“เสียงโทรศัพท์ที่ตั้งรกรากอยู่นานนับนาทีทำให้พีรนาถหันรีหันขวางเพื่อหาต้นตอของเสียงนั้นอย่างร้อนรน เพราะดูเหมือนว่ามันจะดังอยู่ใกล้เธอมากที่สุด ในบรรดาลูกค้าทั้งหมดของห้องอาหารแห่งนี้ และคนอื่นคงเข้าใจว่าเป็นของเธอแน่ ๆ หญิงสาวก้มลงมองใต้โต๊ะ และคว้าโทรศัพท์เคลื่อนที่เครื่องเล็ก ๆ ที่ตกอยู่ใกล้เท้าขวาของเธอขึ้นมากลับหลังจากล้างเลื่อยชั่ววินาที หน้าจอแสดงสายโทรเข้าว่า Rome แต่เสียงปลายสายไม่ได้เป็นผู้ชายอย่างที่เธอคาดไว้ หญิงสาวผู้ติดต่อบอกกับพีรนาถว่าชื่ออัลดา อัลดาพูดภาษาไทยด้วยน้ำเสียงแปร่งหูคล้ายฝรั่งพูดไทยไม่ชัด แต่พีรนาถสังเกตว่าอีกฝ่ายเข้าใจภาษาไทยได้ดีมากระดับหนึ่ง”

1.1.19 เรื่องสืบจากศพ เนื้อหาเป็นการเล่าเรื่องชีวิตการทำงานของผู้เขียน เนื้อหาจึงแบ่งเป็นตอน ๆ ตามที่ผู้เขียนถ่ายทอด ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ ดังข้อความต่อไปนี้ (คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์, 2546, หน้า 3)

“มีผู้คนมากมายสงสัยว่าผู้เขียนคิดอย่างไรถึงมาเลือกเป็นหมอสายนี้ ก็ต้องตอบตามตรงว่า มันมาทีละนิด ๆ แล้วย่อย ๆ เพิ่มความสนใจมากขึ้นเรื่อย ๆ หากมองย้อนกลับไปที่ไม่แน่ใจนักกว่า ถ้าให้เลือกงานนิเวศตั้งแต่เริ่มต้นจะเป็นอย่างไร ชีวิตตอนเป็นนักเรียนแพทย์นั้นยังไม่ค่อยได้คิดว่าจะเป็นหมอบแบบไหน คิดแต่ว่าต้องเป็นหมอที่รับใช้มวลชน เพราะผู้เขียนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยในปี 2516 พอดี สี่ปีแรกในรั้วมหาวิทยาลัยเป็นชีวิตที่แปลกใหม่ชนิดที่ไม่เคยสัมผัสและเต็มไปด้วยความขัดแย้งตลอดเวลา”

1.1.20 เรื่องสะครุภักนักข่าว ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและบรรยากาศในเรื่อง ดังข้อความต่อไปนี้ (วลีวิไล, 2548, หน้า 7)

“บรรยากาศแห่งการปิดต้นฉบับกำลังกระตุ้นให้ผู้คนในกองบรรณาธิการแห่งนั้นทำงานกันอย่างคึกคัก ห้องโถงใหญ่ซึ่งกินพื้นที่ชั้นห้าทั้งชั้นของอาคารสูงแห่งนั้นเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและสีสันแห่งการทำงานแข่งกับเวลา โต๊ะทำงานซึ่งถูกจัดแบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามหน้าที่รับผิดชอบตั้งเรียงรายกระจายเต็มพื้นที่ นักข่าวทั้งอาวุโสมากและอาวุโสน้อยกำลังง่วนอยู่กับการ ‘ปิดหน้า’ บ้างก็พิมพ์ข่าวลงเครื่องคอมพิวเตอร์ บ้างก็กำลังรับข่าวทางโทรที่สนัจากนักข่าวที่โทรมา รายงานข้อมูลล่าสุด ขณะที่ฝ่ายศิลป์ก็เดินทวงต้นฉบับจากหัวหน้าโต๊ะข่าวบางโต๊ะที่ถึงเวลาแล้วยังไม่ส่ง”

1.1.21 เรื่องเหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและลักษณะของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (สิรินดา, 2547, หน้า 9)

“สนามบินภูเก็ตในเวลานี้มีผู้โดยสาร โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่บินมาจากกรุงเทพฯ เดินกันขวักไขว่ ชายหนุ่มร่างสูง ผมหยาวเหยียดตรงซึ่งถูกรวบไว้กลางหลัง ยื่นเอามือส้วงกระเป๋าทางเกงยีนส์ซีด ใช้สายตาสารวจผู้โดยสารที่ทยอยเดินออกมาจากช่องทางเดินอย่างใจเย็น ถึงแม้บริเวณที่เขายืนอยู่นั้นจะไม่ได้เป็นจุดเด่นอะไร แต่ด้วยความสูงคมเข้มของเจ้าตัว ทำให้ผู้เดินผ่านไปผ่านมา โดยเฉพาะผู้โดยสารสาว ๆ ต่างมองมาที่เขาอย่างสนใจ”

1.1.22 เรื่องโอบทะเลไว้ด้วยไอรัก ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉากและลักษณะของตัวละคร ดังข้อความดังต่อไปนี้ (เด็กทะเล, 2546, หน้า 7)

“กลุ่มนิสิตในชุดไปรเวทนั่งระกระระก่อยูริมฟุตบอลหน้าป้ายคณะกลางถนนสายเล็ก หากเป็นถนนสายหลักของมหาวิทยาลัย ร่างโปร่งบางผมขอยสั้นยื่นกอดคอกมองไปยังถนนเบื้องหน้าด้วยมาดขวน”

1.1.23 เรื่องฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยคำพูดของตัวละคร และต่อด้วยการบรรยายความรู้สึกของตัวละครที่มีต่อคำพูดนั้น ดังข้อความดังต่อไปนี้ (นิรชาเจนวีระนันท์, บรรณาธิการ, 2548, หน้า 11)

“อยู่ได้นะลูก มีอะไรก็โทร.หาพ่อกับแม่ได้เลยนะ”

น้ำเสียงที่แผ่ไปด้วยความเป็นห่วงของแม่ทำให้ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีนัก อาจจะเป็นเพราะนับตั้งแต่นี้ไปฉันจะต้องใช้ชีวิตใหม่อยู่ในสถานที่แห่งนี้... โรงเรียนประจำสตรีที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของกรุงเทพฯ ซึ่งแม่ของฉันเคยเป็นศิษย์เก่าอยู่ ท่านมีความคิดมาตั้งแต่ฉันยังเป็นเด็กว่าวันหนึ่งเมื่อฉันโตขึ้นท่าจะส่งฉันมาเรียนที่นั่นเช่นเดียวกับท่าน”

1.2 การเปิดเรื่องโดยการพรรณนา เป็นการพรรณนาจาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์ อย่างใดอย่างหนึ่งคล้ายกับการบรรยาย แต่เน้นที่จะสร้างภาพเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม เป็นพิเศษ ผู้เขียนมักใช้คำเปรียบเทียบต่าง ๆ เข้าช่วยเพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากการศึกษา กลวิธีการเปิดเรื่องโดยการพรรณนาพบว่ามี 4 เรื่อง คือ คู่กรรม, ฉันทอญนี่ศัตรูที่รัก, ลูกอีสาน และ อยู่กับกิ่ง

1.2.1 เรื่องคู่กรรม ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาจากและบรรยายภาคในเรื่อง ดังข้อความต่อไปนี้ (ทมยันตี, 2538, หน้า 1)

“อากาศในยามเช้าตรู่ต้นฤดูหนาวนั้นค่อนข้างเย็บเย็น จนบังเกิดเป็นหมอกควันปกคลุมทั่วไป น้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาเจิ่งล้น เพราะเป็นฤดูน้ำหลาก เรือแพที่กำลังแล่นขึ้นล่องเห็นภาพเพียงเงาสลัว ๆ อยู่ในหมอกแล้วก็กลับหายไป บ้านเรือนทั้งสองฟากถูกปกคลุมด้วยหมอกควันจาง ๆ จนเป็นเงาตะกุ่ม ๆ”

1.2.2 เรื่องฉันทอญนี่ศัตรูที่รัก เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้น 6 เรื่อง โดยแต่ละเรื่องมีเนื้อหาไม่เกี่ยวข้องกัน กลวิธีการประพันธ์จึงมีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเรื่องฉันทอญนี่ศัตรูที่รักซึ่งเป็นเรื่องสั้นเรื่องที่ 3 ในเล่มมาเป็นตัวอย่างในการวิเคราะห์ เรื่องฉันทอญนี่ศัตรูที่รัก ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาความรู้สึกของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (ส.เดชาดิวงษ์ ฌ อยุธา, 2546, หน้า 42)

“โอ้ หมีดำ วีรบุรุษของฉัน เธอจะไม่กลับฟื้นคืนมาอีกหรือ เธอจะไม่ลุกขึ้นมาวิ่งไล่จับผีเสื้อสวย ๆ ที่กำลังกรีดปีกบินทำหายอยู่เบื้องหน้าเรานี้หรือ ลุกขึ้นมาเถิดหมีดำ อีกไม่ช้า พระจันทร์ก็จะโผล่จากขอบตาง เราจะได้พากันวิ่งไปในป่าด้วยหัวใจอันเบิกบาน เธอใจร้ายพอที่จะทิ้งให้ฉันวันหนึ่งเหมือนอย่างเย็นวันนี้หรือ สภาพของเย็นวันนี้กับเย็นวันนี้ไม่ต่างกัน ความรู้สึกที่ฉันมีต่อเธอต่างหากที่ผิด คิณรุ่งขึ้นจากนั้นฉันนั่งแอบอยู่ในโพรงไม้ มองดูกระรอกวิ่งไล่กันบนกิ่งตะแบก ฉันได้พบเธอเหมือนกับความฝัน แต่คิณพรุ่งนี้...หมีดำเอ๋ย...ฉันจะไม่ได้พบเธอ แม้ในคืนต่อ ๆ ไปจนชีวิตของฉันจะหาไม่”

1.2.3 เรื่องลูกอีสาน ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาตัวละคร จากและบรรยายภาคในเรื่อง ดังข้อความต่อไปนี้ (คำพูน บุญทวี, 2543, หน้า 1)

“47 ปี ครั้งกระโน้น...มีเรือนเสาไม้กลมหลังหนึ่ง ยืนอาบแดดอันระอุอ้าวอยู่ใต้ต้นมะพร้าวอันสูงลิ่ว ยามลมพัดฉิวมาแรง ๆ ผู้เป็นพ่อจะบอกลูกเล็กทั้งสามคนให้รีบลงไปอยู่ที่อื่น มะพร้าวต้นนี้อาจจะหักลงมาทับเรือนเอาก็ได้ เด็ก ๆ ที่อยู่บนเรือนอาจจะแขนขาหัก ถ้าลมพัดไม่แรงนัก เด็กทั้งสามก็จะพากันนอนฟังเสียงซู่ซ่าตามข้างฝาและมองหลังคาสายตาเหม็ง ฝักันดับ

หญิงคาบงหลังคาถูกแดดเผาจนแห้งกรอบ เมื่อโดนลมพัด มันตั้งมีเสียงซ่า ๆ ถ้ามีเสียง พอบอกว่า
แล่นลงไปไว ๆ ก็จะได้วิ่งลงไปเร็วที่สุด”

1.2.4 เรื่องอยู่กับกิ่ง ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาจากและบรรยากาศของเรื่อง
ดังข้อความต่อไปนี้ (หยก บูรพา, 2546, หน้า 1)

“เสียงไก่ขันกระชั้นรับกันเป็นช่วง ๆ ดังมาจากทางด้านหน้าข้างด้านหลังข้างของ
ห้องแถว เป็นบทเพลงเบิกอรุณที่คุ้นหู มันเป็นไก่ที่ชาวตลาดห้องแถวย่านนี้เลี้ยงอย่างปล่อยปะ
ละเลยไม่ต้องมีเล้า แต่มันก็ไม่เคยออกไปหากิน ไกลตาเจ้าของจะออกดูขี้เหยี่ยวอาหารของมัน
เรื่อยไปจนแดดล่ำสุดท้ายหมดไปจากชายฟ้า มันจะกลับมาเกาะคอนไม้ไผ่ลำหนึ่งที่เจ้าของพาดไว้
ให้มันนั่งอยู่อย่างนั้นตลอดคืนเหมือนลูกกลมไวจันรุ่งสาง มันจะขยับตัวแล้วโง้งคอขึ้นรับกับเสียง
เสนาะใสอยู่สักครู่ ก็จะโผล่จากคอนแล้วออกดูเหยี่ยวหากิน...เป็นอย่างนี้มาทุกวัน”

1.3 การเปิดเรื่องโดยการใช้บทกวี สุภาษิต หรือข้อความที่คมคายชวนคิดให้ติดตาม
คือ เป็นการเปิดเรื่องที่ทำให้เกิดความแปลกใหม่ น่าสนใจชวนติดตาม จากการศึกษาทวิวิธีการเปิด
เรื่องโดยการ ใช้บทกวี สุภาษิต หรือข้อความที่คมคายพบว่า ไม่มีเรื่องใดที่ผู้เขียนใช้การเปิดเรื่องใน
ลักษณะนี้

1.4 การเปิดเรื่องโดยการ ใช้บทสนทนาเป็นการเรียกร้องความสนใจต่อผู้อ่านให้
ติดตามเนื้อเรื่อง ถ้าบทสนทนาหรือถ้อยคำที่นำมาเริ่มต้นนั้นเร้าใจหรือกระทบใจผู้อ่านทันที จาก
การศึกษาทวิวิธีการเปิดเรื่อง โดยการ ใช้บทสนทนาพบว่า มี 3 เรื่อง คือ เดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ,
สุมเบอร์เลย์เจอร์ก และห้วงขโมยแห่งบารามอส

1.4.1 เรื่องเดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละคร
ที่กล่าวถึงสิ่งที่พวกเขาพบและสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกับเนื้อเรื่อง ดังข้อความต่อไปนี้
(ข้าเจ้า, 2548, หน้า 13)

“ครูก็เคยเล่นนะสมัยเด็ก ๆ ฮิตกันมากเลยละ แต่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีใครได้เริ่มเล่น
เกมนี้หรอก” อาจารย์พูด

ฉันเงยหน้ามองเห็นรอยยิ้มแบบเด็ก ๆ ของอาจารย์คงคต แก้วหว่าระด้วย
เรานั่งออกันอยู่ในห้องพักครู มีฉัน แก้วกาญจน์ กับเพื่อนอีกสามคน หยาดทิพย์ ชลธิชา และนารี
เราต่างมาที่นี่ไม่ใช่เพราะเรื่องงานหรือการบ้าน เรามาเพราะเราพบอะไรบางอย่าง

“ไหนล่ะกระดาษที่พวกเธอเจอกัน” อาจารย์ถาม

“นี่ละ”

นาริยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้อาจารย์ มันเป็นกระดาษที่ฉีกจากสมุดโรงเรียน ถูกขยำจนและ และที่สำคัญมันมีรอยเปื้อนสีดำ ๆ ด้วย อาจารย์รับมันไปดู ปรุ่กายตาแห่งความเป็นเด็กหายไป เขาหุบยิ้ม

“มันเขียนว่า ‘ตามหาวิญญาณ’ นักเรียนทั้งโรงเรียนก็ลือกันว่ามีเกมประเททนี้อยู่ด้วย” หยาดทิพย์พูดขึ้นบ้าง (ทิวลิปสีฟ้า, 2548, หน้า 7)

1.4.2 เรื่องสุมเบอร์โดยเจอร์รัก ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละครดังข้อความต่อไปนี้

“โหย ถ้าพระเอกมาแบบนี้ นางร้ายจะเข้าไปกอดแขนอเซาะแน ๆ ผิดจากที่พูดชะที่ไหน” ฉันทุดพลางตบเข่าตัวเองฉลาดใหญ่เมื่อนือหาของละครเป็นไปตามที่คิดไว้

เฮ้อ! มีแต่แบบเดิม ๆ ดูกี่เรื่องก็เดาถูกหมดว่าจะเป็นอย่างงี้ต่อไป

“เพื่อละครไทยชะมัด พระเอกนี่ก็โง่โง่เนอะ หล่อใสแต่ไร้สมอง” พี่ป้อมพี่สาวคนเดียวของฉันทบ่นพึม ก่อนที่จะเอาส้อมจิ้มมะละกอในงานแล้วขัดเข้าปาก

“อย่าว่าแต่พระเอกเลย นางเอกก็พอกันนั่นแหละ ขอมทนให้เค้าแก้งอยู่ได้ ถ้าเป็นปลานะ ปลาจับนางร้ายจิกหัวตบไปนานแล้ว” ฉันทงเขหน้าไปพูดกับพี่ป้อมที่นั่งอยู่บนโซฟาแล้วก็ทำท่าทำทางอย่างออกรส

“นั่นดิ” พี่ป้อมพยักหน้าอย่างเห็นด้วย แล้วก็จิ้มมะละกอเข้าปากอีกชิ้นก่อนที่จะเอี่ยมมือไปหยิบรีโมตมาเปลี่ยนช่อง

“โ้ย! นี่คือน่าเบื่อ” พี่สาวของฉันทร้องออกมา “พล็อตเดิม ๆ อีกแล้ว นางเอกจนพระเอกรวย แม่พระเอกใจร้ายคอยขัดขวางความรักต่างชนชั้น แต่สุดท้ายก็แพ้ความดีของนางเอก”

1.4.3 เรื่องหวัช โมยแห่งบารามอสเล่ม 1 ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละคร ดังข้อความต่อไปนี้ (แรบบิต, 2548, หน้า 8)

“รูกฆาต” เสียงหนึ่งประกาศชัยชนะ

“แกล่่นฉันทึผลอ” อีกเสียงหนึ่งค้าน

“พ่อไม่อยากเล่นก็เลิกเล่นเถอะ น่าเบื่อ”

“อีกเกมน่าอีกเกม” ผู้สูงวัยกว่าไม่ยอมแพ้ แต่เด็กชายหรี่ตามอง

“คิดอะไรอยู่เรื่อยเปื่อยอยู่ละสิ”

“พ่อจะลักพาตัวเจ้าชาย”

“หา!” เสียงอุทานที่ตามด้วยเสียงหัวเราะดังคับเกวียนเล่มเล็ก ๆ ที่เทียมด้วยม้าซึ่งกำลังจอดบนเนินหญ้าสีเขียวสด

“นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น เฟริน เคอบอโรว์” เสียงขริ่มเครียคของชายวัยกว่า

ห้าสิบ หัวล้านของเขาทอประกายสะท้อนแสงตะวัน นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มเหลื่อมมองผู้เป็นลูก

จากการศึกษาการเปิดเรื่องทั้ง 30 เรื่อง พบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีการเปิดเรื่องแบบบรรยายมากที่สุดมีจำนวน 23 เรื่อง รองลงมาคือแบบพรรณนามีจำนวน 4 เรื่อง และการเปิดเรื่องโดยการใช้นิทานมีจำนวน 3 เรื่อง ส่วนการเปิดเรื่องโดยการใช้นิทานวิ สุภายิต หรือข้อความที่คมคายชวนคิดให้ไม่นิยมใช้เลย

2. การดำเนินเรื่อง อยู่ต่อจากการเปิดเรื่อง ผู้เขียนสามารถใช้กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง กลวิธีในการเล่าเรื่องและกลวิธีในการดำเนินเรื่องดังหัวข้อต่อไปนี้

2.1 กลวิธีในการสร้างความขัดแย้ง เป็นการสร้างสถานการณ์ บุคลิกนิสัยของตัวละคร จาก รวมไปถึงอารมณ์และความรู้สึกในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่องให้มีอุปสรรคขัดขวางการดำเนินเรื่องที่วางเป้าหมายไว้ ความขัดแย้งยังครอบคลุมไปถึงบทสนทนา และพฤติกรรมของตัวละครแต่ละตัวด้วย (มานพ ถนอมศรี, 2546, หน้า 76) จากกลวิธีการสร้างความขัดแย้ง ผู้วิจัยได้นำหลักการสร้างความขัดแย้งมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์หนังสือที่เด็กเลือกอ่าน ดังนี้

2.1.1 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และสาเหตุภายนอก คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับพลังภายนอกที่อยู่รอบตัว เช่น การต่อสู้กับภัยธรรมชาติ สังคม สัตว์ รวมไปถึงความขัดแย้งกับพระเจ้า ศาสนา หรือชะตากรรมของตนเอง

จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่า ความขัดแย้งที่เกิดจากสาเหตุภายนอกมี 9 เรื่องคือ เจ้าหญิง, เดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ, บันทึกสีนามิ, ยัยเวอร์จินปังรัก นักเพลิงบอย, รักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยจ๊ม, เรื่องของน้ำพุ, ลูกอีสาน, สุ่มเบอร์เลยเจอร์รี่ และอยู่กับกิ่ง

2.1.1.1 เรื่องเจ้าหญิง เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความเป็นจริงในชีวิต เนื่องจากผู้เขียนสร้างเรื่องนี้จากจินตนาการ โดยใช้เรื่องสั้นทั้ง 8 เรื่องนำมาร้อยเป็นเรื่องเดียวกัน ด้วยสิ่งที่ผู้เขียนพยายามจะสื่อถึงผู้อ่านนั่นคือ การที่มนุษย์ต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริงในชีวิต ที่มีทั้งความสุข ความเศร้า ความผิดหวัง และความสมหวัง

2.1.1.2 เรื่องเดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ ในเรื่องก็คือ เหล่าวิญญาณที่คอยเอาชีวิตกับผู้ที่เล่นเกมร้อยวิญญาณ ความขัดแย้งเกิดขึ้นจากที่นักเรียน 4 คนและอาจารย์ 1 คน เล่นเกมร้อยวิญญาณ โดยที่ทั้งหมดต้องเห็นผีให้ได้ 100 คน ไม่งั้นนั่นจะเสียชีวิต ภายหลังทำให้เด็กนักเรียนเสียชีวิต 1 คนและมีตำรวจที่เข้ามาสืบคดีเสียชีวิตอีก 2 คน เรื่องราวคลี่คลายได้เมื่อผู้เล่นที่เหลือสามารถช่วยวิญญาณของสิริมา ซึ่งเป็นวิญญาณที่เป็นผู้คุมเกมนี้ไปสู่สุขคติได้

2.1.1.3 เรื่องบันทึกสี่นามี เป็นความขัดแย้งที่เกิดระหว่างมนุษย์กับภยธรรมชาติคือ คลื่นยักษ์สี่นามีถล่ม 6 จังหวัดในภาคใต้และประเทศอื่น ๆ สร้างความสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินอย่างมหาศาล เนื้อหาในเรื่องเป็นการเล่าเรื่องราวการพบศพผู้เสียชีวิต การพิสูจน์ศพผู้เสียชีวิต การค้นหาเอกลักษณ์บุคคลสูญหายและเรื่องราวอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดคลื่นยักษ์สี่นามี

2.1.1.4 เรื่องขัยเวอร์จินปิ้งรักนักเพลงบอย เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพความเป็นจริงในชีวิตคือ เนื้อเรื่องกล่าวถึงความรักระหว่างจีซัส นักร้องวงร็อกชื่อดังกับริบบิ้น นักเรียนมัธยมคนหนึ่ง ทั้งคู่รู้จักกันด้วยเหตุบังเอิญหลังจากออกจากกาเวที่เวสสถานบันเทิงแห่งหนึ่งเมื่อได้พบกันครั้งแรกจีซัสรู้สึกชอบริบบิ้นทันที และทุกครั้งที่มีโอกาสจีซัสจะพยายามฉวยโอกาสลวนลามริบบิ้น ต่อมาริบบิ้นได้เข้ามาเป็นนักร้องในสังกัดเดียวกับจีซัสเนื่องจากทั้ง 2 คนตกเป็นข่าวว่าเป็นคู่อีกกัน ทางค่ายเพลงจึงออกข่าวว่าเป็นการประชาสัมพันธ์นักร้องหญิงคนใหม่ ทำให้จีซัสมีโอกาสใกล้ชิดริบบิ้นมากขึ้น จากเรื่องทีกล่าวมาข้างต้น ในความเป็นจริงแล้วความรักระหว่างหนุ่มสาวควรมีการศึกษานิสัยใจคอซึ่งกันและกันมากกว่าการพึงพอใจในรูปร่างหน้าตา และการที่คน ๆ หนึ่งจะได้เป็นศิลปินในค่ายเพลงใหญ่ไม่ใช่เรื่องง่าย ผู้เขียนต้องการให้เรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักเป็นเรื่องสวยงามไม่มีอุปสรรคมาขัดขวาง เด็ดด้วยรุ่นมิกนี่ถึงความรักในจินตนาการของพวกเขา ในลักษณะนี้ ซึ่งขัดแย้งกับความเป็นจริง หรือถ้าเป็นไปได้ก็มีโอกาสเป็นไปได้เล็กน้อยมาก

2.1.1.5 เรื่องรักสุดเซอร์ไพรส์ของขัยจีโม้ เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพความเป็นจริงในชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องราวของเรนโบว์ นักเรียนมัธยมคนหนึ่งมีนิสัยชอบโอ้อวดให้เพื่อน ๆ ฟังเป็นประจำว่าตนมีฐานะดี หรือเป็นคู่อีกกับไอค์ นักร้องนำวงร็อกชื่อดัง เพื่อน ๆ ทุกคนไม่เชื่อ เธอจึงพนันว่าถ้าสามารถพาไอค์มางานประจำปีของโรงเรียนไม่ได้เธอจะต้องเสียเงิน 5,000 บาท เรนโบว์จึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ใกล้ชิดไอค์และเป็นคู่อีกกับเขา จากเนื้อเรื่องทีกล่าวข้างต้น ผู้เขียนเขียนเรื่องในแนวเพื่อฝืนตามความนึกคิดของเด็กวัยรุ่นซึ่งต้องการใกล้ชิดกับดารานักร้องที่ตนชื่นชอบ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วโอกาสที่จะได้ใกล้ชิดกับศิลปินที่กำลังโด่งดังมีความเป็นไปได้เล็กน้อยมาก หรือเมื่อได้รู้จักกันแล้วความไปได้ที่จะได้เป็นคู่อีกกันในเวลาอันรวดเร็วยิ่งขัดกับความเป็นจริง

2.1.1.6 เรื่องของน้ำพุ เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวของน้ำพุกับสภาพแวดล้อมของเขา เริ่มตั้งแต่ น้ำพุเป็นเด็กเติบโตในสภาพแวดล้อมที่มีแต่ผู้หญิง ทั้งแม่ พี่สาว และน้องสาว น้ำพุรู้สึกโดดเดี่ยว เมื่อเขาไม่สามารถเข้ากับสังคมภายในบ้านได้ จึงหันไปพึ่งพาสีงแวดล้อมภายนอกบ้านซึ่งก็คือ เพื่อน เมื่อคบเพื่อนไม่ดีจึงถูกให้เขาทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมคือการเสพ

ยาเสพติดทุกชนิด แม้ว่านำพยายามเลิกยาหลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ จนกระทั่งเขาต้องจบชีวิตลง เพราะเสพยาเกินขนาด

2.1.1.7 เรื่องลูกอีสาน เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับภยธรรมชาติ ความขัดแย้งเกิดขึ้นในเขตตำบลทรายมูล ในจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นหมู่บ้านของเด็กชายคุณ หมู่บ้านนี้เกิดภาวะแห้งแล้งมาก เพื่อนบ้านพากันย้ายไปอยู่ที่ที่อุดมสมบูรณ์กว่า ครอบครัวของคุณและเพื่อนบ้านจึงเดินทางด้วยเกวียนเทียมควายไปยังแม่น้ำชีเพื่อจับปลาและจับสัตว์อื่น ๆ เพื่อนำมากินและขายระหว่างทาง

2.1.1.8 เรื่องสุมเบอร์เลย์เจอรัก เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพความเป็นจริงในชีวิต เนื้อเรื่องกล่าวถึงปลา นักเรียนชั้นมัธยมคนหนึ่งลองกดสุมเบอร์โทรศัพท์มือถือเล่นเพื่อเป็นการฆ่าเวลา ปรากฏว่าเบอร์ที่กดสุมนั้นเป็นเบอร์ของโซ นักเรียนชายอีกโรงเรียน ทั้งปลาและโซคุยกันทางโทรศัพท์ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยพบหน้ากัน เวลาผ่านไป 2 เดือนวันหนึ่งข้างบ้านของปลา มีเพื่อนบ้านย้ายมาอยู่ใหม่ เพื่อนบ้านที่ย้ายมาก็คือโซนั่นเอง ทำให้ทั้งคู่ได้เจอกันอีกครั้ง ต่อมาโซมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนที่โรงเรียนจึงย้ายมาเรียน โรงเรียนเดียวกับปลา ทำให้ทั้ง 2 คน ได้เจอกันทุกวันจนกลายเป็นคู่รักกัน ในที่สุด จากเนื้อเรื่องดังกล่าวในความเป็นจริงแล้ว การกดสุมเบอร์โทรศัพท์แล้วติดเบอร์คนที่ไม่รู้จัก และพูดคุยกันโดยที่ไม่รู้จักนิสัยใจคอ ไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน โอกาสที่จะเจอคนที่คิดร้ายและไม่หวังดีนั้นมีมากกว่าการเจอคนที่จริงใจ

2.1.1.9 เรื่องอยู่กับก๋ง เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความยากจน ความขัดแย้งเกิดขึ้นกับก๋งและหยก ทั้ง 2 คนอาศัยอยู่ในห้องแถวในตลาดย่านคนจีน ก๋งมีอาชีพรับจ้างจักสานเลี้ยงดูส่งเสียหยกให้ได้เรียนหนังสือ หยกเป็นเด็กที่สำนึกในบุญคุณของก๋งที่เลี้ยงดูเขามาด้วยความยากลำบาก ทำให้เขาเป็นเด็กที่ขยันขันแข็ง อดทน และสู้งาน จึงมีคนมาจ้างไปทำงานพิเศษเสมอ ๆ ทุกครั้งที่ได้เงินมาหยกจะนำมาให้ก๋งไว้เป็นค่าใช้จ่ายภายในบ้าน

2.1.2 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเอง อาจเป็นการต่อสู้ระหว่างมนุษย์ตั้งแต่สองคนขึ้นไป ตลอดไปจนถึงการรบทัพจับศึกที่เป็น การต่อสู้ของคนหมู่มาก

จากการศึกษาวรรณกรรมที่วัยรุ่นเลือกอ่านพบว่า ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์มี 11 เรื่อง คือ ทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า, เดอะไวท์โรด, บอสหน้าตายกะยัยสาว, ปลูกอง, รักเธอยังชีเย, รักหวานมันของฉันทกับนายสุดหล่อ, วิว้าหนี่มีรักแท้, สะดุดรักนักข่าว, หัวขโมยแห่งบารามอส, เหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ และ โอบทะเลไว้ด้วยรัก

2.1.2.1 เรื่องทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า เป็นความขัดแย้งทางความคิดระหว่างพ่อแม่และลูก ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเนื่องจากความรักและความเป็นห่วงของผู้ที่เป็นพ่อและแม่ ซึ่งมีแก่

จอมแจ่ม กล่าวว่าคุณสาวของตนจะถูกอึ้งค์ คนรักของเธอหลอก ทั้ง ๆ ที่ทั้งคู่ได้คบหาดูใจกันมานาน 3 ปีแล้ว แต่พ่อของจอมแจ่มก็ยัง ไม่ยอมรับอึ้งค์ ในท้ายเรื่องเขาก็สามารถคลี่คลายความขัดแย้งได้ ด้วยการพิสูจน์ให้ผู้ใหญ่เห็นว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษ ไม่ล่วงเกินและให้เกียรติลูกสาวท่าน

2.1.2.2 เรื่องเดอะไวท์โรด เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับชาวเมืองอาคาเซีย ซึ่งมี พอลและเพื่อน ๆ ของเขาเป็นผู้นำ กับ โอม่าห์ หัวหน้าชนเผ่าคูแซกซ์ พอลต้องต่อสู้กับอำนาจมืด ของโอม่าห์ซึ่งกำลังจะกลั้มมาครอบโลก เขาและมีโลกจึงต้องเดินทางเพื่อรวบรวมชนเผ่าแนวร่วม ทั้ง 5 เพื่อช่วยต่อต้านอำนาจของโอม่าห์

2.1.2.3 เรื่องบอสหน้าตายกะยัยสองงค์ เป็นความขัดแย้งทางความคิดระหว่าง ผู้หญิงและผู้ชาย โดยความขัดแย้งนั้นเกิดขึ้นจาก โทมัส ซึ่งเป็นเจ้านายของสองงค์ในบริษัทแห่งหนึ่ง ในเวลาทำงาน โทมัสจะเป็นเจ้านายที่เคร่งขรึม และเคร่งครัดในเรื่องงานมาก แต่นอกเวลางานเขาก็ จะเอาใจใส่สองงค์เกินกว่าหน้าที่ของผู้ที่เป็นนาย จนสองงค์เกิดความไม่แน่ใจในความรู้สึกของ โทมัสว่ารู้สึกอย่างไรกับตน จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างความขัดแย้งขึ้นระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ฝ่ายชายจะเอาใจจริงเอาใจในระหว่างการทำงาน จนไม่สนใจว่าผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นคนที่ยึดรัก ส่วนฝ่ายหญิงก็คิดว่าในเมื่อฝ่ายชายรักตน เหตุใดจึงต้องแสดงท่าทีเคร่งขรึมและตำหนิตนเรื่องงานเป็นประจำ ทำไมไม่แสดงท่าทีอ่อนโยนยามเมื่อได้อยู่ตามลำพัง

2.1.2.4 เรื่องปลูตาก เป็นความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูก และความขัดแย้ง ระหว่างกลุ่มคนต่างศาสนากับเจ้าหน้าที่ตำรวจและชาวบ้าน โดยความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูกนั้น เกิดจาก ศกรตัวละครเอกของเรื่อง เขาเป็นลูกที่เกิดจากภรรยาไม่ชอบ ทำให้เขาารู้สึกเกลียดพ่อ เนื่องจาก พ่อของเขาทำให้แม่เสียใจอยู่เสมอ ทำให้เขาเป็นคนที่มีแผลในใจที่สั่งสมตั้งแต่เด็กจนโตเป็นผู้ใหญ่ ส่งผลให้เขาเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานและใฝ่ฝันประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน คือเขา ได้เป็นตำรวจยศใหญ่โดยไม่ต้องพึ่งบารมีของพ่อ ส่วนความขัดแย้งระหว่างกลุ่มคนต่างศาสนา เกิดขึ้นใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยที่มีกลุ่มชนที่ต้องการแบ่งแยกดินแดนคือจังหวัดที่มี ประชากรนับถือศาสนาอิสลามแบ่งแยกเป็นรัฐอิสระไม่ขึ้นต่อประเทศไทย สร้างความเดือนร้อนแก่ ชาวบ้านในพื้นที่ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรวมถึงเจ้าพนักงานของรัฐร่วมมือกันต่อต้านการก่อความไม่ สงบในพื้นที่

2.1.2.5 เรื่องรักเธอยังชีพ เป็นความขัดแย้งระหว่างบุคคล ความขัดแย้งเกิดขึ้น จากเรจิน่านักเรียนใหม่ได้นั่งเรียนคู่กับไบรอัน นักเรียนชายที่มีปัญหาด้านความประพฤติ ทำให้ แคมเธอริน แอเรีย และนักเรียนหญิงคนอื่น ๆ ที่หมายปองไบรอันไม่พอใจและคอยกั่นแกล้ง เรจิน่าเป็นประจำ และทุกครั้งก็จะมีเพื่อนคนอื่น ๆ ช่วยเรจิน่าไว้ ตั้งแต่เรจิน่านั่งคู่กับไบรอัน ทำให้

ไบรอันตั้งใจเรียนมากขึ้นเพราะเรจิน่าคอยเตือนและชักจูงให้เขาตั้งใจเรียน ยิ่งทั้งคู่สนิทสนมกันมากเท่าไรเรจิน่าก็ยิ่งโดนแกล้งมากขึ้นเท่านั้น ต่อมาพ่อของเรจิน่าให้เธอกลับไปเรียนต่อที่ประเทศไทยและไม่อนุญาตให้คบกับไบรอัน ทั้ง 2 คนจึงสัญญากันว่าตั้งใจเรียนจนจบและจะกลับมาพบกันตามที่ได้สัญญาไว้

2.1.2.6 เรื่องรักหวานมันของฉันทกับนายสุคห่อ เป็นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มเพื่อน โดยความขัดแย้งเกิดจากเซยองและพี่ชายคือ สุนเจ ต้องย้ายโรงเรียนและย้ายไปอยู่ห้องเช่าอีกเมืองหนึ่งเพียงลำพัง 2 คน ที่โรงเรียนใหม่ เซยองมีเพื่อนสนิทคือ มียองและคองวอน วันหนึ่งเซยองได้พบกับเทพุน รุ่นน้องที่โรงเรียนของสุนเจ ทั้ง 2 คนพัฒนาจากเพื่อนกลายเป็นคนรักกัน แต่เซยองถูกหญิงสาวที่หมายปองเทพุนรุมทำร้ายอาการสาหัสหลายครั้ง และทุกครั้งสุนเจ เทพุน มียอง และคองวอนตามไปช่วยไว้ได้ เทพุนนั้นมีท่าทางไม่พอใจมียองและคองวอนเนื่องจากเทพุนเข้าใจผิดว่าทั้งคู่เป็นสาเหตุทำให้น้องสาวของเขาตายเมื่อหลายปีก่อน ทำให้ทั้ง 3 คนมีเรื่องบาดหมางกัน ภายหลังเซยองสามารถทำให้พวกเขาปรับความเข้าใจกันได้และเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม

2.1.2.7 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากความเข้าใจผิดระหว่างพีรนาถกับโรม ชีวิตแต่งงานของทั้งคู่ไม่ราบรื่นเพราะพีรนาถคิดว่าโรมเป็นพวกกรักร่วมเพศ ส่วนโรมนั้นคิดว่าที่พีรนาถแต่งงานกับตนเพื่อที่จะช่วยน้องชายของเธอ นฤนาถคาราหนุ่มที่ตกเป็นข่าวกับโรมให้พ้นข้อกล่าวหา ภายหลังเมื่อพีรนาถรู้ความจริงว่าโรมไม่ใช่พวกกรักร่วมเพศ และโรมรู้ว่าที่พีรนาถแต่งงานกับตนด้วยความรัก ทำให้ทั้ง 2 คนปรับความเข้าใจกันได้

2.1.2.8 เรื่องสะอึกรักนักข่าว เป็นความขัดแย้งระหว่างนักข่าวสาว ปานตะวัน กับนายธนบัตรและน้องสาวเจ้าของบริษัทเดอะริช เมื่อปานตะวันสืบข่าวได้ว่าบริษัทเดอะริชดำเนินธุรกิจขายตรงบังหน้าธุรกิจฟอกเงิน ซึ่งเกี่ยวพันกับบริษัทยอคอ์ณูมิที่ถูกบริษัทเดอะริชแอบอ้าง ซึ่งมีประดาบเป็นผู้บริหาร ปานตะวันจึงถูกข่มขู่และถูกลอบทำร้ายให้หยุดเปิดเผยเบื้องหลังบริษัทเดอะริช ภายหลังตำรวจสามารถคลี่คลายคดีนี้ได้และจับตัวผู้บงการได้ในที่สุด

2.1.2.9 เรื่องหัวใจโหมแห่งบารามอสเล่ม 1 เป็นความขัดแย้งที่เป็นผลมาจากสงครามที่ยืดเยื้อมานานนับพันปีระหว่างเอเดน ซึ่งปกครองโดยไฮคิง และเคมอสซึ่งปกครองโดยเอวิดส โดยที่เมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้นเอเดนเป็นฝ่ายชนะ เพราะมหาปราชญ์เล โมธิยื่นมือเข้าช่วยเหลือและฉวยโอกาสช่วงชิงสิ่งของมาจากเอวิดส คือเอาหัวใจมารมาครั้งหนึ่งนำมาใส่ในมงกุฎแห่งใจ เอาพลังมารมาครั้งหนึ่งนำมาใส่ในคทาแห่งนักรบ เอาอำนาจมารมาครั้งหนึ่งนำมาใส่ในดาบแห่งกษัตริย์ และเอาปัญญามารมาครั้งหนึ่งนำมาใส่ในแหวนแห่งปราชญ์ ทำให้ในปัจจุบันปีศาจซึ่งอยู่ในมงกุฎแห่งใจออกอาละวาด มันต้องการเลือดและกายเนื้อของไฮคิงเพื่อคืนอำนาจอีกครั้ง ท้ายสุด

เฟริน, คาโล, คิล, มหาปราชญ์เลโมธิ และบรรดาเจ้าชายและเจ้าหญิงต้องใช้พลังช่วยกันสกัดอำนาจมืดได้สำเร็จ

2.1.2.10 เรื่องเหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ เรื่องราวความขัดแย้งเกิดขึ้นกับคารา สาวชื่อสนิสากับผู้ค้ายาเสพติด สนิสาคงเป็นจำเลยข้อหาครอบครองยาเสพติด เธอจึงต้องไปหลบอยู่ที่เกาะแสงจันทร์ซึ่งเป็นของนวิร์ พี่ชายของนรินทร์เพื่อนสนิทของสนิสิตา เมื่อตำรวจสืบจนพบว่า สนิสิตาอยู่ที่เกาะแสงจันทร์จึงนำตัวเธอและนวิร์ไปสอบปากคำ ทำให้ทราบความจริงว่าสนิสิตาถูกใส่ร้าย ต่อมาสนิสิตาถูกคนร้ายซึ่งเป็นเพื่อนชายของเธอและเป็นคนที่นำยาเสพติดไปไว้ในห้องสนิสิตา จับตัวไป ภายหลังนวิร์และเจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยสนิสิตาจากการถูกจับได้อย่างปลอดภัย และตำรวจสามารถจับตัวผู้บงการได้

2.1.2.11 เรื่องโอบทะเลไว้ด้วยรัก เป็นความขัดแย้งทางความคิดระหว่างชายหนุ่มและหญิงสาวคู่หนึ่ง โดยความขัดแย้งเกิดจากนลิน ได้ไปฝึกงานในฟาร์มหอยมุกของนายหัวนภนตร์ร่วมกับเพื่อน ๆ ในช่วงระยะเวลา 1 เดือนของการฝึกงาน ทำให้ทั้งคู่ได้ใกล้ชิดและเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน เมื่อนลินฝึกงานเสร็จ นภนตร์ขอให้เธอกลับมาทำงานกับเขาเมื่อเรียนจบ แต่นลินไม่ยอมมาทำงานที่ฟาร์มหอยมุก เนื่องจากเธอคิดว่าเธอและนภนตร์มีความแตกต่างกันในด้านฐานะและอุปนิสัยใจคอ เธอจึงคิดว่าไม่สามารถที่จะปรับตัวเข้าหากันได้ ภายหลังนภนตร์ตามหาเธอจนพบ และได้อธิบายถึงเหตุผลของความรักว่าความแตกต่างไม่ได้เป็นอุปสรรค ในที่สุดทั้งสองก็สามารถปรับตัวเข้าหากันได้

2.1.3 ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความรู้สึกภายในใจของตนเอง คือ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวเองอันก่อให้เกิดความทุกข์ หรือความสับสนวุ่นวายในใจส่วนมากเป็นการต่อสู้ระหว่างความปรารถนาจะทำการอย่างหนึ่ง กับความรู้สึกผิดชอบว่าการกระทำนั้นไม่ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งตัวละครต้องพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อเอาชนะอุปสรรคที่เกิดขึ้นภายในใจนั้นให้ได้

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านพบว่า ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความรู้สึกภายในใจของตนเองมี 4 เรื่อง คือ คู่กรรม, ฉันทน์อยู่นี้ศัตรูที่รัก, ยัยตัวแสบหวานใจนายชูเปอร์สตาร์, และฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ

2.1.1.1 เรื่องคู่กรรม เป็นความขัดแย้งของตัวละครกับความรู้สึกขัดแย้งภายในใจของตนเอง เรื่องราวเกิดขึ้นในประเทศไทยช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง โกโบรินายทหารหนุ่มญี่ปุ่น ได้มาพบรักกับอังศุมาลิน ต่อมาทั้งสองได้แต่งงานกัน โกโบริแต่งงานด้วยความรัก ส่วนอังศุมาลินนั้นแต่งงานด้วยเหตุผลทางการเมือง ความขัดแย้งในใจของอังศุมาลินเกิดจาก อังศุมาลินได้ให้คำสัญญากับวันสว่างจะรอเขาเมื่อเขากลับมาจากอังกฤษ ทำให้อังศุมาลินเกิดความรู้สึกขัดแย้ง

ในจิตใจ ว่าตนเองนั้นรักโกโบริแต่ก็ต้องรักษาคำพูดที่ให้ไว้กับวันส อีกประการหนึ่งคือโกโบริเป็นทหารญี่ปุ่น เข้ามาใช้ประเทศไทยเพื่อเป็นฐานทัพและเป็นทางผ่านในการทำสงคราม ความรักของอังศุมาลินจึงถูกบดบังด้วยความรักชาติ ทำให้เธอตั้งข้อรังเกียจโกโบริมากขึ้น ในที่สุดความจริงใจ ความสุภาพอ่อนน้อมและความรักของโกโบริก็สามารถเอาชนะใจอังศุมาลิน แต่สุดท้ายโกโบริต้องจบชีวิตลงเนื่องจากภัยสงคราม

2.1.3.2 เรื่องฉันทน์อยู่ที่ศัตรูที่รัก เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากความตั้งใจของปอล ลูกสุนัขตัวหนึ่งที่ตั้งใจว่าเมื่อมันโตขึ้นมันจะแก้แค้นเจ้าหมีดำ สุนัขไล่เนื้อตัวหนึ่งซึ่งได้ทำร้ายแม่ของมันจนตาย วันหนึ่งขณะที่ปอลกำลังถูกแม่หมาป่ากำลังจะทำร้าย เจ้าหมีดำได้เข้ามาช่วยไว้ จนกระทั่งเจ้าหมีดำตายไป ปอลรู้สึกเสียใจมากที่คิดว่าเจ้าหมีดำเป็นศัตรูของมันมาตลอด

2.1.3.3 เรื่องยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์ เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของบาร์บี้ นักร้องชื่อดัง ในตอนแรกบาร์บี้ไม่ชอบและไม่พอใจที่เพลงของวงไซโคได้รับความนิยมมากกว่าเพลงของเธอ ทำให้บาร์บี้พลอยเกลียดไอค์ นักร้องนำของวงไปด้วย ในคอนเสิร์ตรวมค่ายเพลงทั้งคู่ได้ขึ้นร้องเพลงร่วมกัน ทำให้ทั้งคู่ได้พบและรู้จักกันมากขึ้น วันหนึ่งบาร์บี้ได้รู้เรื่องราวจากเรซิ่น ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งบอกว่าไอค์เป็นสาเหตุทำให้พี่สาวของเธอฆ่าตัวตาย ทำให้บาร์บี้ยิ่งเกลียดไอค์มากยิ่งขึ้น จนกระทั่งร่วมมือกับเรซิ่นวางยาทำร้ายไอค์ แต่ด้วยความดีที่ไอค์คอยช่วยเหลือเธอเสมอมาทำให้เธอเปลี่ยนใจที่จะทำร้ายไอค์ และได้รู้ความจริงว่าการที่พี่สาวของเธอตายนั้นไม่เกี่ยวกับไอค์ ทำให้บาร์บี้เข้าใจและมองเห็นความดีในตัวไอค์มากขึ้น

2.1.3.4 เรื่องฮีตที่เรีย หัวใจนี้ไม่มีพ้อ เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของหลิว ซึ่งรู้ว่าการกระทำของเธอเป็นสิ่งไม่ดีแต่เธอก็ยังประพาดิตัวเสื่อมเสีย คือมีความสัมพันธ์กับผู้ชายมากหน้าหลายตาเพียงเพราะเธออ้างเหตุผลว่าเธอเหงาและต้องการเพื่อน ต้องการคนมาดูแลเอาใจใส่ จึงทำให้เธอมีพฤติกรรมเช่นนี้ ทุกวันเธอจะออกไปเที่ยวและกลับบ้านพร้อมกับผู้ชายที่เธอไม่รู้จัก หลิวรู้สึกผิดทั้งกับพินน คู่รักของเธอ แต่พินนไปเรียนต่อยังต่างประเทศ แต่เธอก็ยังปฏิบัติเช่นนั้นเรื่อยมาเพราะเพียงคิดว่าไม่เป็นไร สุดท้ายหลิวเป็นมะเร็งที่ปากมดลูกระยะสุดท้ายและกำลังจะลามไปสู่อวัยวะอื่น

นอกจากวรรณกรรมที่ผู้เขียนสร้างให้มีความขัดแย้งต่าง ๆ แล้ว ยังพบว่ามีการพรรณานำมาเขียนขึ้น เรื่องลักษณะนี้มี 6 เรื่อง คือ เกิดเป็นหมอ, แก้วจอมแก่น, แก้วจอมชน, คนอยู่วัด, เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก และสืบจากศพ

จากการศึกษาเรื่องกลวิธีการสร้างความขัดแย้งในวรรณกรรมทั้ง 30 เรื่อง พบว่า การสร้างความขัดแย้งที่ผู้เขียนนิยมใช้มากที่สุดคือ การสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์มีจำนวน 11 เรื่อง รองลงมาได้แก่การสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสาเหตุภายนอกมีจำนวน 9 เรื่อง และการสร้างความขัดแย้งที่เกิดกับตัวเองมีจำนวน 4 เรื่อง นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เขียนได้เขียนเรื่องที่ไม่มีความขัดแย้งเด่นชัดปรากฏอีกด้วยมีจำนวน 6 เรื่อง โดยจะเขียนบรรยายในลักษณะที่เป็นเรื่องเล่าที่น่าประทับใจมาเล่าให้ผู้อ่านทราบ เหตุที่ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์มากที่สุดอาจเป็นเพราะว่าต้องการสะท้อนสภาพสังคมปัจจุบันที่มีการแก่งแย่งแข่งขันกันในทุก ๆ ด้าน ยิ่งความเจริญทางเศรษฐกิจและวัตถุมากขึ้น สภาพจิตใจของมนุษย์ก็ยิ่งลดลง เช่น เนื้อเรื่องที่เกี่ยวกับความรักในวัยรุ่น ต้องมีการแข่งขันกันในด้านความรัก อีกทั้งสภาพสังคมปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว มีเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามา เกิดความแตกต่างระหว่างความคิดของคนสมัยใหม่ นอกจากนี้ในกลวิธีการสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสาเหตุภายนอก ซึ่งมีทั้งสาเหตุที่เกิดจากภยธรรมชาติ เรื่องที่เหนือธรรมชาติ จากสภาพแวดล้อมของตัวละคร และความขัดแย้งที่เกิดจากมนุษย์กับสภาพความเป็นจริงในชีวิตในนวนิยายรักวัยรุ่น เนื่องจาก ผู้เขียนต้องการสร้างจินตนาการในเรื่องความรักระหว่างวัยรุ่นว่าเป็นสิ่งที่สวยงาม ไม่มีอุปสรรคมาขวางกั้น ผู้อ่านจะรู้สึกเป็นสุข ไปด้วยความรักที่สมหวังของตัวละคร

2.2 กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง หมายถึง การที่ผู้เขียนเลือกสถานภาพหรือมุมมอง หรือ มุมในการรับรู้เรื่องราวของผู้อ่าน (วนิดา บำรุงไทย, 2544, หน้า 116) จากการศึกษากลวิธีในการเล่าเรื่องในวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่าน ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง ดังนี้

2.2.1 ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่อง คือ กำหนดให้ผู้เขียนเป็นผู้รู้เรื่องราวทุกอย่างเกี่ยวกับตัวละคร ทั้งที่เป็นเหตุการณ์และความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร พฤติกรรม และลักษณะนิสัยตัวละคร ผู้เขียนจะทำหน้าที่เป็นผู้เล่าเรื่องแทนตัวละครทุกตัว จากการศึกษาพบว่ามีจำนวน 16 เรื่อง คือ แก้วจอมแก่น, แก้วจอมชน, คู่กรรม, เจ้าหญิง, เดอะไวท์โรด, ทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า, บอสหน้าตาย กะยี้สองศักดิ์, ปุลาอง, เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก, เรื่องของน้ำพุ, ลูกอีสาน, วิวาห์นี้มีรักแท้, สะดุดรัก นักข่าว, หัวขโมยแห่งบารามอส, เหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ และ โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก

ดังตัวอย่างเช่น

2.2.1.1 เรื่องคู่กรรม ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า (ทมยันตี, 2538, หน้า 190)

“ตลอดระยะเวลา 2-3 วันที่ผ่าน ไป ทุกครั้งในเวลาที่อาบน้ำตอนเช้าและเย็น หญิงสาวอดที่จะแอบลอยคอเรื่อยไปทางลำประโดงริมอู๋ไม่ได้ เรือยนต์สีขาวจอดเทียบท่าอยู่กับที่ โดยไม่มีที่แววของผู้เป็นเจ้าของ เสียงเครื่องยนต์และเสียงทำงานคงเป็นอย่างสม่ำเสมอ แต่บุคคลทั้ง

สองคูรากับจะหายไปโดยปราศจากร่องรอย หลายครั้งในยามดึกอังกฤษมาลินตั้งใจคอยฟังเสียงเครื่องดนตรีซึ่งลอยมาตามลมในท่งทำนองประหลาดจนคุ้นหู แต่ก็ต้องผิดหวัง...”

2.2.1.2 เรื่องเดอะไวท์โรค ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า
(ดร.ปีอบ, 2548, หน้า 79)

“หนึ่งเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนพอรู้สึกว่ามีเพียงมาอยู่ไวท์โรคเมื่อไม่กี่วันมานี้ ต้นเดือนค่าขนมของเขาเพิ่มขึ้นอีกสิบเมกะไบต์ เขาคิดว่าอีกพักหนึ่งอาจจะเก็บตั้งคั้งซื้ออาวุธดี ๆ มาใช้ในเกมส์มิวเลชั่นสปีดได้บ้าง อาจารย์แบร์ โวลกันยังคงสอนการใช้เครื่องโค้ด เอ็นดี 76 เหมือนเดิม เพียงแต่เนื้อหาซับซ้อนมากขึ้นและน่าสนใจมากขึ้น ถึงตอนนี้พวกเขาสามารถเจาะระบบคอมพิวเตอร์อย่างง่ายได้แล้ว อีกไม่นานนี้พวกเขาจะได้เรียนเกี่ยวกับการเจาะระบบ เพื่อแพร่เชื้อไวรัสแต่ไม่ใช่การส่งไวรัสธรรมดา เพราะนี่เป็นไวรัสอันตรายที่ไม่สามารถแก้ไขไฟล์ภายในระบบนั้น เปลี่ยนแปลงวันที่ทำลาย และตัดแปลงทุกอย่างได้ตามที่เราต้องการ ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ซับซ้อนที่สุดของการเจาะระบบ”

2.2.1.3 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า
(อัญชรีย์, 2548, หน้า 139)

“หลังจากกระทบทุข์กับชีวิตแต่งงานอย่างหนัก และเมื่อเห็นว่าโรมซึ่งไปฮ่องกงตั้งแต่สองวันก่อนไม่ได้ติดต่อกลับมาหาเธอเลยแม้แต่น้อย หญิงสาวจึงตกลงในว่าเธอจะไม่อดทนกับสภาพการณ์อันเลวร้ายนี้อีกต่อไปแล้ว เธอจะคุยกับเขาให้รู้เรื่อง อย่างมากก็คงต้องเลิกกันทั้งที่เพิ่งแต่งงานกัน ได้สองเดือน”

2.2.1.4 เรื่องหวัชโมยแห่งบารามอสเล่ม 1 ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด
ดังข้อความว่า (แรบบิต, 2548, หน้า 259)

“การเผชิญหน้ากับสามสาวแห่งป้อมอัศวินดูไม่ค่อยโสภานัก ป้อมอัศวินแห่งนักรบบัดนี้ในชั้นปีหนึ่งคูรากับตกอยู่ในมือของเจ้าหญิงแห่งอเมซอน โดยมีเจ้าหญิงเรนอนแห่งคาโนวาลและแอนเจลิน่าแห่งวิทซ์เป็นกำลังสำคัญ ไม่มีใครอยากเข้าไปต่อกรด้วยเพราะมาทิลด้าเจ้าหญิงแห่งอเมซอนผู้นี้มีฝีมือไม่เบา และในกรณีที่ยังไม่สู้ ก็ยัง ไม่ถือว่าแพ้ แต่จะลงมือสู้ทั้งที่ยังประเมินฝีมือกันไม่ได้ก็ดูจะไม่ฉลาด แดมซิงอำนาจที่มาพร้อมกับความรับผิดชอบมากมายที่น่าเบื่อก็ดูจะไม่ใช้สิ่งที่เหล่าหนุ่ม ๆ แห่งป้อมอัศวินจะสนใจซะด้วย”

2.2.1.5 เรื่องโอบทะเลไว้ด้วยไอรัก ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมด ดังข้อความว่า
(เด็กทะเล, 2546, หน้า 121)

“นลินลงมาว่ายน้ำเล่นในทะเลกับเต้ซัสและวรัทอย่างสนุกสนาน ส่วนปาลิดาก็นั่งเล่นบนห่วงยางที่ลอยอยู่บนพื้นน้ำทะเลสีสดใส ด้วยเพราะเธอเป็นคนที่ว่ายน้ำ

ไม่แข็งที่สุดในกลุ่ม จึงไม่กล้าที่จะทิ้งห้วงยางคูชิพิให้ห่างมือ นลินมองสบตาวิฑแล้วพยักหน้าอย่างรู้กัน วิฑท่าย้อมไปด้านหลังของห้วงยาง ในขณะที่นลินว่ายเข้ามาหาทางด้านหน้า ปาลีตามองหน้าเพื่อนที่ยิ้มแผล่งเข้ามาอย่างไม่ไว้ใจ”

2.2.2 นุรุษที่หนึ่งที่เป็นตัวเอกเป็นผู้เล่าเรื่อง ซึ่งกลวิธีนี้ ผู้เล่าจะใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เช่น ข้าพเจ้า ผม ฉัน ดิฉัน หรือเรา เป็นผู้เล่าเรื่องของตนเองให้ผู้อ่านทราบ จากการศึกษาค้นคว้ามีจำนวน 14 เรื่อง คือ เกิดเป็นหมอ, คนอยู่วัด, ฉันอยู่นี้ศรัทธาที่รัก, เดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ, บันทึกสีนามิ, ยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์, ยัยเวอร์จินปิ้งรักนักเพลย์บอย, รักเธอขี้แย, รักหวานมันของฉันทันนายสุดหล่อ, รักสุดเซอร์ไพรส์ของขี้ขี้โม้, คู่มเบอร์เลยเจอรัก, สืบจากศพ, อยู่กับก๋ง และฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอดังตัวอย่างเช่น

2.2.2.1 เรื่องเดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ ตัวละครเอกซึ่งเป็นบุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ฉัน” ดังข้อความว่า (ข้าเจ้า, 2548, หน้า 33)

“ฉัน ทิพย์ กับหญิงนั่งรอน้ำอยู่ที่ม้านั่งตัวเดิม ตรงศาลานั้น เราไม่กล้าไปย่างไก่ลือ๊ก และที่แหยกว่านั้นก็คือ อุปกรณ์ทุกอย่างที่เราใช้เล่นผีเหรียญเมื่อวานยังอยู่กับตัวเรา แม้แต่เหรียญที่...ฉันพยายามจะไม่นึกถึงมัน หวาดพิภพที่ควบคุมอารมณ์ได้ดีที่สุดเป็นคนเก็บเหรียญเอาไว้ เหรียญที่สิริมาเคยสัมผัสด้วยนิ้วอัน...เน่าละ”

2.2.2.2 เรื่องบันทึกสีนามิ ตัวละครเอกซึ่งเป็นบุรุษที่หนึ่งและผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามแทนตัวเองตามสถานภาพว่า “หมอ” ดังข้อความต่อไปนี้ (คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์, 2548, หน้า 21)

“หมอเริ่มต้นทำงานที่วัดย่านยาวอย่างงง ๆ ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะมีศพมากมายวางเรียงรายภายในศาลาวัด บวกกับญาติ ๆ ที่มาเดินตามหาเหยื่อคลื่นยักษ์เป็นสัญญาณบอกว่าจะต้องรีบทำงาน โดยเร็ว บางคนเห็นศพก็ร้องไห้โฮ ตลอดทั้งวันญาติมาเดินดูตลอด หมอต้องคอยบอกว่าย่าเดินดู ถ้าจำได้ว่าเป็นญาติให้อยู่ก่อน แล้วจะเปิดให้เข้าดูเป็นรอบ ๆ”

2.2.2.3 เรื่องรักเธอขี้แย ตัวละครเอกซึ่งเป็นบุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ผม” ดังข้อความต่อไปนี้ (เอ็นเจ วินัส, 2548, หน้า 49)

“หลังจากที่หยุดเรียน ไปสามวันเพราะไม่สบาย วันนี้ผมก็ต้องมาโรงเรียนเข้าฝึกปฏิบัติ (ปกติของผมคือมาสาย) ผมเอาของไปเก็บที่ล็อกเกอร์ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องที่ตอนนี้ยังไม่มีใคร โผล่มาซักคน ผมนั่งลงบนเก้าอี้และมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเหม่อลอยพร้อมกับคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย พอผมเคลิ้ม ๆ จะหลับก็มีใครบางคนเดินเปิดประตูเข้ามาในห้อง เรจิน่านั่นเอง เธอฉีกยิ้มทันทีที่เห็นผม และพูดทักเสียงดัง (ดังกว่ากระซิบเล็กน้อย) เธอเดินมานั่งที่เก้าอี้และเริ่มชวนผมคุย”

2.2.2.4 เรื่องสุมเบอร์เลย์เจอร์รัก ตัวละครเอกซึ่งเป็นบุรุษที่หนึ่งเป็น
ผู้เล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ฉัน” ดังข้อความต่อไปนี้ (ทิวลิปสีฟ้า, 2538, หน้า 36)

“ฉันเดินกลับบ้านคนเดียวอีกตามเคย แต่วันนี้แปลกหน่อยตรงที่มีคนคุยด้วยนะ
สิ จะใครที่ไหนซะอีกล่ะ ก็ขอชายนาย โขกุนนั่นแหละ นี่ก็คุยกันปาเข้าไปร่วม ๆ หนึ่งชั่วโมงเลย
นะเนี่ย เลยเป็นผลทำให้เดินกลับมาบ้านช้า ถ้าถามว่าคุยเรื่องอะไร ก็คงจะตอบได้ไม่หมดเพราะว่า
พอคุยได้เรื่องหนึ่งก็จะลากไปอีกเรื่องหนึ่ง ตั้งแต่เกิดมาฉันก็เพิ่งเคยพบเคยเจอผู้ชายที่คุยเก่งมาก
กกกก็คราวนี้แหละ ฉันว่าตัวเองเป็นคนคุยเก่งพอตัวนะ เจออีตาคอนนี่เข้าก็แทบหงายเหมือนกัน”

2.2.2.5 เรื่องอยู่กับก๊ง ตัวละครเอกซึ่งเป็นบุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่อง โดยใช้
สรรพนามแทนตัวเองว่า “ฉัน” ดังข้อความต่อไปนี้ (หยก บูรพา, 2546, หน้า 88)

“เมื่อกลับมาถึงห้องแถวกำลังกำลังเก็บเครื่องมือจักสานอยู่พอดี... ฉันเห็นแล้วตื่น
ขึ้นมาในลำคอ เหงื่อเป็นมันปลาบจับอยู่ตามใบหน้าเหยว่น และแผ่นหลังที่เริ่มค่อมหน้อย ๆ ของ
ก๊ง ก๊งคงเมื่อยล้าไม่น้อยเลย กางเกงดำที่ตัดเย็บด้วยผ้าเนื้อหยาบมีรอยปะหลายแห่งด้วยผ้าต่างเนื้อ
แต่สีใกล้เคียงกัน สกปรกอมแหมมด้วยขุขและผิวไม้ที่ติดอยู่”

จากการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องในวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านทั้ง 30 เรื่องพบว่า
ผู้เขียนใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องโดยผู้เขียนเป็นผู้เล่ามากที่สุดมีจำนวน 16 เรื่อง รองลงมาผู้เขียนใช้
กลวิธีให้บุรุษที่หนึ่งที่เป็นตัวเอกเป็นผู้เล่าเรื่องมีจำนวน 14 เรื่อง เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะว่าการที่
ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องเองจะให้รายละเอียดในการดำเนินเรื่องได้มากกว่า

2.3 กลวิธีในการดำเนินเรื่อง จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าผู้เขียน
ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่อง 2 กลวิธี ดังนี้

2.3.1 การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน คือการเล่าเรื่องโดยการลำดับเวลาก่อนหลัง
ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นการเริ่มเรื่องจากจุดเริ่มต้นก่อน แล้วจึงดำเนินเรื่องไปตามลำดับ
เหตุการณ์ก่อนหลัง ไม่มีการเล่าย้อนต้น คือ การเริ่มตัวละครที่วัยเด็ก ก็จะเล่าพฤติกรรมและการ
ดำเนินชีวิตของตัวละครให้เจริญวัยไปเรื่อย ๆ จากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่และวัยชราในที่สุด

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านพบว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง
ตามลำดับปฏิทินมี 27 เรื่อง คือ เกิดเป็นหมอ, แก้วจอมแก่น, แก้วจอมชน, คนอยู่วัด, คู่กรรม,
เดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ, เดอะไวท์โรด, ทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า, บ้านที่กสิณามิ, บอสหน้าตายกะ
ยัยสาวคัง, ปุลาถง, เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก, ยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์, ยัยเวอร์จิ้น
ปิ้งรักนักเพลย์บอย, รักเธอขี้ขี้แย, รักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยขี้ไม้, รักหวานมันของฉันกับนาย
สุดหล่อ, ลูกอีสาน, วิว้าหนี่มีรักแท้, สุมเบอร์เลย์เจอร์รัก, สืบจากศพ, สะดุดรักนักข่าว, หัวขโมยแห่ง
บารามอส, เหตุเกิดเพราะแสงจันทร์, อยู่กับก๊ง, โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก และฮิสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ

2.3.1.1 เรื่องเกิดเป็นหมอ ผู้เขียนเล่าเรื่องผ่านทางจดหมาย โดยเริ่มจากเล่าเรื่องเมื่อแรกมาถึงสถานีอนามัยในชนบทแห่งนี้ หน้าที่ประจำวันหรือสภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของชาวบ้านเมื่อคุณหมอและผู้ช่วยได้เข้ามาแนะนำการใช้ชีวิตให้ถูกสุขลักษณะ ต่อมา มีหน่วยงานสาธารณสุขจากต่างประเทศบริจาคเงินให้ และเมื่อเงินหมด คุณหมอจึงระดมเงินทุนจากชาวบ้านในจังหวัดนำมาสร้างสถานีอนามัยแห่งใหม่ โรงเรียน จนถึงฉบับสุดท้ายระยะเวลาผ่านไป 4 ปี สภาพของสถานีอนามัยและวิถีชีวิตของชาวบ้าน ได้พัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปมาก

2.3.1.2 เรื่องแก้วจอมแก่น ผู้เขียนเล่าเรื่องตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร โดยเริ่มจากกล่าวถึงตัวละครเอกคือแก้ว พี่ไก่ และน้องนิด แก้วเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ตามเรื่องราวความซุกซน และฉลาดเฉลียวของแก้ว และบรรดาเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนหรือบรรดาญาติของแก้ว ในตอนสุดท้ายแก้ว ได้ขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.3.1.3 เรื่องแก้วจอมซน ผู้เขียนเล่าเรื่องเป็นตอน ๆ เรื่อยไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครเช่นเดียวกับเรื่องแก้วจอมแก่น

2.3.1.4 เรื่องคนอยู่วัด ผู้เขียนเล่าเรื่องเป็นตอน ๆ เรื่อยไปจนจบ โดยเริ่มจากการเล่าถึงตัวละครสำคัญที่เป็นเด็กวัดในเรื่องทีละคน รวมถึงเรื่องราวของเด็กวัดที่คั่นร่นเพื่อจะได้มีเงินเรียนหนังสือ ทั้งการนำไปโรงจำนำ การขายเลือดที่โรงพยาบาล การทำงานพิเศษ หรือสภาพทั่ว ๆ ไปภายในวัด ในตอนท้ายผู้เขียนกล่าวถึงหลวงปู่ ซึ่งเป็นที่รักและเคารพของเด็กวัด

2.3.1.5 เรื่องคู่กรรม เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ซึ่งอยู่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เริ่มจากอังศุมาลินใช้ชีวิตในบ้านสวนอย่างเรียบง่ายพร้อมด้วยแม่และยาย วันหนึ่งเธอได้พบกับโก โบริ ทหารญี่ปุ่นซึ่งมาตั้งอยู่ต่อเรือท้ายบ้านสวนของเธอ ต่อมาทั้งคู่แต่งงานกัน และอังศุมาลินตั้งท้อง เมื่อวันสเพื่อนชายของอังศุมาลินกลับมาจากประเทศอังกฤษ ทำให้ทั้งสองผิดหวังกัน แต่เมื่อวันสมาพบอังศุมาลินและบอกยกเลิกคำสัญญาว่าให้เธอรอเขา อังศุมาลินก็รีบตามโกโบริไปเพื่อจะบอกว่าเธอรักเขา แต่สุดท้ายโกโบริต้องจบชีวิตลงด้วยภัยสงคราม

2.3.1.6 เรื่องเดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากเด็กนักเรียน 4 คน ได้พบกระดาษที่เขียนว่าเกมร้อยวิญญาณ จึงนำไปถามอาจารย์คนหนึ่ง ซึ่งเป็นศิษย์เก่าที่โรงเรียนแห่งนี้ เด็กทั้ง 4 คนเริ่มเล่นเกมตามหาวิญญาณทั้ง 99 คน ภายใน 21 วัน โดยมีวิญญาณของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเป็นผู้กำหนดเกมนี้ ต่อมา มีหนึ่งในสี่ของผู้เล่นเกมตายไปหนึ่งคน และตำรวจที่เข้ามาสืบคดีก็ตายอีก 2 คน ทำให้ต้องหาผู้เล่นมาแทนอีกหนึ่งคน สุดท้ายทุกคนก็สามารถค้นหาร่างของวิญญาณของเด็กผู้หญิงคนนั้นและส่งวิญญาณของเธอให้ไปเกิดได้สำเร็จ

2.3.1.7 เรื่องเดอะไวท์โรค เล่ม 1 ผู้เขียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับพอล เด็กหนุ่มซึ่งมีพลังพิเศษ เขาถูกพาตัวมาที่โรงเรียนไวท์โรค แหล่งซึ่งรวม

ผู้มีความสามารถพิเศษ ในงานวันประลองแท็กทีมทัวร์นาเมนต์ ทีมของพอลต้องปะทะกับทีมของ โนอาร์ เจ้าของพลังลึกลับ แต่เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นระหว่างการแข่งขัน เมื่อพอลถูคูดเข้าไป ในอีกมิติหนึ่ง ทำให้เขาได้รู้เรื่องราวการกลับมาครองอำนาจมืดของเผ่าคูแซกซ์ พอลและมีโลกาจึง เดินทางไปตามหาชิ้นส่วนอัญมณีเมอร์ลูล่าเพื่อยับยั้งเรื่องราวร้ายที่จะเกิดขึ้น เพื่อนของเขาที่ ไวท์โรดก็พยายามเดินทางตามหาพอลเพื่อช่วยเหลือเขา เรื่องราวของพวกเขายังดำเนินต่อไป

2.3.1.8 เรื่องทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า ผู้เขียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่ม จากจอมแจ่ม หญิงสาวที่ต้องการหาเนื้อคู่ เมื่อเธอ ได้พบกับอิงค์และคิดว่าเขาคือเนื้อคู่ จึงพยายาม ทำความรู้จักกับเขา ประจวบเหมาะที่อิงค์เป็นญาติของเพื่อนของเธอ ต่อมาจอมแจ่ม ได้รับ มอบหมายงานให้ไปเขียนบทความแนะนำรีสอร์ทในจังหวัดตราด และอิงค์ก็เป็นเจ้าของรีสอร์ทที่ นั้นด้วย เมื่อจอมแจ่มและเพื่อนอีก 5 คนเดินทางมาที่รีสอร์ทของอิงค์แผนการดำเนินไปด้วยดี จนกระทั่งทั้งคู่ได้เป็นแฟนกัน เวลานั้นผ่านไป 3 ปีอิงค์ได้ใช้เวลาพิสูจน์ความรักของเขาให้ครอบครัว ของจอมแจ่มยอมรับได้ในที่สุด

2.3.1.9 เรื่องบันทึกลีลามิ ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่ม จากเหตุการณ์ขณะเกิดคลื่นยักษ์สึนามิที่ผู้เขียนกำลังเตรียมตัวที่จะจัดงานปีใหม่ที่บ้าน ในกรุงเทพฯ เมื่อทราบข่าวจึงเตรียมตัวลงมาปฏิบัติหน้าที่ในสถานที่เกิดเหตุทันที ผู้เขียนได้ถ่ายทอดเรื่องราว อุปสรรค ปัญหาและความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ตลอดจนธารน้ำใจที่หลั่งไหลมาให้แก่ผู้ประสบภัย สุดท้ายความขัดแย้งในการปฏิบัติหน้าที่ก็มาถึงจุดสิ้นสุดเมื่อทีมงานของคุณหมอย้ายกลับมาทำงาน ในกรุงเทพฯเหมือนเดิม และมอบหน้าที่ในการพิสูจน์ศพและค้นหาเอกลักษณ์บุคคลที่สูญหายไป ให้แก่ ตำรวจดำเนินการต่อไป

2.3.1.10 เรื่องบอสหน้าตายกะยัยสาวก๊ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ผู้เขียนเล่าบรรยากาศในการทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง ซึ่งมีโทมัส ผู้บริหารคนใหม่มีนิสัยเข้มงวดเจ้า ระเบียบ ทำให้สาวก๊และพนักงานคนอื่น ๆ รู้สึกอึดอัดในการทำงาน สาวก๊จึงโทรศัพท์ไประบาย ความรู้สึกกับเพื่อนของเธอ โทมัสเดินผ่านมาและได้ยินทั้งหมด ทั้งคู่จึงมีปากเสียงกัน โทมัส ประทับใจสาวก๊ตรงที่เธอเป็นผู้หญิงที่กล้าพูดตรง ๆ จึงพยายามทำความเข้าใจและใกล้ชิดด้วย ฝ่ายสาวก๊ไม่มั่นใจในตัวโทมัสเพราะ ในระหว่างงานเขาเป็นเจ้านายเจ้าระเบียบแต่นอกเวลางานเขา แสดงออกว่าชอบเธอ สาวก๊จึงวางแผนล่อใจโทมัส และในที่สุดโทมัสก็ยอมเผยความในใจที่เขามี ให้แก่เธอ

2.3.1.11 เรื่องปลูกลง เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากการ กล่าวถึงศรในวัยเด็ก เขาเป็นเด็กที่มีปมในใจจากปัญหาครอบครัว จึงมีความทะเยอทะยานทำให้

ตนเองประสบความสำเร็จในงานตำรวจเพื่อเอาชนะพ่อของเขา ต่อมาเขาได้พบกับสุภรา เพื่อนข้างบ้านในวัยเด็ก สุภรามามีพัฒนาการในตำบลซึ่งอยู่ในเขตรับผิดชอบของสภกร ต่างฝ่ายต่างทำหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุดและได้พบปะกันบ้างเป็นครั้งคราว เมื่อสภกรต้องไปปฏิบัติงานในต่างประเทศอย่างกะทันหัน ไม่มีโอกาสได้ลาสุภรา 2 ปีผ่านไปทั้งสองได้กลับมาพบกันอีกครั้งในกรุงเทพฯ ทั้งสภกรและสุภราต่างมีใจให้แกกัน สภกรจึงขอสุภราแต่งงานและสุภราตอบตกลงเพราะทั้งเขาและเธอต่างมีอุดมการณ์ที่จะเสียสละเพื่อบ้านเมืองเหมือนกัน

2.3.1.12 เรื่องเมื่อคุณตาคุณยายยังเด็กเล่น 1 ผู้เขียนเล่าเรื่องราวเป็นตอน ๆ เรื่อยไปจนจบตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร โดยเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 7 เนื้อหาเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสมัยนั้น ได้แก่ การทำอาหาร การละเล่นของเด็ก เครื่องใช้ในครัวเรือน สภาพบ้านเรือน หรือวิถีที่ผู้ใหญ่ใช้สอนเด็กให้เป็นคนขยันอดออม เนื้อหาเรื่องเมื่อคุณตาคุณยายยังเด็กแบ่งเป็น 4 เล่ม

2.3.1.13 เรื่องยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากบาร์บี้นักร้องชื่อดังต้องการทำลายชื่อเสียงของไอค์นักร้องนำวงไซโค เนื่องจากเธอไม่พอใจที่วงไซโคโด่งกว่าวงของเธอ แต่ทุกครั้งที่บาร์บี้นักร้องนำวงไซโค เขาก็ไม่เคยโกรธและมองว่าเป็นเรื่องตลก ครั้งสุดท้ายที่บาร์บี้นักร้องนำวงไซโค แต่เธอก็เปลี่ยนใจเพราะเห็นแก่ความดีที่ไอค์ปฏิบัติกับเธอเสมอมา ในที่สุดทั้งสองคนก็ปรับความเข้าใจกันได้

2.3.1.14 เรื่องยัยเวอร์จินปิ้งรักนักเพลย์บอย เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากเมื่อริบบิ้นและจีซัส ตัวละครเอกได้พบกันครั้งแรก จีซัสตามต่อขอริบบิ้นเป็นแฟน ต่อมาริบบิ้นได้เข้ามาเป็นนักร้องในสังกัดเดียวกับจีซัส ยิ่งทำให้ทั้งคู่ได้ใกล้ชิดกัน ริบบิ้นพยายามทำให้จีซัสรู้จักการให้เกียรติผู้หญิง ไม่แสดงกิริยาไม่สุภาพกับผู้หญิง สุดท้ายทั้งคู่ก็ปรับความเข้าใจและเป็นแฟนกันในที่สุด

2.3.1.15 เรื่องรักเธอขี้แย เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากเรจิน่าเข้ามาเป็นนักเรียนใหม่ในประเทศสหรัฐอเมริกา เธอได้นั่งคู่กับไบรอัน นักเรียนหนุ่มซึ่งเป็นที่หมายปองของนักเรียนหญิงในโรงเรียน ทั้งคู่เริ่มสนิทกันและช่วยเหลือกันทั้งในเรื่องการเรียนและเรื่องส่วนตัวมากขึ้น ทำให้เรจิน่ายิ่งถูกนักเรียนหญิงคนอื่น ๆ ไม่พอใจและคอยกลั่นแกล้งอยู่เสมอ ภายหลังพ่อของเรจิน่าให้เธอกลับไปเรียนต่อที่ประเทศไทย เวลาผ่านไป 1 ปีเมื่อเรจิน่าเรียนจบชั้นมัธยม ไบรอันตามเรจิน่ามาที่ประเทศไทยและสัญญากันว่าเมื่อทั้งคู่เรียนจบมหาวิทยาลัยจะแต่งงานกัน

2.3.1.16 เรื่องรักสุดเซอร์ไพรส์ของขี้แย เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจาก เรนโบว์ไปงานวันเกิดเพื่อนที่โรงเรียน เธอหลุดปากไปว่าเป็นแฟนกับไอค์

นักร้องนางวงไซโค จะพามาพบเพื่อน ๆ ในงานโรงเรียน แต่ถ้าพามาไม่ได้เรนโบว์ต้องเสียเงินพันห้าพันบาท ดังนั้นเรนโบว์จึงหาทางพยายามใกล้ชิด ทำความรู้จักกับไอค์หลาย ๆ ครั้ง เพื่อจะได้เป็นแฟนกับเขาให้ได้ แต่ไอค์ไม่เคยสนใจเธอเลย กลายเป็นคิระ พี่ชายของไอค์แทนที่คอยช่วยเหลือเรนโบว์ สุดท้ายเรนโบว์ก็แพ้ความจริงใจของไอค์ และเธอก็ต้องเสียเงินพันในที่สุด

2.3.1.17 เรื่องรักหวานมันของฉันทันกับนายสุดหล่อ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดยเริ่มจากสุนเจและเฮยอง สองคนพี่น้องต้องย้ายมาอยู่ต่างเมืองเพียงลำพัง เพราะพ่อต้องไปทำงานที่ต่างประเทศ ทั้งคู่อยู่คนละโรงเรียน วันหนึ่งเฮยองได้พบกับเทพุน รุ่นน้องของสุนเจ เฮยองคบหาเป็นแฟนกับเทพุนได้ไม่นานก็ถูกจีชอน นักเรียนหญิงที่ชอบเทพุนรุมทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสถึง 2 ครั้ง เมื่อเฮยองรักษาตัวจนหาย หลังจากนั้นไม่นานพ่อของเทพุนขอร้องให้ เฮยองเลิกคบกับเทพุนเพราะต้องการให้เขาสอบติดกิจการ โรงเรียนของครอบครัว เมื่อเรียนจบภาคการศึกษาของสุนเจจึงย้ายตามพ่อไปเรียนยังต่างประเทศ โดยที่ทั้งเทพุนและเฮยองไม่มีโอกาสได้กล่าวกันเวลาผ่านไป 6 ปีทั้งคู่ได้กลับมาพบกันอีกครั้งหนึ่ง

2.3.1.18 เรื่องลูกอีสาน เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดยเริ่มจากกล่าวถึงฉากและตัวละครในเรื่องคือ เด็กชายคุณ ครอบครัวของคุณมีอาชีพทำนา หมู่บ้านของคุณแห้งแล้งมาก ครอบครัวของคุณและเพื่อนบ้านจึงเดินทางไปจับปลาและสัตว์อื่น ๆ ที่แม่น้ำชี ใช้เวลาเดินทางทั้งสิ้น 5 วัน พักอยู่บริเวณแม่น้ำชีจนหาเสบียงได้พอประมาณแล้วจึงเดินทางกลับบ้าน เมื่อกลับมาที่บ้านฝนได้ตกลงมาก่อนหน้านี้แล้ว สุดท้ายเป็นเหตุการณ์ที่ตัวละครจัดงานฉลองให้กับเอี้ยค้ำกองที่ตลอดลูกแฝด

2.3.1.19 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดยเริ่มจากพินราวต้องสัมภาษณ์หนึ่งในเจ้าของยี่ห้อเสื้อผ้าชื่อดังจากฝรั่งเศส อัลดา แต่เมื่อพบกันทำให้รู้ว่าทั้งสองคนเคยเจอกันมาก่อนหน้านี้ อัลดาประทับใจในตัวพินราวมาก ต่อมาพินราวต้องสัมภาษณ์โรม น้องชายของอัลดา แต่อัลดามีข่าวว่าเป็นเกย์ พินราวจึงไม่คิดถึงเขาในทางชู้สาว ต่อมาโรมมีข่าวว่าเป็นคู่รักกับน้องชายของพินราว เธอจึงแต่งงานตามคำขอของโรมเพื่อเป็นการกลบข่าวว่าทั้งโรมและน้องชายของพินราวเป็นเกย์ ทั้งคู่ต้องปรับตัวเขาหากันหลังชีวิตแต่งงาน เกิดเรื่องราววุ่นวายขึ้นหลายครั้งหลายคราแต่ในที่สุดทั้งคู่ก็สามารถแก้ไขปัญหาก็ได้ด้วยความเข้าใจกัน

2.3.1.20 เรื่องสุมเบอร์เลย์เจอร์รัก เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดยเริ่มจากปลาตกลงสุมเบอร์โทศัพท์และเฟอญูไปติดเบอร์ของโซ นักเรียนชายต่างโรงเรียน ทั้งสองคุยกันทุกวัน โดยไม่ได้พบหน้ากัน เวลาผ่านไปหลายเดือน โซย้ายบ้านมาอยู่ใกล้ ๆ บ้านของปลา อีกทั้งยังย้ายโรงเรียนมาเรียนที่เดียวกับปลาด้วย ทำให้ทั้งคู่ได้พบกันทุกวัน จนคบเป็นคู่รักกัน ต่อมาโซต้องไปเรียนต่อยังต่างประเทศ ทั้ง 2 คนจึงให้สัญญาว่าเมื่อเรียนจบจะกลับมาพบกันใหม่อีกครั้ง

2.3.1.21 เรื่องสืบจากศพ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดยผู้เขียนคือ คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์เป็นผู้เล่าเรื่องของตนเอง โดยเริ่มตั้งแต่การเลือกเรียนในสาขาเรียน แพทยศาสตร์ในสาขาพยาธิวิทยา และในสาขานิติเวชศาสตร์ ต่อมาทำงานด้านนิติวิทยาศาสตร์ใน กระทรวงยุติธรรม จนถึงปัจจุบัน

2.3.1.22 เรื่องสะครุรักษ์นักข่าว เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากการสืบข่าวของนักข่าวสาวปานตะวันในกรณีการเกี่ยวข้อระหว่างประดาบผู้บริหารบริษัทยอด อัญมณีกับบริษัทเดอะริชซึ่งทำธุรกิจ ไทม์เซริงบังหน้า บ้านของปานตะวันถูกนายธนบัตรเจ้าของ บริษัทเดอะริชลอบวางระเบิด นอกจากนี้เธอยังถูกลอบยิงจากการที่เธอเปิดโปงธุรกิจผิดกฎหมาย ทุกครั้งประดาบจะเข้ามาช่วยเหลือเสมอ เนื่องจากเขาเป็นเจ้าหน้าที่สืบราชการลับของทางราชการ ต่อมาข่าวของเดอะริชดังมากขึ้นทำให้ตำรวจเข้ามาสืบคดีนี้และสามารถเปิดโปงธุรกิจของนาย ธนบัตรได้ทั้งหมดว่าเป็นธุรกิจฟอกเงินและค้ายาเสพติด ในที่สุดคนร้ายก็ถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย ปานตะวันสามารถกลับมาทำงานอาชีพนักข่าวเหมือนเดิม และสามารถสานต่อความสัมพันธ์ ระหว่างเธอกับประดาบได้

2.3.1.23 เรื่องหวัช โมยแห่งบารามอส เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดย เริ่มจาก เฟรินเดินทางเข้ามาเรียนใน โรงเรียนพระราชานินดินแดนเอเดนตามแผนการขโมยตัว เจ้าชายของพ่อ เฟรินมีเพื่อนร่วมห้องคือ คาโล และคิล วันหนึ่งเฟรินถูกลอบทำร้ายและต้องการ ยาถอนพิษ และพวกเขาได้พบกับคนแคระเขากวางชื่อ โกโคม สามารถถอนอาการได้ แต่คาโล และคิลนำยามาฉีดสูตรทำให้เฟรินหายจากบาดแผลแต่ตอนกลางคืนเฟรินกลายร่างเป็นสุนัข เมื่อถูก แสงจันทร์จึงจะกลายร่างเป็นหญิงสาว ในพิธีมอบตราพระราชาทองแดงจึงได้รู้ความจริงเรื่องการ กลับคืนอำนาจมืดของปีศาจในมงกุฎแห่งใจ แต่ทุกคนก็สามารถใช้พลังสกัดเอาไว้ได้ อีกเรื่องคือ จริง ๆ แล้วเฟรินคือเจ้าหญิงเฟริโอน่า ลูกสาวของเอวิดส์ผู้ปกครองเดมอส ถูกอาคมให้กลายร่างเป็น เด็กผู้ชายเพื่อความปลอดภัยจากการถูกทำร้าย สุดท้ายเฟรินและเหล่าเจ้าชายต้องเดินทางไปเดมอส เพื่อนำเลือดจิ้งจอกเก้าหางมาถอนอาคมให้กลายร่างเป็นผู้หญิงเหมือนเดิม

2.3.1.24 เรื่องเหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเริ่มจากการกล่าวถึงตัวละครเอก คืออนวีร์ เจ้าของเกาะแสงจันทร์ และสนิสา ดาราวัยรุ่นซึ่งกำลัง ตกเป็นผู้ต้องหาคดีครอบครองยาเสพติด เธอจึงมาพักอยู่ที่เกาะแสงจันทร์ชั่วคราว อนวีร์ต้องการรู้ ความจริงว่าสนิสาทำผิดจริงหรือไม่ จึงพยายามทำความเข้าใจกับสนิสาให้มากขึ้นทำให้ทั้งคู่ได้ใกล้ชิด กัน ต่อมาตำรวจตามจับสนิสาได้และนำตัวทั้งคู่ไปสอบปากคำ จึงได้รู้ว่าสนิสาถูกใส่ร้าย ภายหลัง คนร้ายตามมาทำร้ายสนิสาแต่อนวีร์และตำรวจช่วยไว้ได้ ในที่สุดตำรวจก็สามารถจับตัวผู้บงการได้

2.3.1.25 เรื่องอยู่กับก๋ง เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดยเริ่มจากการกล่าวถึงบรรยากาศในเรื่องและชีวิตประจำวันของตัวละคร คือ ก๋งและหยก ต่อจากนั้นดำเนินเรื่องด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในละแวกบ้านของหยก รวมถึงกล่าวถึงตัวละครอื่น ๆ ในเรื่อง สุดท้ายเล่าถึงความดีของก๋งที่ได้ปฏิบัติเสมอมา ส่งผลให้ในงานวันเกิดของก๋ง ทุกคนในชุมชนต่างมาร่วมงานและชื่นชมยินดีไปกับก๋งด้วย

2.3.1.26 เรื่องโอบทะเลไว้ด้วยรัก เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดยเริ่มจากนลินเป็นนักศึกษาฝึกงานในฟาร์มหอยมุกของนายห้วนภนต์ โดยมีเพื่อนของเธอคือ วริทและปลาไลตา ในช่วงระยะเวลา 1 เดือนของการฝึกงาน นภนต์และนลิน ได้ใกล้ชิดกัน ต่างฝ่ายต่างมีใจให้แกกัน เมื่อถึงวันที่นลินจะต้องกลับไปเรียนต่อ นภนต์บอกให้เธอกลับมาทำงานที่ฟาร์มของเขาเมื่อเธอเรียนจบ เวลาผ่านไป 1 ปีเมื่อนลินเรียนจบแต่เธอไม่ยอมมาทำงานที่ฟาร์มของนภนต์ สุดท้ายนภนต์ตามหานลินจนพบและขอเธอแต่งงาน

2.3.1.27 เรื่องฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ เป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์โดยเริ่มจากในตอนที่ตัวละครเอกยังเป็นเด็กมัธยมปลาย เธอเริ่มมีความสัมพันธ์กับรุ่นพี่ผู้หญิงในโรงเรียนประจำ ต่อมาระหว่างเรียนในมหาวิทยาลัยก็ยังเปลี่ยนคู่นอน ไม่ซ้ำหน้า เมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัย หลิวได้ไปเรียนต่อต่างประเทศกับคุณเรติ แต่เรียนได้แค่ 1 ปีเรติรู้เรื่องในอดีตของหลิว จึงส่งตัวเธอกลับ หลิวจึงไปอยู่กับพี่ชายที่สิงคโปร์ แต่สุดท้ายหลิวก็ตั้งท้องกับพี่ชายตัวเอง เด็กที่เกิดมาพิการทางสมอง หลังจากนั้น 3 ปี หลิวพบว่าตัวเองป่วยเป็นมะเร็งมดลูกระยะสุดท้าย

2.3.2 การเล่าเรื่องย้อนต้น คือการดำเนินเรื่องที่เล่าย้อนสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน ดังนั้นเรื่องจึงอาจเริ่มต้นที่ตอนใดตอนหนึ่งก็ได้ แต่มีวิธีการย้อนกลับไปมา อาจให้ตัวละครนี้ย้อนไปถึงความหลังหรือเรื่องในอดีตของตนหรือผู้เขียนเล่าเรื่องย้อนต้นใหม่อีกครั้งหนึ่งว่าก่อนที่จะตัวละครจะดำเนินชีวิตมาถึงตอนนี้นั้นแต่ก่อนเคยมีเรื่องราวที่สำคัญ ๆ อะไรเกิดขึ้นแก่ตัวละครมาแล้วบ้าง

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านพบว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีการเล่าเรื่องย้อนต้นมี 3 เรื่องคือ เจ้าหญิง, ฉันทอู่นี่ศัตรูที่รัก และเรื่องของน้ำพุ

2.3.2.1 เรื่องเจ้าหญิง เป็นเรื่องสั้นทั้ง 8 เรื่องซึ่งผู้เขียนนำเรื่องสั้น 7 เรื่องแรกนำมาร้อยเป็นนิทานซ้อนนิทานในเรื่องสั้นเรื่องที่ 8 โดยที่ในเรื่องแรกคือเรื่องชายเด็วคายแห่งภูเขาภาคเหนือ ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยการเล่าถึงกระทายภูเขาตัวหนึ่งเล่านิทานให้นกน้อยฟัง และในเรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายคือเรื่อง 'โลก' ของเจ้าหญิงนกบินหลายกับเจ้าชายนกบินหา ผู้เขียนนำเรื่องมาร้อยกันโดยให้เรื่องที่กระทายภูเขาเล่านิทานให้นกน้อยฟังทั้ง 7 เรื่องนั้น เป็นนิทานที่นกบินหลายกับนกบินหาเล่าให้ลูกของตนฟัง

2.3.2.2 เรื่องฉันทอยู่ที่ศัตรูที่รัก ดำเนินเรื่อง โดยการเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาความรู้สึกของปอล ลูกสุนัขที่รำพันถึงเจ้าหมีดำ ซึ่งได้ตายเพราะเข้ามาช่วยเจ้าปอลไม่ให้ถูกแม่สุนัขจิ้งจอกทำร้าย ต่อมาผู้เขียนย้อนเรื่องด้วยการเล่าถึงตอนที่แม่ของปอลยังมีชีวิตอยู่ และบอกปอลให้ระวังเจ้าหมีดำ สุนัขล่าเนื้อจะทำร้ายเอา ในที่สุดแม่ของปอลก็ถูกเจ้าหมีดำฆ่าตาย ปอลโกรธและเกลียดหมีดำมา จึงตั้งใจที่จะแก้แค้นศัตรูของมัน แต่สุดท้ายศัตรูที่มันเกลียดก็กลายเป็นเพื่อนรักที่คอยช่วยเหลือมัน

2.3.2.3 เรื่องเรื่องของน้ำพุ ดำเนินเรื่อง โดยการเปิดเรื่องด้วยจดหมายที่แม่เขียนถึงน้ำพุเมื่อน้ำพุได้เสียชีวิตลงแล้ว แม่ได้พรรณนาถึงความรู้สึกเสียใจและยังไม่เชื่อว่าน้ำพุได้จากแม่ไปแล้ว จากนั้นจึงเป็นจดหมายที่น้ำพุเขียนถึงแม่ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ และได้ไปอดยาเสพติดที่ถ้ากระบอก บอกเล่าเรื่องราวขณะอยู่ที่นั่น และสุดท้ายเป็นบทความที่น้ำพุเขียนในชั่วโมงเรียงความ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้กลวิธีในการดำเนินเรื่อง โดยใช้การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทินมากที่สุดมีจำนวน 27 เรื่อง แต่ใช้การเล่าเรื่องย้อนต้นเพียง 3 เรื่อง ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าการดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ง่าย รวดเร็วและไม่ทำให้สับสน

3. การปิดเรื่อง คือ จุดจบของเรื่อง ซึ่งนับว่าเป็นช่วงที่มีความสำคัญมาก เพราะจะเป็นตอนที่ประเมินผลให้รู้ว่าผู้อ่านมีความประทับใจต่อวรรณกรรมเรื่องนั้นมากน้อยเพียงใด จากการศึกษาวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่าน ผู้เขียนใช้กลวิธีในการปิดเรื่อง 3 วิธี ดังนี้

3.1 แบบเป็นจริงในชีวิตหรือให้แนวคิดอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ผู้อ่าน คือการจบเรื่องแบบทิ้งปัญหาไว้ให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบเอง เพราะในชีวิตจริงมีปัญหาหลายอย่างที่ไม่สามารถแก้ปัญหาหรือหาคำตอบให้แก่ปัญหานั้นได้ จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าผู้เขียนนิยมใช้วิธีการปิดเรื่องแบบเป็นจริงในชีวิตมีจำนวน 9 เรื่อง คือ เกิดเป็นหมอม, แก้วจอมแก่น, แก้วจอมชน, คนอยู่วัด, บันทึกลีลามิ, เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก, ลูกอีสาน, อยู่กับกิ้ง และสืบจากศพ

3.1.1 เรื่องเกิดเป็นหมอม เป็นจดหมายที่พี่ชายซึ่งเป็นแพทย์ในชนบทเขียนถึงน้องสาวที่กำลังเรียนแพทย์ จดหมายฉบับสุดท้ายจึงเป็นการปิดเรื่องด้วยแนวคิดเรื่องคุณค่าของคนว่าไม่ได้อยู่ที่ใบปริญญาเพียงอย่างเดียว แต่อยู่ที่การเป็นผู้ที่ทำประโยชน์ให้สังคมด้วย ดังข้อความว่า (วรวิทย์ วิศิษฐ์กิจการ, 2546, หน้า 69-70)

“ที่จริงคำว่า “บัณฑิต” นั้นไม่ได้หมายถึงผู้สำเร็จเรียนจนจบมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาชั้นสูงเลย แต่หมายถึงผู้ที่รู้จักใช้ปริญญาและเหตุผลโดยนัยนี้ใคร ๆ ก็อาจจะเป็นบัณฑิตได้ สิ่งสำคัญกว่าการเป็นบัณฑิตก็คือการทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ชุมชนและสังคม ปริญญาบัตรนั้นเป็นเครื่องยืนยันการที่ความรู้เท่านั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งยืนยันความดี คนที่มีปริญญาบัตร

อาจจะเร็วกว่าคนที่จบชั้นประถม 4 ด้วยซ้ำไป ความดีนั้นจะต้องแสดงให้เห็นประจักษ์ชัดด้วยการกระทำไม่ใช่ด้วยคำพูดหรือปรีญา นี่คือนิสัยที่พยายามให้เล็กได้เข้าใจ”

3.1.2 เรื่องแก้วจอมแก่น เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแก้วและตัวละครอื่น ๆ ในแต่ละตอนผู้เขียนปิดเรื่องด้วยความเป็นจริง คือ ผลจากการกระทำของแก้วและเพื่อน ๆ ทั้งผลดีและผลเสียเช่น ผลของการเล่นพิเรนทร์ของแก้ว ความสนุกสนานซึ่งเกิดจากความช่างคิดของแก้ว และความรู้ ข้อคิดที่ได้รับจากเรื่องราวต่าง ๆ จากพี่ไก่หรือพ่อแม่ และคุณครู

3.1.3 เรื่องแก้วจอมชน ผู้เขียนปิดเรื่องเช่นเดียวกับเรื่องแก้วจอมแก่น

3.1.4 เรื่องคนอยู่วัด เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ตามเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กวัด ในแต่ละตอนผู้เขียนปิดเรื่องด้วยความเป็นจริงที่เกิดขึ้นจากผลของการกระทำเช่น ในตอนสุดท้ายของเล่มคือตอนเรื่องของไอนี้ก็ยังไม่จบ นึกเป็นคนมีความสามารถในการขาย แต่เขานำความสามารถไปใช้ในทางที่ผิด ภายหลังจึงถูกตำรวจจับ เดือนร้อนถึงทางบ้านต้องมาประกันตัว ต่อมาเขากลับมาอยู่วัดเหมือนเดิม แต่ก็ยังไม่เลิกนิสัยคดโกง ยังคิดทำธุรกิจกับทางวัดเพื่อหาเงินอีก จะเห็นได้ว่าเป็นการปิดเรื่องแบบเป็นจริงและให้ข้อคิดแก่ผู้อ่าน

3.1.5 เรื่องบันทึกลีลามิ เป็นเรื่องของผู้เขียนถ่ายทอดเหตุการณ์ในการพิสูจน์ศพและค้นหาเอกลักษณ์ผู้สูญหายหลังเหตุการณ์ลีลามิ ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยข้อคิดที่ได้จากการทำงานในเหตุการณ์นี้ 5 ประการคือ ข้อแรกคือชีวิตของคนเรามีความไม่แน่นอน ฉะนั้นไม่ควรผัดวันประกันพรุ่งในการทำความดี ควรทำดีในทุกขณะที่ยังมีลมหายใจอยู่ ข้อที่สองคือ แนวคิดเรื่องระบบการศึกษาไทยไม่ได้สร้างคนให้คิดเป็นระบบ ไม่ได้สอนให้มองปัญหาให้แจ่มแจ้งก่อนที่จะลงมือปฏิบัติงาน จึงเกิดผลเสียตามมา ข้อที่สามคือจากเหตุการณ์ผู้ปฏิบัติงานทุกคนได้รับกำลังใจและพลังใจจากทุก ๆ คน ซึ่งเกิดจากการที่คนไทยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและนับถือศาสนาพุทธเหมือนกัน ประการที่สี่คือเรื่องอวดตา ไม่ควรยึดติดกับชื่อเสียงและภาพลักษณ์ แต่ควรยึดมั่นในความดีของบุคคลมากกว่า และประการสุดท้ายคือ เราทุกคนควรทำความดีและทำให้ชีวิตตนเองมีคุณค่า เพื่อตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน

3.1.6 เรื่องเมื่อคุณตาคุณยายยังเด็กเล่ม 1 แบ่งเนื้อหาเป็นตอนตามที่ผู้เขียนถ่ายทอดวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนในสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 7 ดังนั้นผู้เขียนจึงปิดเรื่องด้วยความรู้หรือข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นตามเรื่องราวที่เกิดขึ้น

3.1.7 เรื่องลูกอีสาน ผู้เขียนปิดเรื่องโดยหมู่บ้านของลุงจัดงานผูกข้อมือให้เอื้อย คำนองที่คลอดลูกแฝด ในงานลุงนั้งดูพ่อและแม่อย่างมีความสุขและคิดถึงคำสอนของหลวงพ่อกับเลขสอนว่า “ฟ้าไม่เคยโทษใคร แต่นี้ต่อไปมึงอย่าโทษฟ้า” หมายความว่าคนเรานั้นสำคัญอยู่ที่ใจ

อยู่ที่ความขยันขันแข็ง ไม่เกียจคร้านในการทำงาน อย่าโทษฟ้าโทษฝนว่าเป็นตัวการทำให้เราไม่ได้ แต่ต้องดูที่การกระทำของตัวเองเป็นสำคัญ

3.1.8 เรื่องอยู่กับก๋ง ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการกล่าวถึงชีวิตของก๋งที่มาอยู่เมืองไทย ตั้งแต่อายุ 18 ปี จนกระทั่งอายุ 70 ปี ได้มาตั้งรกรากอยู่ในประเทศไทย มีความสุขในชีวิตนับปลาย ซึ่งเป็นผลมาจากการเป็นคนที่ยึดมั่นในศีลธรรมและการทำความดี ถึงแม้ว่าก๋งจะไม่ใช่คนไทย โดยกำเนิด แต่ก๋งก็รักพระมหากษัตริย์ไทย เคารพกฎหมายไทย รักแผ่นดินไทย คิดตอบแทนบุญคุณแผ่นดินไทย และคิดที่จะใช้ดินไทยกลบหน้าในวันที่สิ้นลมหายใจ

3.1.9 เรื่องสืบจากศพ เป็นเรื่องที่คุณเขียนได้ถ่ายทอดชีวิตการทำงานในอาชีพแพทย์ นิติเวช เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ตามคดีที่คุณเขียนได้ถ่ายทอด ดังเช่นตัวอย่างการปิดเรื่องตอนหนึ่งว่า (คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์, 2546, หน้า 105-106)

“ความสุขจะเกิดขึ้นอยู่ที่ใจเรา ไม่ใช่อยู่ที่สิ่งรอบตัว การปรับสิ่งรอบตัวเพื่อให้เรามีความสุขจะยุ่งยากมีปัญหามากมาย มีปัจจัยเกี่ยวข้องหลากหลายหันมาจัดการปิดกวาดใจตัวเอง อะไรที่มันรบกวนใจก็เอาไปทิ้งเสีย อะไรที่จะทำให้มีความสุขโดยไม่เบียดเบียนผู้อื่นก็รู้จักทำเองมันยาก แต่อะไรที่ได้มามากก็ยังไม่อยู่นานกว่าแน่นอน”

3.2 แบบสุขนาฏกรรมหรือสุขสำเร็จในชีวิต คือการจบเรื่องด้วยความสุขหรือความสำเร็จของตัวเอง จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าผู้เขียนนิยมใช้วิธีการปิดเรื่องแบบสุขสำเร็จในชีวิตมีจำนวน 14 เรื่อง คือ เจ้าหญิง, ทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า, บอสหน้าตาย กะยีสองรงค์, ปุลากง, รักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยจ๊ว, ยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์, ยัยเวอร์จิ้นนี้รักนักเพลย์บอย, รักเธอยัยจ๊ว, รักหวานมันของฉันทันนายสุดหล่อ, วิวहींนี้มีรักแท้, สุ่มเบอร์เลยเจอรัก, สะดุดรักนักข่าว, เหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ และ โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก

3.2.1 เรื่องเจ้าหญิง ปิดเรื่องด้วยการกล่าวถึงนิทานหรือเรื่องสั้นทั้ง 7 เรื่องแรกนั้น เป็นเรื่องที่พ่อนกบินหาและแม่นกบินหลายเล่มให้ลูกนกฟัง เพื่อเป็นสื่อสายใยเชื่อมความรักระหว่างพ่อและแม่สู่ลูกนกที่กำลังฝึกตัวอยู่ในเปลือกไข่ และเมื่อลูกนกออกจากเปลือกไข่แล้ว พ่อนกและแม่นกก็ยังเล่านิทานเหล่านั้นให้ลูกนกฟังอยู่เสมอ

3.2.2 เรื่องทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า ปิดเรื่องโดยที่จ้อมแจ่มและอิงค์คบหาใจกัน ผ่าฟันอุปสรรค และอิงค์ใช้เวลาถึง 3 ปีพิสูจน์ให้พ่อของจ้อมแจ่มเห็นว่าเขาสามารถดูแลเธอได้ ในที่สุดพ่อและแม่ของจ้อมแจ่มอนุญาตให้ทั้งสองแต่งงานกัน

3.2.3 เรื่องบอสหน้าตายกะยีสองรงค์ ปิดเรื่องโดยที่สอางค์สามารถลงใจโทมัส ได้สำเร็จด้วยการให้เพื่อนชายของเธอสร้างทำเป็นคู่รัก จนทำให้โทมัสยอมเปิดเผยความในใจของตัวเอง สุดท้ายทั้งคู่ก็ได้แต่งงานและไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ด้วยกัน

3.2.4 เรื่องปลุกาง ปิดเรื่องโดยที่ศุภราเข้าใจผิดคิดว่าศรจะแต่งงานกับวิมลพยาบาลสาวที่เคยดูแลขณะที่ศรรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล อีกทั้งนางแพงศรี แม่ของศรยังสนิทสนมกับวิมลอีก ศุภราต้องมาปฏิบัติงานที่ตำบลปลุกาง ศรจึงตามเธอมาเพื่อขอเธอแต่งงาน และถามว่าเธอพร้อมที่จะอุทิศตัวและเสียสละเพื่อบ้านเมืองหรือไม่

3.2.5 เรื่องรักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยซี่ไม้ ปิดเรื่องโดยที่เรนโบว์มองเห็นความดีของศิระที่คอยช่วยเหลือและพยายามทำดีกับเธอเพราะความรัก หลังจากที่เธอต้องการเอาชนะพนันที่พนันไว้กับเพื่อนด้วยการเป็นแฟนกับไค้ น้องชายของศิระให้ได้ แต่ในที่สุดเรนโบว์ก็แพ้ความจริงใจของศิระ

3.2.6 เรื่องยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์ ปิดเรื่องโดยที่บาร์บี้เปลี่ยนใจไม่ทำร้ายไค้ เนื่องจากเธอนึกถึงความดีที่ไค้เคยมีให้กับเธอ และเรซัน ผู้หญิงที่อ้างว่าไค้เป็นต้นเหตุให้พี่สาวของเธอตาย จึงหลอกให้บาร์บี้ร่วมมือทำร้ายไค้ สุดท้ายถูกตำรวจจับข้อหาพยายามฆ่าไค้ บาร์บี้จึงขอโทษไค้ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เธอได้ทำไม่ดีกับเขา ในที่สุดทั้งคู่สามารถปรับความเข้าใจกันได้

3.2.7 เรื่องยัยเวอร์จิ้นปีร์รักนักเพลย์บอย ปิดเรื่องโดยที่ตัวละครเอกคือจีซัสและริบบิ้นปรับความเข้าใจกันได้หลังจากทั้งคู่มีเรื่องเข้าใจผิดกัน คือจีซัสเข้าใจริบบิ้นผิดคิดว่าเธอกับอีโรกิ นักร้องร่วมวงนั้นแอบมีใจให้แก่กัน แต่อีโรกิก็อธิบายให้จีซัสเข้าใจในตัวเขาและริบบิ้นได้

3.2.8 เรื่องรักเธอยัยซี่แยะ ปิดเรื่องโดยที่ตัวละครเอกคือเรจิน่าต้องเดินทางกลับไปเรียนต่อมัธยมปลายให้จบยังประเทศไทยตามคำสั่งของพ่อ ไบรอันและเรจิน่า สัญญากันว่าจะรอจนกว่าทั้งคู่จะเรียนจบมหาวิทยาลัยและจะกลับมาพบกันอีกครั้งหนึ่ง

3.2.9 เรื่องรักหวานมันของฉันทันกับนายสุดหล่อ ปิดเรื่องโดยที่ตัวละครเอกคือเฮยของและเทพุนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ต่างฝ่ายต่างเรียนจบมหาวิทยาลัย ทั้งคู่กลับมาพบกันอีกครั้งในสถานที่ที่พบกันครั้งแรก และต่างฝ่ายต่างไม่เคยลืมเรื่องราวและความรู้สึกในอดีต แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานถึง 6 ปีก็ตาม

3.2.10 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ ปิดเรื่องโดยที่ตัวละครเอกคือ ฟิรนาถและโรมสามารถปรับความเข้าใจกันได้ หลังจากทั้งคู่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคที่เกิดขึ้นหลังการแต่งงานอีกตั้งยังต้องพยายามปรับตัวเข้าหากัน ในที่สุดฟิรนาถก็ตั้งท้องและใช้ชีวิตครอบครัวกับโรมอย่างมีความสุขด้วยความเข้าใจและเชื่อใจกัน

3.2.11 เรื่องสุมเบอร์เลย์เจอร์รัก ปิดเรื่องโดยที่ตัวละครเอกคือ ปลาและโซสามารถปรับความเข้าใจกันหลังจากที่เคย์คนรักเก่าของโซ พยายามทำให้ทั้งคู่ทะเลาะกัน สุดท้ายโซต้องไปเรียนต่อยังต่างประเทศ แต่ทั้งสองสัญญากันว่าจะรอถึงวันที่เรียนจบและกลับมาพบกันอีกครั้ง

3.2.12 เรื่องสะตูดุรักนักร้อง ปิดเรื่องโดยการที่ตำรวจสามารถคลี่คลายคดีที่ตัวละครเอกของเรื่องคือ ปานตะวัน นักข่าวสาว ได้ทำข่าวเรื่องการฟอกเงินของบริษัทเดอะริช คนร้ายถูกจับได้ ปานตะวันสามารถกลับมาทำงานได้เหมือนเดิม หลังจากต้องหนีจากการถูกลอบทำร้าย และสุดท้ายเธอยังได้ปรับความเข้าใจกับประดาบ หน่วยสืบราชการลับและเจ้าของบริษัทยอดอัจฉริยะที่ถูกเดอะริชนำไปแอบอ้างในการทำธุรกิจ ซึ่งได้คอยช่วยเหลือเธอเสมอมา

3.2.13 เรื่องเหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ ปิดเรื่องโดยให้เหตุการณ์เลวร้ายคลี่คลายลงคือ ตำรวจสามารถจับตัวคนร้ายและผู้บงการได้ ตัวละครเอกของเรื่องคือสนิตาพื้นซอกกล่าวหาในคดีครอบครองยาเสพติด และเธอก็ยังได้สมหวังในความรักกับนิวีร์ด้วย

3.2.14 เรื่องโอบทะเลไว้ด้วยรัก ปิดเรื่องด้วยการให้ตัวละครในเรื่องสมหวังในความรัก โดยที่นักดนตรีตามหาดินจนพบว่าเธอทำงานอยู่ที่ไหน และสารภาพรักกับนลิน และทั้งคู่ก็ปรับความเข้าใจกันได้

3.3 แบบเศร้าหรือผิดหวัง คือการจบเรื่องด้วยความตาย ความผิดหวัง ความสูญเสีย หรือความล้มเหลวในชีวิต จากการศึกษาวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านพบว่าผู้เขียนนิยมใช้วิธีการปิดเรื่องแบบเศร้าหรือผิดหวังมีจำนวน 4 เรื่อง คือ คู่กรรม, ฉันอยู่ที่ศัตรูที่รัก, เรื่องของน้ำพุ และ ฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ

3.3.1 เรื่องคู่กรรม ปิดเรื่องโดยที่อังศุมาลินตามมาโกโบริมาที่บางกอกน้อยเพื่อจะบอกรักเขาและเธอเป็นอิสระจากมันแล้ว แต่โกโบริถูกสะเก็ดระเบิดบาดเจ็บสาหัส และเสียชีวิตลง

3.3.2 เรื่องฉันอยู่ที่ศัตรูที่รัก ปิดเรื่องโดยที่เจ้าหมีดำ สุนัขล่าเนื้อซึ่งปอล ลูกหมาคิดว่าเจ้าหมีดำเป็นศัตรูมาโดยตลอด เพราะเจ้าหมีดำเป็นผู้นำแม่ของปอล ปอลจึงคิดจะแก้แค้นให้แม่ แต่เจ้าหมีดำก็มาช่วยชีวิตปอลไว้จนตนเองต้องตาย

3.3.3 เรื่องเรื่องของน้ำพุ ปิดเรื่องด้วยจดหมายจากน้องหนูที่เขียนถึงน้ำพุ บอกเล่าเรื่องราวในงานศพของน้ำพุ ว่าทั้งแม่ และทุก ๆ คนในบ้านเสียใจกับความตายของน้ำพุมากเพียงไร น้ำพุเสียชีวิตจากการเสพยาเสพติดเกินขนาดทำให้หัวใจวายอย่างเฉียบพลัน ก่อนหน้านั้นน้ำพุไปอดยาที่ถ้ากระบอก แม่ของน้ำพุและทุก ๆ คนจึงคิดว่าน้ำพุมีอาการดีขึ้นแล้ว

3.3.4 เรื่องฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ ปิดเรื่องด้วยผลของการกระทำของตัวละครคือ หลังจากที่หลิวตั้งท้องกับพี่ชายตัวเองจนมีลูกเป็นเด็กพิการทางสมอง ทั้งพี่น้อง คนรักของเธอ และพี่ชายของเธอต่างไม่มีใครสนใจ หลิวต้องเลี้ยงลูกตามลำพัง ซ้ำร้ายเมื่อลูกอายุได้ 3 ขวบ หลิวได้รู้ว่าตนเป็นมะเร็งมดลูกระยะสุดท้าย

3.4 แบบขมวดหรือทิ้งท้าย มีจำนวน 3 เรื่องคือ เดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ, เดอะไวท์โรด และห้วงโหมยแห่งบารามอส

3.4.1 เรื่องเดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ ปิดเรื่องด้วยการที่ผู้เขียนทิ้งท้ายไว้หลังจากการเล่นตามหาวิญญาณของแก้วและเพื่อน ๆ สิ้นสุดลง อาจารย์คงคาดสามารถค้นหาศพของริมา และนำไปทำพิธีทางศาสนา แต่มีเด็กนักเรียนรุ่นน้องของแก้วพบกระดาศที่เขียนว่าตามล่าวิญญาณ ซึ่งเป็นกระดาศแผ่นเดียวกับกระดาศที่แก้วและเพื่อนของเธอพบ เด็กนักเรียนกลุ่มนั้นจึงนำกระดาศไปถามอาจารย์คงคถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับรุ่นพี่ที่เสียชีวิตไปอย่างไม่สาเหตุว่าเกี่ยวข้องกับกระดาศแผ่นนี้ ผู้เขียนจึงให้ผู้อ่านคิดต่อไปว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับนักเรียนกลุ่มนี้

3.4.2 เรื่องเดอะไวท์โรคภาค 1 เล่ม 1 ปิดเรื่องด้วยผู้เขียนทิ้งท้ายให้ตัวละครยังคงต้องผจญภัยในเล่มต่อไป โดยที่พอลถูกดูดเข้าไปในมิติคลอโรเนีย เขาได้พบกับมาลาใจนและมิโลกาพอลและมิโลกาจึงต้องช่วยกันตามหาอัญมณีเมอร์มูล่าทั้ง 5 เพื่อยับยั้งการกลับมาครองอำนาจมืดของโอมาร์ หัวหน้าชนเผ่าคุแซกซ์ ส่วนเพื่อนของเขาที่โรงเรียนไวท์โรคก็กำลังเดินทางตามมายังมิติคลอโรเนียเพื่อช่วยเหลือพอลกลับมายังไวท์โรค

3.4.3 เรื่องห้าวโมยแห่งบารามอสเล่ม 1 ปิดเรื่องด้วยผู้เขียนทิ้งท้ายให้เหตุการณ์ยังคงดำเนินต่อไปในเล่ม 2 จนถึงเล่มจบคือเล่ม 4 ในท้ายเล่มแรกเฟริน คาโล คิลและปราชญ์เมโลธิช่วยกันต่อสู้กับปีศาจที่สิงอยู่ในมงกุฎแห่งใจ ได้สำเร็จ อีกทั้งทุกคนยังได้รู้ความจริงว่าเฟรินคือเจ้าหญิงเฟริโอน่า ลูกสาวของเอวิดส แต่ถูกอาคมให้กลายเป็นเด็กผู้ชายเพื่อความปลอดภัย ทางเดียวที่จะถอนอาคมเพื่อให้เฟรินกลายเป็นผู้หญิงเหมือนเดิมคือ เฟรินและเหล่าเจ้าชายจึงต้องเดินทางไปยังเดมอสเพื่อนำเลือดจิ้งจอกเก้าหาง ซึ่งเหลืออยู่เพียงตัวเดียวมาถอนอาคม ผู้เขียนทิ้งท้ายไว้ในตอนที่เฟรินและพวกเดินทางไปยังเดมอส

จากการวิเคราะห์หลักวิธีการปิดเรื่องของวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านทั้ง 30 เรื่องพบว่าผู้เขียนนิยมใช้หลักวิธีการปิดเรื่องแบบสุขสำเร็จของตัวละครมากที่สุดมีจำนวน 14 เรื่อง รองลงมาคือแบบสมจริงที่ให้แนวคิดมีจำนวน 9 เรื่อง และการปิดเรื่องแบบเศร้าหรือผิดหวังมีจำนวน 4 เรื่อง ส่วนการปิดเรื่องแบบขมวดหรือทิ้งท้ายมีจำนวนน้อยที่สุดมีจำนวน 3 เรื่อง เนื่องจากในการปิดเรื่องแบบสุขสำเร็จของตัวละครส่วนใหญ่เป็นเรื่องบันเทิงคดีที่เป็นนวนิยายรักเป็นส่วนใหญ่ทั้งที่เป็นความรักของหนุ่มสาวทั่วไปและความรักในวัยรุ่น ผู้เขียนจึงปิดเรื่องโดยการให้ตัวละครหนุ่มสาวสมหวังในความรัก เพื่อให้ผู้อ่านมีจินตนาการถึงความรักว่าเป็นสิ่งสวยงาม เมื่ออ่านจบจะรู้สึกเป็นสุขไปกับความสมหวังของตัวละคร นอกจากนี้การปิดเรื่องแบบสมจริงที่ให้แนวคิดส่วนใหญ่แล้วเป็นเรื่องที่อ่านแล้วเกิดความจรรโลงใจ ยกระดับจิตใจผู้อ่านให้สูงขึ้น ผู้เขียนจึงปิดเรื่องด้วยการให้แนวคิดที่มาจากเรื่องหรือบทสรุปของตัวละครซึ่งเป็นข้อคิดแก่ผู้อ่าน

ด้านการสร้างตัวละคร หมายถึง การสร้างแบบจำลองของคนที่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป ตัวละครอาจไม่จำเป็นต้องเป็นคนเสมอไป อาจเป็นสัตว์ ต้นไม้ หรือสิ่งของที่ผู้เขียนสมมติขึ้นก็ได้

เกณฑ์ในการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครที่ผู้วิจัยนำมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์วรรณกรรมที่วัยรุ่นเลือกอ่าน คือ

1. การสร้างตัวละครแบบสมจริง
2. การสร้างตัวละครแบบอุดมคติ
3. การสร้างตัวละครแบบเหนือจริง
4. การสร้างตัวละครแบบบุคลาธิษฐาน

การสร้างตัวละครทั้งสี่ลักษณะนี้ ผู้เขียน ได้สร้างลักษณะนิสัย บทบาทของตัวละครให้เป็นแบบอย่างแก่เด็กในด้านต่าง ๆ เช่น การศึกษา การดำเนินชีวิต คุณธรรม ความขยัน ความอดทน โดยผู้เขียนจะสอดแทรกแนวคิดผ่านตัวละคร ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครที่มีบทบาทเด่นในแต่ละเรื่องดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การสร้างตัวละครแบบสมจริง คือ การสร้างตัวละครให้มีลักษณะเป็นไปตามธรรมชาติ จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่า การสร้างตัวละครแบบสมจริงมี 21 เรื่อง ได้แก่ แก้วจอมแก่น, แก้วจอมชน, คู่กรรม, คนอยู่วัด, ทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า, บันทึกสี่นามิ, บอสหน้าตายกะยัยสาวจ๋า, เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก, ยัยเวอร์จินบ๊องรักนักเพลย์บอย, ยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์, รักเธอขี้ขี้แย, รักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยขี้ไม้, รักหวานมันของฉันกับนายสุดหล่อ, เรื่องของน้ำพุ, วิว้าหนี่มีรักแท้, สืบจากศพ, สุ่มเบอร์เลย์เจอร์ก, สะดุดรักนักข่าว, เหตุเกิดเพราะแสงจันทร์, โอบทะเลไว้ด้วยไอรัก และฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ

- 1.1 เรื่องแก้วจอมแก่นตัวละครสำคัญคือแก้ว ซึ่งผู้เขียนสร้างให้แก้วเป็นเด็กซุกซนฉลาด ช่างซักถาม ตรงตามวัยของของแก้ว แก้วมักจะป่วนหัวโจกนำเพื่อน ๆ หรือบรรดาพี่น้องเล่นแปลก ๆ นอกจากนี้ยังมีตัวละครที่เป็นเด็กในวัยต่าง ๆ เช่น พี่ไก่ น้องเล็ก นิด และน้องหน้อย ซึ่งตัวละครแต่ละตัวก็มีลักษณะตรงตามธรรมชาติของวัย

- 1.2 เรื่องแก้วจอมชน ผู้เขียนใช้ตัวละครเดียวกับเรื่องแก้วจอมแก่น

- 1.3 เรื่องคู่กรรม ผู้เขียนสร้างตัวละครได้สมจริงตรงที่สอดคล้องกับฉากและบรรยากาศในเรื่องคือ เนื้อเรื่องเกิดในประเทศไทยสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ดังนั้นตัวละครจึงต้องผจญกับความยากลำบากจากภัยสงคราม นอกจากนี้ตัวละครยังสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของมนุษย์คือมีความรัก ความโกรธ ความสุข ความทุกข์ ความเกลียด ความพอใจ และความไม่พอใจ ดังตัวละครสำคัญคืออังศุมาลินและโกโบริ อังศุมาลินเป็นหญิงสาวที่มี

ความรักชาติและไม่ต้องการให้ชาติใดมารุกราน อีกทั้งเธอยังเกิดความรักขึ้นในจิตใจและพยายามปฏิบัติเสาะความรู้สึกรักของตัวเองที่มีต่อโกโบริ โดยใช้เหตุผลด้านเชื้อชาติและสงครามมาเป็นข้ออ้าง ส่วนโกโบริ ทหารญี่ปุ่นที่มีหน้าที่และความรับผิดชอบ เขารักอังสุมาลิน แต่กว่าเขาจะได้รับความรักตอบ เขาก็กำลังจะหมดลมหายใจ

1.4 เรื่องคนอยู่วัด ตัวละครสำคัญคือ ไมตรี เด็กหนุ่มชนบทที่เข้ามาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ และมาพักอาศัยอยู่ในวัด ไมตรีได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตเด็กวัดผ่านเพื่อนเด็กวัดคนอื่น ๆ ตลอดจนชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ได้เรียนหนังสือในกรุงเทพฯ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง คือ เด็กวัดส่วนใหญ่มีฐานะยากจน เข้ามาเรียนในเมืองหลวง และต้องการประหยัดค่าใช้จ่ายจึงต้องมาอาศัยอยู่ในวัด อาศัยข้าวกันบาตร และรับใช้พระในวัด ซึ่งในสมัยปัจจุบันเด็กวัดในลักษณะนี้ยังมีอยู่ในสังคมไทย

1.5 เรื่องทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า ตัวละครสำคัญคือจอมแจ่ม หญิงสาวผู้ต้องการตามหาเนื้อคู่ เมื่อเธอได้พบอิงค์ ชายหนุ่มเจ้าของรีสอร์ทที่จังหวัดตราด ทั้งจอมแจ่มได้ใช้เวลาทำความเข้าใจและศึกษานิสัยใจคอกันตามแบบอย่างของลูกรักทั่วไป จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครได้อย่างสมจริงคือ ตัวละครมีความรัก โลก โกรธ หลง ตามธรรมชาติของมนุษย์ที่ควรมี

1.6 เรื่องบันทึกลีลามิ เป็นการถ่ายทอดเรื่องราวการพิสูจน์ศัพและค้นหาเอกลักษณ์ของบุคคลผู้สูญหาย ณ วัดย่านยาว หลังจากเกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิถล่ม 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันทางภาคใต้ของไทย ซึ่งมีแพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ซึ่งเป็นทั้งผู้เขียนและเป็นผู้ปฏิบัติงานในครั้งนี้ ดังนั้นตัวละครในเรื่องจึงเป็นตัวละครที่มีตัวตนจริง ๆ ได้แก่ อาสาสมัครผู้ประสบภัย ผู้เสียชีวิตญาติของผู้เสียชีวิต คุณหมอ ทหาร ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของรัฐและบุคคลต่าง ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือผู้ปฏิบัติงาน

1.6 เรื่องบอสน้ำตายกะยัยสอวงค์ ตัวละครสำคัญคือ สอวงค์ ต้องการลองใจโทมัส เจ้านายของเธอน่ามีความรู้สึกอย่างไรกับเธอ จึงให้เพื่อนชายอีกคนแสร้งทำเป็นคนรักเพื่อให้โทมัสยอมเผยความรู้สึกออกมา เนื่องจากโทมัสเป็นเจ้านายที่เคร่งขรึมและเคร่งเครียดในเวลางาน แต่เมื่อเลิกงานเขาจะกลายเป็นผู้ชายที่ใจดีและเป็นสุภาพบุรุษ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครได้อย่างสมจริงคือ ตัวละครสำคัญมีอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดตามธรรมชาติของมนุษย์ คือ สอวงค์พยายามพิสูจน์ความรู้สึกของคนที่คุณรักด้วยวิธีต่าง ๆ ส่วนโทมัสแม้ว่าเขาจะรักสอวงค์แต่เขาก็มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ สามารถแยกแยะความรู้สึกส่วนตัวในเวลาทำงานได้

1.7 เรื่องเมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก เป็นเรื่องเล่าในสมัยรัชกาลที่ 6 ถึงรัชกาลที่ 7

ตัวละครในเรื่องจึงเป็นตัวละครสมจริง คือมีลักษณะการดำเนินชีวิตในแบบโบราณ มีชีวิตโดยอาศัย และพึ่งพาธรรมชาติ ทั้งการกินอยู่ การทำอาหาร การละเล่นของเด็ก การแต่งตัว และการเดินทางในสมัยนั้น

1.8 เรื่องยัยเวอร์จิ้นปิ้งรักนักเพลย์บอย ตัวละครสำคัญคือ ริบบิ้นและจีซัส ริบบิ้นเป็นเด็กวัยรุ่นที่ใช้ชีวิตตามแบบของวัยรุ่นส่วนใหญ่ในกรุงเทพฯ คือ เที่ยวกลางคืนทั้ง ๆ ที่อายุยังไม่ถึงเกณฑ์ อีกทั้งยังมีมรดยนต์ของญาติมาจับทั้ง ๆ ที่ยังไม่ค่อยมีใบขับขี่ ส่วนจีซัสเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีอีกทั้งยังเป็นนักดนตรีในวงร็อกชื่อดัง จึงมีหญิงสาวมากมายหลายตาเสนอตัวเป็นคู่รักและคู่นอนของเขา เมื่อมารู้จักกับริบบิ้นจึงปฏิบัติต่อเธอเหมือนผู้หญิงที่เขาเคยรู้จัก ซึ่งตัวละครที่มีลักษณะนิสัยเช่นนี้มีอยู่จริงในสภาพสังคมปัจจุบัน

1.9 เรื่องยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์ ตัวละครสำคัญคือบาร์บี้ นักร้องสาว เธอรู้สึกอิจฉาและไม่พอใจที่วงไซโคคิงกว่างของเธอ จึงพยายามหาทางแกล้งไอค้ นักร้องนำของวง สุดท้ายบาร์บี้จึงเปลี่ยนใจเพราะสำนึกถึงความผิดที่เธอกำลังจะทำ ตัวละครอีกตัวคือ เรซิน ซึ่งอ้างว่าไอค้เป็นต้นเหตุให้พี่สาวของเธอฆ่าตัวตาย จึงแก้แค้นไอค้ด้วยการใช้บาร์บี้เป็นเครื่องมือ แต่สุดท้ายก็ถูกตำรวจจับได้ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครได้สมจริง คือมีอารมณ์และความรู้สึกตามธรรมชาติของมนุษย์ที่พึงมี

1.10 เรื่องรักเธอขี้ขี้แย ตัวละครสำคัญคือ ไบรอันและเรจิน่า ทั้งคู่เรียนในโรงเรียนมัธยมในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้เขียนสร้างตัวละครให้มีลักษณะสมจริง โดยที่ ไบรอันนั้นเป็นเด็กอเมริกัน ดังนั้นค่านิยม การแสดงออก รวมถึงพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นในต่างประเทศย่อมมีความแตกต่างจากวัยรุ่นในประเทศไทย เช่น การแต่งกายของเด็กนักเรียน ความคิด พฤติกรรม และค่านิยมของวัยรุ่น เป็นผลมาจากการเลี้ยงดูที่แตกต่างคือ พ่อแม่ให้อิสระในการคิดและการกระทำ เป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำเท่านั้น ซึ่งต่างจากเรจิน่าซึ่งโตมาด้วยการเลี้ยงดูแบบไทย คือ พ่อแม่ดูแลในทุก ๆ เรื่องทำให้เป็นคนไม่มีความมั่นใจในตนเอง หวาดกลัวไปหมดทุกเรื่อง

1.11 เรื่องรักสุดเซอร์ไพรส์ของขี้ขี้ไม้ ตัวละครสำคัญคือ เรนโบว์ เด็กสาวที่มักจะโอ้อวดกับเพื่อน ๆ เป็นประจำถึงฐานะที่ร่ำรวยของตน หรือว่าได้เป็นแฟนกับไอค้ นักร้องชื่อดัง เธอจึงพยายามทำทุกทางเพื่อให้ได้ใกล้ชิดและเป็นแฟนกับไอค้ แต่สุดท้ายก็ไม่สำเร็จ เรนโบว์ล้มเลิกความตั้งใจและกลายเป็นแฟนกับคิระ พี่ชายของไอค้แทน จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครสมจริงสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน เพราะเด็กวัยรุ่นในเมืองใหญ่ ส่วนมากแล้วมักมีค่านิยมผิด ๆ ในเรื่องของการแข่งขันกันในด้านวัตถุมากกว่าที่จะตั้งใจเรียนหรือเป็นเด็กดี อีกทั้งยังมีความชื่นชอบดารานักร้องในลักษณะที่เกินควร ดังเช่นการแสดงออกของเรนโบว์เป็นตัวอย่าง

1.12 เรื่องรักหวานมันของจันกับนายสุดหล่อ ตัวละครสำคัญคือ เฮียง ฮุนเจ และ

เทพุน เฮยองและสุนเจเป็นพี่น้องกัน ทั้งสองต้องเช่าห้องอยู่ด้วยกันเพียงลำพังเนื่องจากพ่อต้องไปทำงานยังต่างประเทศ อีกทั้งแม่ก็เสียชีวิตแล้ว สุนเจจึงเป็นที่ชายที่รักน้องสาวมาก ทั้งการแสดงออกถึงความห่วงใย คอยช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา ส่วนเทพุนนั้นเป็นคู่รักของเฮยอง ทั้งคู่คบกันด้วยความจริงใจ คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอด แต่เทพุนนั้นมีหญิงสาวหมายปองหลายคน ทำให้เฮยองถูกทำร้ายจนบาดเจ็บหลายครั้ง จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครสมจริงซึ่งสอดคล้องตามฐานะของตัวละคร พี่ชายที่เป็นห่วงน้องสาว อีกทั้งความรักในวัยรุ่น เป็นความรักที่รุนแรง และมักจะใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจแก้ปัญหาดังเช่นตัวละครในเรื่อง

1.13 เรื่องเรื่องของน้ำพุ เป็นเรื่องราวสะท้อนปัญหาสังคม ที่มาจากชีวิตจริงของน้ำพุ เด็กหนุ่มที่หลงใหลในทาสของยาเสพติดจนตัวเองต้องเสียชีวิต ตัวละครในเรื่องนี้มีชีวิตอยู่จริง เพราะเป็นการนำจดหมายที่แม่เขียนถึงน้ำพุ หลังจากที่น้ำพุได้เสียชีวิตลงแล้ว แม่ได้บอกน้ำพุถึงเหตุการณ์ช่วงที่น้ำพุเสียชีวิต ความรู้สึกที่เสียน้ำพุไป ตลอดจนจดหมายที่น้ำพุเขียนถึงแม่ เมื่อตอนไปอดยาที่ถ้ากระบอก และจดหมายที่น้องหนูเขียนถึงน้ำพุในงานศพ

1.14 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ ตัวละครในเรื่องคือ พีรนาถ และโรม พีรนาถแต่งงานกับโรมเพื่อต้องการแก้ข่าวให้ณานถ น้องชายของเธอ ซึ่งตกเป็นข่าวว่าเป็นคู่นอนของโรม แต่ณานถนั้นเป็นเกย์จริงแต่ต้องการปกปิดไม่ให้สังคมรับรู้ ทำให้พีรนาถเข้าใจผิดคิดว่า โรมเป็นเกย์ หลังการแต่งงานทั้ง 2 คนต้องปรับตัวเข้าหากัน และโรมก็ต้องทำให้พีรนาถเข้าใจในตัวเขาว่าไม่ได้เป็นพวกรักร่วมเพศอย่างที่เขาคิดว่าเป็น จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครได้สมจริงคือ สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันที่มีเพศที่สามคือพวก เกย์ กระเทย ทอม เลสเบี้ยส มากขึ้น บางคนกล้าที่จะเปิดเผยตัวเอง บางคนไม่กล้าเปิดเผย อีกทั้งยังสมจริงในด้านของการปรับตัวเข้าหากันในการใช้ชีวิตคู่ดังเช่น โรม และพีรนาถ ทั้งสองต้องมีความเข้าใจกัน มีความเชื่อมั่นและเคารพในความคิดและการตัดสินใจของอีกฝ่าย ชีวิตคู่จึงจะมีความสุข

1.15 เรื่องสืบจากศพ เป็นการถ่ายทอดเรื่องราวจากประสบการณ์จริงในการทำงาน ด้านนิติเวชของแพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ เนื้อหาแบ่งเป็นตอน ๆ ตามคดีแต่ละคดีที่คุณหมอได้ถ่ายทอด ดังนั้นตัวละครในเรื่องจึงมีลักษณะสมจริง คือ มีความสมจริงในตัวอยู่แล้ว

1.16 เรื่องสุมเบอร์เลย์เจอร์รัก ตัวละครในเรื่องคือ ปลาและโซ ทั้งสองรู้จักกันได้เพราะปลาหลงสุมเบอร์ โทรศัพท์มือถือถื่น และเผชิญติดเบอร์ของโซ ทำให้ทั้งคู่ได้พูดคุยกันผ่านทางโทรศัพท์ ต่อมาโซย้ายบ้านมาอยู่ติดกับบ้านของปลา อีกทั้งยังย้ายโรงเรียนมาเรียนที่เดียวกันด้วย ทั้งคู่จึงได้พบหน้าและกลายเป็นแฟนกันในที่สุด จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครได้อย่างสมจริงตามสภาพสังคม พฤติกรรมและค่านิยมของวัยรุ่นในปัจจุบันคือ โทรศัพท์มือถือมีบทบาทอย่างมาก

ต่อการดำรงชีวิตในสังคมและการสุมเบอร์โทรศัพท์เพื่อหาเพื่อนคุยในหมู่วัยรุ่นก็เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง อีกทั้งคำนิยามผิด ๆ ในด้านของการมีคู่รักในวัยรุ่นคือถ้าใครไม่มีแฟนถือเป็นเรื่องที่น่าอับอาย

1.17 เรื่องสะอึกนักเรียนตัวละครในเรื่องมีความสมจริงสอดคล้องกับลักษณะของบุคคลที่มีอยู่จริงในสังคม คือมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ตัวละครสำคัญคือ ปานตะวันนักข่าวซึ่งกำลังสืบข่าวเกี่ยวกับบริษัทเดอะริช ดำเนินธุรกิจคล้ายเชอร์ล็อก โฮมบิงหน้าธุรกิจฟอกเงิน เจ้าของบริษัทเดอะริช มีนิสัยเอาเปรียบลูกค้าและไม่ซื่อตรงในการทำธุรกิจ ภายหลังยังค้ายาเสพติดร่วมกับตัวละครอีกคนคือ ประดาบ เจ้าของบริษัททออลอัญมณีที่เดอะริชนำไปแอบอ้างหาผลประโยชน์ อีกทั้งเขายังเป็นหน่วยสืบราชการลับของทางราชการ ประดาบ ได้ช่วยเหลือตำรวจในการจับเจ้าของบริษัทเดอะริช นอกจากนี้เขายังได้ช่วยเหลือปานตะวันในการตามล่าจากคนร้ายอีกด้วย

1.18 เรื่องเหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ ตัวละครในเรื่องสมจริงสอดคล้องตามปัญหาสังคมปัจจุบันคือ เรื่องยาเสพติด และเป็นไปตามธรรมชาติของมนุษย์ที่พึงมี เพราะสาเหตุหลักของเรื่องมาจากการที่ตัวละครเอกคือ สนิสา คาราสาว ถูกใส่ร้ายว่าเป็นผู้ครอบครองยาเสพติด อีกทั้งน้องชายของเธอยังเป็นทั้งผู้เสพและผู้ค้า สุดท้ายถูกฆ่าปิดปาก ส่วนสนิสาดังกล่าวหนีไปอยู่ที่เกาะแสงจันทร์ซึ่งเป็นเกาะส่วนตัวของนวีร์ พี่ชายเพื่อนสนิทของสนิสา เมื่อทั้งสองมีความใกล้ชิดสนิทสนมจึงเกิดเป็นความเห็นอกเห็นใจและกลายเป็นความรักในที่สุด ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของมนุษย์ในวัยหนุ่มสาวที่จะเกิดความรู้สึกกับเพศตรงข้ามเมื่อได้อยู่ใกล้ชิดกัน

1.19 เรื่องโอบทะเลไว้ด้วยรัก ตัวละครสำคัญคือ นลิน วรวิทย์ และปาดิตานักศึกษาฝึกงานที่ฟาร์มหอยมุกของนภนต์ ชายหนุ่มซึ่งมีนิสัยเคร่งขรึม แต่มาตกหลุมรักสาวหัวอย่างนลิน เมื่อนลินและเพื่อนฝึกงานเสร็จ นภนต์จึงบอกให้เธอกลับมาทำงานที่ฟาร์มของเขาเมื่อเธอเรียนจบ แต่นลินไม่ยอม เพราะเธอคิดว่าเขาและเธอไม่เหมาะสมกัน และมีความแตกต่างกันในเรื่องฐานะและอุปนิสัย นภนต์จึงตามหานลินจนพบและขอให้เธอให้โอกาสเขาในการศึกษานิสัยซึ่งกันและกัน จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครได้สมจริงสอดคล้องกับอารมณ์และความรู้สึกตามธรรมชาติของมนุษย์ คือมีความรัก ความโกรธ ความเกลียด

1.20 เรื่องฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ เป็นเรื่องซึ่งเขียนมาจากชีวิตจริงของผู้หญิงคนหนึ่งชื่อหลิว เธอต้องการให้เพศตรงข้ามให้ความสนใจในรูปแบบหน้าตาของตน และยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายจำนวนมาก สุดท้ายต้องจบชีวิตด้วยโรคร้าย ดังนั้นตัวละครในเรื่องจึงมีความสมจริงในตัวเองอยู่แล้ว

2. การสร้างตัวละครแบบอุดมคติ คือ การสร้างตัวละคร โดยการคาดหวัง ใช้อุดมการณ์ ความศรัทธา ค่านิยมเรื่องความดีงาม และความยุติธรรมมาสร้าง ดังนั้นตัวละครตามอุดมคติจะมีความดีงามเกินธรรมดาทั่วไป จนขาดความเป็นจริง ไปบ้าง แต่ก็มีโอกาสเป็นจริงได้ในบางกรณี จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่า การสร้างตัวละครแบบอุดมคติมี 4 เรื่อง ได้แก่ เกิดเป็นหมอ, ปลูกาง, ลูกอีสาน และอยู่กับก๋ง

2.1 เรื่องเกิดเป็นหมอ ตัวละครเอกเป็นหมอในชนบท เป็นมีอุดมการณ์ กิจจะช่วยเหลือชาวบ้านที่ประสบปัญหาด้านสุขภาพอนามัย มีความมุ่งมั่นที่จะเสียสละตนเอง ซึ่งทั้งที่จริงแล้วอาชีพหมอเป็นอาชีพที่มีค่าตอบแทนสูง หากเปิดคลินิกหรือทำงานในโรงพยาบาลในตัวเมือง อีกทั้งคนส่วนใหญ่ที่เรียนหมอ มีแรงจูงใจในเรื่องค่าตอบแทนมากกว่าการมีอุดมการณ์ที่จะช่วยเหลือชาวบ้านในชนบท

2.2 เรื่องปลูกาง ผู้เขียนสร้างตัวละครให้มีความศรัทธา ยึดมั่นในอาชีพของตน ตัวละครเอกคือ สกร เด็กหนุ่มที่ต้องต่อสู้กับอุปสรรคมากมาย เขาจะได้รับแรงกดดันจากปัญหาครอบครัว คือเขาเป็นลูกภรรยาอายุน้อย ลูกภรรยาหลงของพ่อกลั่นแกล้ง แต่เขาไม่เคยย่อท้อ พยายามตั้งใจเรียนจนประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เมื่อได้ทำงานอาชีพตำรวจในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมีทั้งอุปสรรคและปัญหานานัปการ แต่เขาก็ไม่เคยย่อท้อ มีความมุ่งมั่นและเสียสละตนเอง เพื่อปราบผู้ก่อการร้ายเพื่อให้เกิดความสงบขึ้น จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างตัวละครตามอุดมคติขึ้นเพื่อเป็นแบบอย่างให้แก่ผู้อ่านในการมีคุณธรรม และมีความพยายามจนประสบความสำเร็จ

2.3 เรื่องลูกอีสาน ผู้เขียนสร้างตัวละครให้มีความอดทน ขยันขันแข็ง และมุ่งมั่นในการหาเลี้ยงชีพ ตัวละครสำคัญคือ เด็กชายคุณ หมู่บ้านของคุณนั้นแห้งแล้งมาก พ่อและแม่ รวมถึงคนอื่นๆ อีก 3 ครอบครัวจึงต้องเดินทางไปยังแม่น้ำชีเพื่อไปจับปลาและสัตว์อื่น ๆ นำไปขายหรือแลกเปลี่ยนข้าวสารและเก็บเป็นเสบียงยามขาดแคลน พ่อและแม่ของคุณนั้นต้องอดทนต่อความยากลำบากในการเดินทาง อีกทั้งยังต้องดิ้นรนหาเลี้ยงชีพด้วยการจับปลาหรือสัตว์อื่น ๆ ที่สามารถนำมารับประทานได้เพื่อความอยู่รอดของครอบครัว ซึ่งในปัจจุบัน ชาวชนบทที่ประสบกับปัญหาเช่นนี้มักจะเข้ามาขายแรงงานในตัวเมืองมากกว่าที่จะอดทนและสู้งานดังเช่นตัวละครในเรื่อง

2.4 เรื่องอยู่กับก๋ง ตัวละครเอกคือ ก๋งและหยก ซึ่งเป็นตัวละครแบบอุดมคติที่ผู้เขียนสร้างขึ้น ก๋งเป็นชาวจีนเข้ามาอยู่อาศัยในประเทศไทยตั้งแต่เป็นหนุ่ม มีความรักแผ่นดินไทย รักพระมหากษัตริย์ไทย จึงสอนหยกอยู่เสมอให้รักและตอบแทนแผ่นดินเกิด ซึ่งในปัจจุบันคนไทยบางคนที่เกิดในประเทศไทยยังไม่สามารถสำนึกได้ถึงบุญคุณของแผ่นดินเท่ากับก๋งเลย

3. การสร้างตัวละครแบบเหนือจริง คือ สร้างให้ตัวละครมีพฤติกรรมเกินกว่าธรรมชาติ จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่า การสร้างตัวละครแบบเหนือจริงมี 3 เรื่อง ได้แก่

เดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ, เดอะไวท์โรค และห้วช โมยแห่งบารามอส

3.1 เรื่องเดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ มีตัวละครทั้งที่เป็นมนุษย์คือเด็กนักเรียน 4 คนซึ่งได้เล่นเกมตามล่าวิญญาณ และตัวละครเหนือธรรมชาติคือ วิญญาณหรือผี ซึ่งเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ

3.2 เรื่องเดอะไวท์โรค เป็นเรื่องแนวแฟนตาซีหรือจินตนิยาย โดยเนื้อเรื่องจะมีเรื่องของผู้วิเศษ มีอำนาจเวทที่เกิดจากคาถาอาคม ผู้เขียนสร้างให้ตัวละครมีความสามารถเหนือกว่าความสามารถของบุคคลธรรมดา โดยให้ตัวละครเอกคือ พอล แอลแกน เขาถูกนำตัวมาที่โรงเรียนไวท์โรค ที่ซึ่งเป็นแหล่งรวมของผู้มีพลังพิเศษ นอกจากนี้ตัวละครทุกตัวยังมีพลังพิเศษเช่น มีพลังสามารถรักษาบาดแผลให้หายใจชั่วพริบตา หรือมีเวทมนต์อาคมสามารถต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามได้

3.3 เรื่องห้วช โมยแห่งบารามอส เป็นเรื่องแนวแฟนตาซีหรือจินตนิยายเช่นเดียวกับเรื่องเดอะไวท์โรค ผู้เขียนสร้างให้ตัวละครมีความสามารถเหนือกว่าความสามารถของบุคคลธรรมดา โดยให้ตัวละครเอกคือ เฟริน เดอบอ โรว์เข้ามาเรียนที่โรงเรียนพระราช ซึ่ง เป็นแหล่งรวมของเจ้าชายและเจ้าหญิงจากเมืองต่าง ๆ มาเรียนวิชาเวทมนต์อาคม ตลอดจนการใช้อาวุธพิเศษต่าง ๆ ตัวละครทุกตัวจึงมีพลังอำนาจและความสามารถเกินกว่าที่มนุษย์ธรรมดาจะกระทำได้

4. การสร้างตัวละครแบบบุคลาธิษฐาน คือการสร้างตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์ อาจเป็นสัตว์หรือสิ่งของที่ผู้เขียนกำหนดบทบาทและพฤติกรรมไว้ราวกับเป็นมนุษย์ จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่า การสร้างตัวละครแบบบุคลาธิษฐานมี 2 เรื่อง ได้แก่ เจ้าหญิง และฉันอยู่ที่ศัตรูที่รัก

4.1 เรื่องเจ้าหญิง เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นทั้ง 8 เรื่องซึ่งผู้เขียนนำเรื่องทั้งหมดมาร้อยเรียงเป็นนิทานซ้อนนิทาน คือ เรื่องสั้น 7 เรื่องแรกเป็นนิทานที่ตัวละครในเรื่องที่ 8 เล่าให้ลูกฟัง โดยตัวละครในเรื่องสุดท้ายนั้นคือครอบครัววงกลมซึ่งมีพ่อนกบินหา แม่นกบินหลาย และลูกนกบินหลายเป็นตัวละครที่ผู้เขียนสมมติให้มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนมนุษย์

4.2 เรื่องฉันอยู่ที่ศัตรูที่รัก ตัวละครสำคัญในเรื่องคือลูกสุนัขตัวหนึ่ง มีความตั้งใจที่จะแก้แค้นสุนัขล่าเนื้อที่ได้ฆ่าแม่ของมัน แต่สุดท้ายสุนัขล่าเนื้อตัวนี้เป็นผู้ที่ได้ช่วยชีวิตมันจนตัวเองต้องตาย ผู้เขียนสร้างตัวละครให้มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนมนุษย์ ลูกสุนัขรู้สึกผิดที่คิดว่าสุนัขล่าเนื้อตัวนี้เป็นศัตรูของตน ทั้งที่จริงแล้วสุนัขล่าเนื้อคอยติดตามเฝ้ามองลูกสุนัขตัวนี้มาตลอด

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านทั้ง 30 เรื่องพบว่าผู้เขียนสร้างตัวละครแบบสมจริงมากที่สุดมีจำนวน 21 เรื่อง รองลงมาคือตัวละครแบบเหนือจริงมีจำนวน 4 เรื่อง และตัวละครแบบอุดมคติมีจำนวน 3 เรื่อง ส่วนตัวละครแบบบุคลาธิษฐานนั้นน้อยที่สุดมีจำนวน 2 เรื่อง

การที่ผู้เขียนสร้างตัวละครตามแบบสมจริงมากที่สุด เพราะลักษณะเนื้อหาของวรรณกรรมที่เด็กเลือกอ่านนั้น ส่วนใหญ่เป็นนวนิยายรักที่มีตัวละครเป็นบุคคลธรรมดา มีความรู้สึกนึกคิดและการกระทำ เช่นตัวละครที่อยู่ในวัยรุ่นก็มีพฤติกรรมเป็นไปตามกระแสนิยมของสังคม หรือตัวละครที่อยู่ในวัยทำงานก็มีลักษณะความรู้สึกนึกคิดและการกระทำผันแปรไปตามลักษณะของอาชีพ การดำรงชีวิต หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ด้านการสร้างฉาก เป็นส่วนประกอบหนึ่งของวรรณกรรมที่จะบอกให้ผู้อ่านทราบว่าเรื่องราวนั้นเกิดขึ้นที่ใด เมื่อใด ซึ่งในรายละเอียดของฉากจะเป็นบรรยากาศตลอดจนการใช้อารมณ์ในเรื่อง จากการศึกษาทฤษฎีในการสร้างฉากในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างฉาก ดังนี้

1. ฉากและบรรยากาศที่เด็กคุ้นเคย หมายถึง ฉากที่ผู้เขียนสร้างขึ้น โดยใช้สถานที่บรรยากาศที่เด็กได้สัมผัส และพบเห็นอยู่เป็นประจำ เช่น บ้าน โรงเรียน วัด จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าเรื่องที่สร้างฉากและบรรยากาศที่เด็กคุ้นเคยมีจำนวน 8 เรื่อง ได้แก่ แก้วจอมแก่น, แก้วจอมซน, คนอยู่วัด, เดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ, รักเธอยังไง, รักหวานมัน ของฉันกับนายสุดหล่อ, เรื่องของน้ำพุ และสุมเบอร์เลย์เจอร์ก

1.1 เรื่องแก้วจอมแก่น ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดหลายสถานที่ ฉากส่วนใหญ่เป็นบ้านของแก้ว บ้านของเพื่อน ๆ แก้ว และที่โรงเรียน นอกเหนือจากนี้เป็นฉากที่เกิดตามสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง เช่น ชายทะเล โรงพยาบาล และสนามหญ้าใกล้บ้าน

1.2 เรื่องแก้วจอมซน เป็นเรื่องต่อจากเรื่องแก้วจอมแก่น ผู้เขียนจึงสร้างฉากในลักษณะเดียวกัน

1.3 เรื่องคนอยู่วัด ผู้เขียนใช้ฉากเป็นวัดในกรุงเทพฯ โดยเสนอเรื่องราวให้มิตรเด็กหนุ่มต่างจังหวัดเป็นผู้เล่าเรื่องราวของเพื่อนเด็กวัดแต่ละคนซึ่งมีเป้าหมายในการมาอาศัยในวัด คือ เป็นเด็กต่างจังหวัดเข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ และเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายที่พ่อแม่ส่งให้

1.4 เรื่องเดอะเกม เกมร้อยวิญญาณ ผู้เขียนใช้ฉากเป็น โรงเรียน วัด และตึกร้างใกล้โรงเรียน โดยเสนอเรื่องราวให้เด็ก 4 คนเล่นเกมตามล่าวิญญาณ คือต้องเห็นผีให้ได้ 99 คน ภายใน 21 วัน เมื่อตึกตึกจึงไปในที่ที่คิดว่าจะมีผีหรือวิญญาณ แต่ก็ไม่สามารถทำตามเงื่อนไขของเกมได้ จนกระทั่งหนึ่งในสี่คนต้องเสียชีวิตลง ในที่สุดก็สามารถแก้เกมได้โดยการค้นหาศพของวิญญาณที่เป็นผู้คุมเกมนี้ไปทำพิธีทางศาสนา

1.5 เรื่องรักเธอยังไง ผู้เขียนใช้ฉากเป็น โรงเรียนแห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีทั้งในห้องเรียน โรงอาหาร โรงยิม และห้องสมุด โดยเสนอเรื่องราวให้ เรจิน่า เป็นนักเรียนใหม่ของโรงเรียน เธอได้นั่งคู่กับไบรอัน เด็กหนุ่มหน้าตาดีแต่ก็มีปัญหากับเพื่อนเป็นประจำ เรจิน่าถูก

นักเรียนหญิงคนอื่นที่ชอบไบรอันแก๊งเป็นประจำ ทุกครั้งก็มีเพื่อนในห้องหรือไบรอันช่วยไว้ ภายหลังเรจิน่าและไบรอันกลายเป็นคู่รักกัน ทั้งสองสัญญากันว่า จะแต่งงานกันเมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัย

1.6 เรื่องรักหวานมันของฉันทันกับนายสุดหล่อ ตัวละครในเรื่องเป็นชาวเกาหลี แต่ฉากที่ปรากฏในเรื่องเป็น โรงเรียนและบ้านของตัวละคร โดยเสนอเรื่องราวให้สุนเจและเฮยอง 2 คน พี่น้องที่ต้องเช่าห้องอยู่เพียงลำพังเนื่องจากพ่อของพวกเขาไปทำงานยังต่างประเทศ เฮยองเป็นคู่รักกับเทพุน จึงถูกพวกของจีซอน นักเรียนหญิงที่แอบชอบเทพุนจับตัวไปทำร้ายร่างกายถึง 2 ครั้ง สุนเจรักและเป็นห่วงน้องสาวมาก จึงย้ายมาเรียน โรงเรียนเดียวกับเฮยอง ภายหลังสุนเจและเฮยอง ต้องย้ายไปอยู่กับพ่อที่ต่างประเทศ เวลาผ่านไป 6 ปีทุกคนอยู่ในวัยทำงาน เฮยองกลับมาพบกับเทพุนอีกครั้งในที่ที่พวกเขาพบกันครั้งแรก

1.7 เรื่องเรื่องของน้ำพุ เป็นเรื่องที่ถ่ายทอดมาจากชีวิตจริงของน้ำพุ เนื้อหาเป็นจดหมายที่แม่เขียนถึงน้ำพุหลังจากที่น้ำพุได้เสียชีวิตแล้ว นอกจากนี้ยังเป็นจดหมายของน้ำพุเมื่อตอนไปอดยาที่ถ้ากระบอก จดหมายฉบับสุดท้ายเป็นของน้องหนูซึ่งเขียนถึงน้ำพุในงานศพของเขา ดังนั้นฉากในเรื่องคือ บ้าน โรงเรียน วัด และวัดถ้ากระบอก

1.8 เรื่องสุมเบอร์เลย์เจอร์รี่ ผู้เขียนใช้ฉากที่บ้านและโรงเรียนของตัวละคร โดยเสนอเรื่องราวให้ปลาตองสุมเบอร์ ไทศัพทที่มีถือและไปติดเบอร์ชองโซ นักเรียนชายต่างโรงเรียน ต่อมาโซย้ายบ้านมาอยู่ติดกับบ้านปลา และย้ายโรงเรียนมาเรียนที่เดียวกัน ทำให้ได้พบหน้ากัน หลังจากนั้นไม่นานทั้งคู่ก็เริ่มคู่รักกัน สุดท้ายโซต้องไปเรียนต่อยังต่างประเทศ ทั้งคู่จึงสัญญาว่าจะตั้งใจเรียนและรอวันที่โซกลับมา

2. ฉากและบรรยากาศที่สอดคล้องกลมกลืนกับเรื่อง หมายถึงการสร้างฉากเพื่อให้เกิดความสมจริงในเรื่อง จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าเรื่องที่มีสร้างฉากและบรรยากาศที่สอดคล้องกับเรื่องมีจำนวน 19 เรื่อง ได้แก่ เกิดเป็นหมอ, คู่กรรม, เจ้าหญิง, ฉันทอู่นี้ศัตรูที่รัก, เดอะไวท์โรด, ทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า, บันทึกสีนามิ, บอสหน้าตายกะยัยสาว, ปุลาอง, รักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยขี้ไม้, ยัยเวอร์จิ้นบิ่งรักนักเพลย์บอย, ยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์, วิว้านี้มีรักแท้, สืบจากศพ, สะดุดรักนักข่าว, หัวขโมยแห่งบารามอส, เหตุเกิดเพราะแสงจันทร์, อยู่กับทั้งและฮีสทีเรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ

2.1 เรื่องเกิดเป็นหมอ ผู้เขียนใช้ฉากเป็นชนบทคือ เนื้อหาเป็นเรื่องราวการทำงานของหมอท่านหนึ่งซึ่งทำงานในสถานีนามัยในชนบทที่ห่างไกลจากตัวเมือง คุณหมอต้องทำงานในสถานีนามัย นอกจากนี้ยังเดินทางไปรักษาผู้ป่วยอาการหนักที่บ้าน ต้องเดินทางผ่านเส้นทางที่ทุรกันดาร ภายหลังสามารถระดมเงินทุนจากชาวบ้านมาสร้างสถานีนามัย และ โรงเรียนหลังใหม่

2.2 เรื่องคู่กรรม ผู้เขียนใช้ฉากสอดคล้องกับเหตุการณ์ในเรื่องคือ เนื้อเรื่องเกิดในประเทศไทยในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เช่นสภาพบ้านเรือนในสมัยนั้น หรือช่วงเวลาที่มีการทิ้งระเบิด ชาวบ้านต้องวิ่งไปหลบในที่ปลอดภัย โดยเสนอเรื่องราวให้ทหารญี่ปุ่น โกอโบริ เข้ามาในประเทศไทยและพบกับสาวไทย อังศุมาลิน ภายหลังเขาได้เสียชีวิตจากการผลของสงคราม

2.3 เรื่องเจ้าหญิง ผู้เขียนใช้ฉากเกิดขึ้นหลายสถานที่ เนื่องจากเป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นทั้ง 8 เรื่อง ในแต่ละเรื่องผู้เขียนสร้างฉากด้วยการจินตนาการและฉากที่มีอยู่จริงมีความแตกต่างกันไปตามเหตุการณ์ในเรื่องเช่น เรื่องเจ้าหญิงเสียงเสีร่าแห่งดวงดาวดวงที่สี่ มีฉากเป็นดวงดาวต่าง ๆ ระบบสุริยจักรวาลที่เจ้าชายตามหาเจ้าหญิงผู้เป็นเจ้าของเสียงจากนภานิศา และเรื่องสี่ที่แปดของรุ่งกินน้ำ ฉากของเรื่องคือพระราชวังที่ถูกฝ่าแวมิ่งครึ่งและรื้อไปสร้างใหม่ แห่งหนึ่งเป็นของพระราชอาและแห่งหนึ่งเป็นของพระราชินี

2.4 เรื่องฉันอยู่นี่ศัตรูที่รัก ผู้เขียนใช้ฉากเป็นทุ่งหญ้า หนองน้ำ และป่าละเมาะแห่งหนึ่ง โดยให้ปอล ลูกสุนัขตัวหนึ่งใช้ชีวิตอยู่กับแม่ของมัน วันหนึ่งแม่ของปอลลูกสุนัขล่าเนื้อฆ่าตายเพราะเข้าไปในเขตของมัน ปอลจึงคิดแก้แค้นให้กับแม่ ต่อมาสุนัขล่าเนื้อตัวนี้ได้ช่วยชีวิตเจ้าปอลจากการทำร้ายของสุนัขจึงจอกจนตนเองต้องตาย

2.5 เรื่องเดอะไวท์โรด ฉากของเรื่องเป็นฉากที่ผู้เขียนจินตนาการขึ้นจากสำคัญของเรื่องคือ โรงเรียนไวต์โรดบนดาวอังคาร เชีย แหล่งที่รวมของผู้มีความสามารถพิเศษ และเป็นสถานที่ที่ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเช่น ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าซึ่งสามารถเปลี่ยนเสื้อผ้าได้โดยการเลือกและนำออกมาจากจอคอมพิวเตอร์, แดปซูลาร์บัสใช้เดินทางไปยังสถานที่สำคัญในโรงเรียนใช้เวลาเพียงชั่ววินาที, ห้องสมุดที่มีหนังสือสามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้ นอกจากนี้ยังมีฉากการต่อสู้ในสนามการแข่งขันแท็กทีมทัวร์นาเมนต์ ตัวละครต้องใช้พลังพิเศษในการต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามเพื่อทำแต้มพลังชีวิต

2.6 เรื่องทะเลหัวใจที่ปลายฟ้า ฉากของเรื่องเป็นสถานที่ในกรุงเทพฯ เช่น ห้างสรรพสินค้า ร้านอาหาร หรือสำนักพิมพ์นิตยสารท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีฉากในต่างจังหวัดคือ รีสอร์ทโทบทะเลซึ่งตั้งอยู่จังหวัดตราด โดยเสนอเรื่องราวให้จอมแจ่ม นักเขียนนิตยสารท่องเที่ยว ตกหลุมรักอิงค์ เจ้าของรีสอร์ทโทบทะเล จอมแจ่มและเพื่อนจึงวางแผนกันไปเที่ยวที่รีสอร์ทของอิงค์ เพื่อทำความรู้จักและทำให้เขาสนใจเธอ ในที่สุดแผนการทุกอย่างก็เป็นผลสำเร็จ จอมแจ่มและอิงค์ได้แต่งงานกันหลังจากคบหาหัวใจกันได้ 3 ปี

2.7 เรื่องบันทึกลีลามิ ฉากของเรื่องเป็นสถานที่จริง สอดคล้องกับสถานการณ์ในเรื่อง คือบริเวณวัดย่านยาว จังหวัดกระบี่ เป็นสถานที่ที่ใช้ในการพิสูจน์ศพและค้นหาเอกลักษณ์ของบุคคลผู้สูญหายจากเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิถล่ม 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันทางภาคใต้ โดยมี

แพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ ทีมงานของแพทย์ และอาสาสมัครที่เข้ามาช่วยงานเป็นผู้ปฏิบัติงาน

2.8 เรื่องบอสหน้าตายกะยัยสองอंक ผู้เขียนใช้ฉากเป็นสถานที่ในกรุงเทพฯ โดยเสนอเรื่องราวของสองอंकซึ่งพบรักกับโทมัส เจ้านายเจ้าระเบียบของเธอ ดังนั้นสถานที่เกิดเหตุการณ์จึงเกิดในหลาย ๆ แห่งได้แก่ ฉากในสำนักงานของบริษัทแห่งหนึ่ง บ้านจัดสรร ร้านอาหาร และงานเลี้ยงซึ่งเป็นงานประจำปีของบริษัท

2.9 เรื่องปลุกง ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดขึ้นหลายสถานที่ ตามพัฒนาการของตัวละคร เริ่มจากเมื่อตอนที่ตัวละครเป็นเด็ก อาศัยอยู่กับแม่ในกรุงเทพฯ ต่อมาเมื่อโตขึ้นมีอาชีพเป็นตำรวจในภาคใต้ ในสมัยนั้นมีโจรก่อการร้ายชุกชุม บางครั้งมีโจรบุกเข้ามาในหมู่บ้าน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องตามล่าคนร้ายเข้าไปในป่า และช่วยเหลือชาวบ้านที่ถูกจับตัวไป หลังจากนั้นเขาต้องไปปฏิบัติงานที่ประเทศมาเลเซีย และได้รับบาดเจ็บ จึงกลับมารักษาตัวในกรุงเทพฯ

2.10 เรื่องรักสุดเซอร์ไพรส์ของยัยจ๊ว ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดขึ้นหลายสถานที่ในกรุงเทพฯ โดยเสนอเรื่องของเรน โบว์ นักเรียนคนหนึ่งต้องการเป็นแฟนกับไอค์ นักร้องดังวงไซโค จึงพยายามทำความรู้จักและใกล้ชิดกับเขา รีบีนตามวงไซโคไปทุกที่เช่นงานคอนเสิร์ต และแก๊งเป็นลมเพื่อจะได้ไปหลังเวที ตามไอค์ไปถ่ายทำรายการบันเทิง ตามไอค์มาที่บ้านเพื่อขอรูปถ่าย หรือแม้แต่เมื่อวงไซโคไปร้องเพลงตามร้านอาหารเรน โบว์ก็ตามไป จนสุดท้ายเธอกลายเป็นแฟนกับศิระ พี่ชายของไอค์แทน

2.11 เรื่องยัยเวอร์จิ้นบิงรักนักเพลย์บอย ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดขึ้นหลายสถานที่ในกรุงเทพฯ โดยเสนอเรื่องของรีบีน และจีซัส นักดนตรีวงไซโค ทั้งสองพบกันโดยบังเอิญ หลังจากนั้นจีซัสก็พยายามขอรีบีนเป็นแฟน แต่เธอใช้เวลาศึกษานิสัยกันก่อน ต่อมาไม่นานรีบีนได้เป็นนักร้องค่ายเดียวกับจีซัส ทำให้ทั้งคู่ได้พบกันมากขึ้น อีกทั้งยังพักอยู่คอนโดมิเนียมแห่งเดียวกัน ครั้งหนึ่งจีซัสเข้าใจในตัวรีบีนผิด ไม่สามารถปรับความเข้าใจกันได้ สุดท้ายรีบีนและจีซัสได้รับบาดเจ็บระหว่างการถ่ายทำมิวสิกวิดีโอ ทั้งคู่ปรับความเข้าใจกันได้ในช่วงรักษาตัวที่โรงพยาบาล

2.12 เรื่องยัยตัวแสบหวานใจนายซูเปอร์สตาร์ ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดขึ้นหลายสถานที่ในกรุงเทพฯ เนื่องจากตัวละครเป็นมีอาชีพเป็นนักร้อง ฉากที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จึงเป็นเวทีคอนเสิร์ต สตูดิโอถ่ายทำรายการโทรทัศน์ หรือบริเวณสระว่ายน้ำของโรงแรมซึ่งใช้ถ่ายแบบของตัวละคร ฉากสุดท้ายเป็นรีสอร์ทชายทะเลซึ่งใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำมิวสิกวิดีโอ และเป็นสถานที่ที่ตัวละครเอกทั้งสองคือ รีบีนได้ขอโทษไอค์ถึงสิ่งที่เธอเคยทำไม่ดีกับเขา ไอค์บอกว่าไม่เคยโกรธเธอเลย ในที่สุดทั้งคู่ก็สามารถปรับความเข้าใจกันได้

2.13 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดขึ้นหลายสถานที่ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด เช่น คอนโดมิเนียมของพินาถและน้องชาย โรงแรมหรูในกรุงเทพฯ บ้านชายทะเลของโรมและครอบครัว และบ้านของโรมและพี่สาวในกรุงเทพฯ โดยเสนอเรื่องของพินาถ หนึ่งในกองบรรณาธิการนิตยสารผู้หญิง ต้องแต่งงานกับโรม เจ้าของยี่ห้อเสื้อผ้าชื่อดังจากประเทศฝรั่งเศส พินาถแต่งงานเพื่อช่วยน้องชายของเธอที่กำลังตกเป็นข่าวว่าเป็นคู่อริกับโรม ส่วนโรมแต่งงานกับพินาถด้วยความรัก และต้องการกลบข่าวว่าเขาเป็นเกย์ หลังแต่งงานทั้งคู่ต้องปรับตัวเข้าหากันในทุก ๆ ด้าน ในที่สุดพินาถและโรมต่างใช้เวลาในการศึกษานิสัยใจคอและสามารถปรับตัวเข้าหากันได้อย่างมีความสุข

2.14 เรื่องสืบจากศพ ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดขึ้นหลายสถานที่ เนื่องจากเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ทำงานของผู้เขียนคือ แพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ คุณหมอได้เล่าเรื่องราวตั้งแต่สาเหตุที่เลือกเรียนแพทยศาสตร์ และทำงานในโรงพยาบาลรามาธิบดี จากนั้นย้ายมาสังกัดกระทรวงยุติธรรม นอกจากนี้ฉากของเรื่องยังเป็นฉากที่เกิดเหตุของศพที่คุณหมอผ่าพิสูจน์ ซึ่งแต่ละศพหรือแต่ละคดีมีฉากเป็นสถานที่เกิดเหตุหรือสถานที่ที่พบศพแตกต่างกัน

2.15 เรื่องสะตุครกนักข่าว ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดขึ้นหลายสถานที่ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดยกล่าวถึงปานตะวัน นักข่าวสาว เธอต้องการเปิดโปงธุรกิจผิดกฎหมายของบริษัทเดอะริช ทำให้เธอได้พบกับประดาผู้บริหารบริษัทอสังหาริมทรัพย์ซึ่งถูกเดอะริชนำไปแอบอ้างหาผลประโยชน์ ต่อมาประดาพาปานตะวันไปหลบที่ชายแดนเพื่อป้องกันมิให้เธอถูกลอบทำร้ายจากคนของเดอะริช แต่เขาก็พลาดเพราะปานตะวันถูกลอบยิง เขาจึงต้องนำปานตะวันกลับมารักษาตัวที่กรุงเทพฯ เมื่อเธอรักษาตัวจนหายและกลับไปทำงานที่สำนักพิมพ์ก็ถูกคนร้ายนำของมาขู่หมายจะเอาชีวิตอีกให้หยุดการเขียนข่าวเปิดโปงเดอะริช ในที่สุดตำรวจก็สามารถจับตัวเจ้าของบริษัทเดอะริชและหุ้นส่วนได้

2.16 เรื่องหัวขโมยแห่งบารามอสเล่ม 1 ผู้เขียนสร้างฉากการจินตนาการ เนื่องจากเนื้อหาเป็นเรื่องแนวแฟนตาซีหรือแนวจินตนิยาย คือเป็นเรื่องที่มีเวทมนต์ คาลาอาคม เข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้นฉากสำคัญในเรื่องคือ โรงเรียนพระราชธาตุนครแห่งเอเดนเบิร์ก ตั้งอยู่ในดินแดนเอเดนและมักถูกรุกรานจากพวกของเอมอส เมืองแห่งปีศาจเสมอ โรงเรียนพระราชธาตุนคร เป็นแหล่งรวมผู้ที่มีความพลังพิเศษซึ่งมีทั้ง เจ้าชาย เจ้าหญิง นักฆ่า ขอทาน หัวขโมย และคนทุกประเภทมีสิทธิ์เป็นนักเรียนของโรงเรียนนี้ โรงเรียนพระราชธาตุนคร มีหอพักทั้ง 4 ได้แก่ ปราสาทขุนนาง แผ่นดินประชาชน ป้อมอัศวิน และปราสาทปราชญ์ ในแต่ละหอพักจะมีทั้งห้องเรียน ห้องอาหาร และหอพักของนักเรียน นอกจากนี้ยังมีฉากสนามประลองหมากรุกเกียรติยศ โดยมีผู้ควบคุมเกมฝ่ายละ 1 คน ส่วนตัวหมากนั้นเป็นคนจริง ๆ ต้องต่อสู้กันจนกว่าจะแพ้หรือชนะ จนต้องออกจากการแข่งขัน

2.17 เรื่องเหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดขึ้นหลายสถานที่ทั้งใน กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดยกล่าวถึง สนิสา คาราวัยรุ่นซึ่งตกเป็นจำเลยขอหาครอบครัวของ ยานเสพติดในห้องของเธอ สนิสาต้องหลบหนีไปอยู่ที่เกาะแสงจันทร์ ซึ่งเป็นเกาะส่วนตัวของนวีร์ ต่อมาตำรวจตามจับสนิสาได้ จึงนำเธอและนวีร์ไปสอบปากคำที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกัน ตัวเธอไว้เป็นพยาน เนื่องจากสืบสวนได้ว่าเธอเป็นเพียงแพะรับบาป ต่อมาตำรวจสามารถจับตัว คนร้ายและผู้บงการได้ และสนิสาหลุดพ้นข้อกล่าวหาในที่สุด

2.18 เรื่องอยู่กับก๊ง ผู้เขียนใช้ฉากส่วนใหญ่เป็นบริเวณห้องแถวเก่า ๆ ย่านที่มีคนจีน อาศัยอยู่ โดยกล่าวถึงชีวิตของคนจีนที่อพยพมาตั้งรกรากอยู่ในประเทศไทยในสมัยก่อน ตัวละคร สำคัญคือ ก๊งและหยก ทั้งสองเช่าห้องแถวเก่า ๆ โดยที่ก๊งมีอาชีพรับจ้างจักสาน ส่วนหยกเมื่อเว้นว่าง จากเวลาไปโรงเรียนหรือช่วยงานก๊งที่บ้าน ก็จะรับจ้างทำงานให้กับคุณนายปลัดอำเภอ เช่น รับจ้าง ถางหญ้า ปลูกต้นไม้ หรือตามแต่คุณนายจะเรียกใช้

2.19 เรื่องฮีตที่เรีย หัวใจนี้ไม่มีพอ ผู้เขียนใช้ฉากที่เกิดหลายสถานที่ โดยกล่าวถึง เรื่องราวของผู้หญิงคนหนึ่ง ใช้ชื่อในเรื่องว่าหลิว เธอเป็นผู้หญิงที่มีความต้องการทางเพศสูง เมื่อ เรียนในมหาวิทยาลัยหลิวเที่ยวกลางคืนและมักเปลี่ยนคู่นอนไม่ซ้ำหน้า ดังนั้นฉากในเรื่องนี้จึงมัก เป็นฉากในห้องนอน โรงแรม และสถานบันเทิงเป็นส่วนใหญ่

3. ฉากและบรรยากาศที่ช่วยเสริมความรู้และประสบการณ์ให้กับเด็ก หมายถึง การที่ ผู้เขียนแทรกความรู้เพื่อให้ผู้อ่าน ได้มีความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นในด้านต่าง ๆ เช่น ฤดูกาล อาชีพ ประเพณีท้องถิ่น หรือความรู้รอบตัวต่าง ๆ โดยผู้เขียนจะอธิบายสิ่งเหล่านี้ไว้ให้ผู้อ่าน ได้อย่าง ชัดเจน จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นพบว่าเรื่องที่สร้างฉากและบรรยากาศที่สอดคล้องกับ เรื่องมีจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็ก, ลูกอีสาน และโอบทะเลไว้ด้วยไอรัก

3.1 เรื่องเมื่อคุณตาคุณยายยังเด็กเล่ม 1 เป็นเรื่องเล่าสมัยรัชการที่ 6 ถึงรัชการที่ 7 ดังนั้นฉากในเรื่องจึงให้ความรู้และประสบการณ์แก่ผู้อ่านเกี่ยวกับชีวิตและความเป็นอยู่ของคนใน สมัยนั้น เช่น การละเล่นของเด็ก เครื่องใช้ในครัวเรือน การทำอาหาร และพาหนะที่ใช้ในการ เดินทาง

3.2 เรื่องลูกอีสาน ฉากของเรื่องเป็นหมู่บ้านทรายมูล ตั้งอยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี ต่อมาถูกแบ่งไปอยู่ในจังหวัดโขษทรในปัจจุบัน ผู้เขียนได้สอดแทรกความรู้และประสบการณ์แก่ ผู้อ่านเกี่ยวกับชีวิตและความเป็นอยู่ของผู้คนในภาคอีสาน ได้แก่ อาหารการกิน การจับสัตว์ เครื่องมือเครื่องใช้ อุปกรณ์ล่าสัตว์ และสัตว์เล็กสัตว์น้อยในเรื่อง เช่น (คำพูน บุญทวี, 2543, หน้า 29)

“ครุหรือคู หมายถึง ภาชนะที่ใช้ตักและขนย้ายน้ำ สานด้วยไม้ไผ่ทากิจัมน้ำมันยาง เพื่อกันไม่ให้น้ำไหลออก ลักษณะทั่วไปเป็นทรงกลมเหมือนกระบุง แต่เล็กกว่า ความสูงประมาณ หนึ่งศอก เส้นผ่านศูนย์กลางของปากและก้นประมาณหนึ่งคืบ ส่วนกลางป่องออกเล็กน้อย มีลักษณะคล้าย ๆ หม้อดินใส่น้ำ ขนาดบรรจุน้ำประมาณ 10-20 ลิตร โดยปกติมักทำเป็นคู่เพื่อใช้หาบ เรียกว่า หาบคู่”

3.3 เรื่องโอบทะเลไว้ด้วยไอรัก ฉากใหญ่ของเรื่องคือ ฟาร์มหอยมุก ในจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ โดยเสนอเรื่องของนลินและเพื่อนของเธอ ต้องไปฝึกงานที่นั่น ผู้เขียนได้ สอดแทรกความรู้เรื่องการเพาะหอยมุกในบทสนทนาของตัวละคร เช่น (เด็กทะเล, 2546, หน้า 97-99)

“เราจะเลือกบริเวณที่เลี้ยงหอยยัง ไงคะ”

ปาลิตาถามขณะที่เธอรพามายังบริเวณที่เลี้ยงหอยมุก ที่เมื่อวานนภนต์พามาแล้วครั้ง หนึ่ง

“เราต้องหาบริเวณที่น้ำทะเลมีความเค็มสูงคงที่ตลอดปี ระดับน้ำควรจะไม่ต่ำกว่า สิบเมตร แล้วน้ำก็ต้องใส ไม่มีมลพิษ”

“หอยพวกนี้ตัวโตคืนะคะ”

ปาลิตาเอ่ย เมื่อคนงานที่กระซังหอยมุกขึ้นมาดู หอยมุกตัวโตถูกร้อยด้วยเชือก

“นี่หอยมุกจานครับ หอยมุกที่ผลิตมุกได้สวยที่สุดก็คือหอยมุกจาน”

“พวกนี้อายุเท่าไรคะ กว่าจะเอามาใส่แกนได้”

“ก็ประมาณ 2-4 ปีนะครับ ขนาดก็ประมาณ 4-8 นิ้ว ถ้าเป็นหอยมุกจานนะ”

“หอยพวกนี้โตเร็วมั๊ยพี่เก”

“เร็วครับ แต่โตเร็วมากก็ไม่ดี เพราะจะทำให้ไข่มุกที่ได้มีคุณภาพต่ำ เพราะการ เจริญเติบโตของหอยมุกที่มากเกินไป จะทำให้ได้ไข่มุกคุณภาพต่ำครับ แต่ถ้าหอยมุกเจริญเติบโต ช้า ๆ จะได้ไข่มุกที่คุณภาพดีกว่า สวยงามกว่า”

จากการวิเคราะห์ทักวิธีการสร้างฉากในวรรณกรรมที่เด็กอ่านทั้ง 30 เรื่อง พบว่าผู้เขียน นิยมการสร้างฉากที่สอดคล้องกลมกลืนกับเรื่องมากที่สุดคือจำนวน 19 เรื่อง เพื่อให้เกิดความ สมจริงในการดำเนินเรื่อง ภูมิหลังของเหตุการณ์ สถานที่ บรรยากาศและสภาพแวดล้อม รองลงมา เป็นการสร้างฉากและบรรยากาศที่เด็กคุ้นเคยมีจำนวน 8 เรื่อง และสร้างฉากและบรรยากาศที่ช่วย เสริมความรู้และประสบการณ์ให้กับเด็กเป็นอันดับสุดท้ายมีจำนวน 3 เรื่อง การที่ผู้เขียนสร้างฉาก และบรรยากาศที่สอดคล้องกลมกลืนกับเรื่องมากที่สุดอาจเป็นเพราะว่า ต้องการให้ผู้อ่านได้ มองเห็นภาพหรือสามารถจินตนาการถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครได้อย่างชัดเจนมาก

ยิ่งขึ้น อีกทั้งเนื้อหาบางเรื่องเป็นเรื่องที่มีอยู่จริงหรือเป็นจริงในสังคม เช่น การใช้ชีวิตวัยรุ่นในปัจจุบัน เรื่องที่เขียนมาจากชีวิตจริง และจากที่ผู้เขียนจินตนาการขึ้นเพื่อให้เนื้อเรื่องน่าสนใจและผู้อ่านเกิดความคล้อยตามมากขึ้น

ด้านบทสนทนา เป็นถ้อยคำที่ตัวละครพูดคุยกัน ไม่ใช่คำบรรยายฉาก คำบรรยายในเรื่อง บทสนทนาที่ดีควรเหมาะสมกับบุคลิกภาพของตัวละคร สอดคล้องกับบรรยากาศในเรื่องและควรมีความจริง คือมีคำพูดที่เหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงพูดกัน จากการศึกษาทฤษฎีในการสร้างบทสนทนาในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์หลักวิธีเกี่ยวกับการสร้างบทสนทนา ดังนี้

1. บทสนทนาช่วยในการดำเนินเรื่อง แทนการบรรยายของผู้เขียน สามารถเล่าเรื่องได้อย่างเหมาะสม มีความสมจริงและเหมาะสมกับบุคลิกภาพของตัวละคร จากการศึกษาวรรณกรรมที่เด็กวัยรุ่นอ่านพบว่าผู้เขียนมีการใช้บทสนทนาลักษณะนี้เพื่อช่วยในการดำเนินเรื่อง ดังตัวอย่าง

1.1 เรื่องเดอะเกม เกมร้อยวิญญาน ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ช่วยในการดำเนินเรื่อง โดยให้ตัวละครพูดคุยกันถึงเหตุการณ์ในเรื่อง ดังนี้ (ข้าเจ้า, 2548, หน้า 79)

เราลงไปยังล่างเพื่อเรียกทิพย์ ทั้งอาคารร้างนั้นมีเพียงเสียงฝีเท้าของเราขยำลงไปบนพื้นปูนฝุ่นระเระ น้ำเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอบ้าง

“ฉันรู้สึกเย็นเฉียบเหมือนคนใกล้ตายเลยตอนที่พวกนั้นมา”

“แกเห็นผีที่ตนกันแน่ น้ำ” ฉันถาม

“เท่าที่ฉันเห็นนะ ราว ๆ สิบตนได้มั้ง” หลิงตอบแทน “ฉันได้ยินเสียงน้ำร้องก็เลยเปิดประตูเข้าไปดู ถึงตอนนั้นฉันก็ไม่ว่าอะไรเป็นอะไร”

“แต่วันนี้ถือว่าคุ้มทุนนะ ถ้าไม่นับที่ผีพวกนั้นพยายามจะบีบคอเรา ให้เราพาออกไปจากที่นี่” หลิงพูด

1.2 เรื่องปลูกลาง ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ช่วยในการดำเนินเรื่อง โดยให้ตัวละครพูดคุยถึงเหตุการณ์ในเรื่อง ดังนี้ (โสภาค สุวรรณ, 2546, หน้า 140-141)

ศุภราไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเด็กชายหายไปไหน คอติเยาะแฉะให้ถามที่บ้านผู้ใหญ่ หล่อนจึงทกลงมาแล้วก็ได้รับคำตอบลงมาจากหน้าต่างครัวของบ้านนั้นว่า

“ก็มันไปอยู่ที่บ้านครูใหญ่ไม่ใช่รี ฉันไม่เห็นหัวมันมาหลายวันแล้ว”

“เห็นนะพี่ไหม” เจ้าของบ้านถาม ทำทางเป็นห่วงจนเห็นได้ชัด

“เรากำลังตามหาเขาอยู่ค่ะครู” ศุภราบอก

“รีบทำอะไรให้เสร็จไว ๆ แล้วขึ้นบ้าน” ครูใหญ่สั่งเสียงเฉียบขาด ขณะนั้นบ่ายจัดแล้ว ประมาณบ่ายสามโมงเย็นเห็นจะได้

“มีอะไรหรือคะ...แล้วนะพี่หายไปในไหน” หล่อนพลอยตื่นตื่นไปด้วย

“เราได้ข่าวมาว่า พวกโจรที่เคยฆ่าพ่อแม่พี่มันจะผ่านมาทางนี้ เด็กของเรา...นะพี่นะ มันไปที่หมู่บ้านทางโน้นแล้วแอบไปรู้เรื่องเข้า สายของพวกมันก็ไวทายนัด รู้ตัวเด็กของเรา เกิดพวกโจรจับได้ว่าเป็นสายให้ตำรวจ นะพี่จะเป็นอันตราย”

“ผมคิดว่าน่าจะมีอะไรมากกว่านั้น มันคงจะไม่ผ่านมาอย่างเดียวหรอกครู” ครูใหญ่ ออกความเห็น “มันย้ายที่อยู่ก็เป็นทางผ่าน แต่ผมได้ข่าวใหม่ ๆ ที่ยังยืนยันไม่แน่นอนว่ามี การตามล่าล้างแค้นสมุนมือขวาคนหนึ่ง เขาว่ามันเกิดกลับใจกลับเข้ามาในหมู่บ้านเราแน่แหละ ให้อ้าวหน้ามันกำลังตามหาตัวให้ควักทีเดียว”

1.3 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ช่วยในการดำเนินเรื่อง โดยให้ตัวละครพูดคุยกันถึงเหตุการณ์ในเรื่อง ดังนี้ (อัญชรี, 2548, หน้า 200-201)

“เขาปล่อยพี่ขับรถออกมาโดยไม่พยายามยึดเอาไว้เลยสักนิด” หญิงสาวพูดเสียงสะอื้น ก่อนสั่งน้ำมูกพรีต “มาหาว่าพี่นอกใจได้ยังไง คนอย่างพี่เนี่ยนะจะมีชู ทั้งที่เขาหลงตัวเองแบบนั้น แต่กลับมาคิดว่าคนอย่าพี่จะนอกใจไปหาเด็กหนุ่ม ๆ ได้ไง ผู้ชายทุเรศ”

“แรงไปแล้ว” น้องชายท้วงด้วยสีหน้ายิ้มกึ่งบึ้ง

“ผู้ชายนิสัยไม่ดี เห็นแก่ตัว หูเบา ทุเรศ ๆ ๆ ชั่ว ๆ ๆ ๆ” เธอตะโกนเสียงดังด้วยอาการเจ็บแค้น

“ก็บอกว่าแรงไปไงเล่า” นฤนาถเคาะศีรษะเธอเบา ๆ

“แต่เขาสาดเกล้าใส่หน้าพี่นะ แล้วก็ทำเครื่องบันทึกเสียงฟัง แล้วยังมาว่าพี่แบบนั้น ทั้งที่ตัวเองเคยมีผู้เสียมาสร้างปัญหาตั้งกี่ครั้ง แต่พี่ก็ไม่เคยทำแบบเขา เขาคิดว่าเขาเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาทำกับพี่แบบนี้ ถึงพี่จะกลัวเขาถึงขนาดไหน แต่ตอนนี้พี่ไม่แคร์แล้ว พี่ไม่มีวันกลับไปเจอเขาหรอก”

1.4 เรื่องห้าวโมขแห่งบารามอสเล่ม 1 ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ช่วยในการดำเนินเรื่อง โดยให้ตัวละครพูดคุยกันถึงเหตุการณ์ในเรื่อง ดังนี้ (เรอบิต, 2548, หน้า 160-161)

“บอกเสียก่อนนะว่า เรื่องที่ข้าจะเล่าให้ฟัง ฟังแล้วท่านต้องสัญญาว่าจะไม่แพร่งพรายความลับ แล้วก็ห้ามเอาตัวข้าไปส่งให้เลโมธิด้วย ข้าเกลียดตาแก่ชาติสมิไร้สัจจะนั่น” โกอโดมว่าด้วยท่าที่อวดดี เด็กหนุ่มสามคนหันมาสบตากันก่อนจะสะกดรอยยิ้มแล้วพยักหน้ารับอย่างจริงจัง”

“ตอนสมัยสงครามห้าร้อยปีก่อนโน้น อย่างที่คนเก่าว่ากันว่าตาแก่เจ้าเล่ห์เลโมธิขโมยหัวใจตอนที่นายข้าพลอ พลัง อำนาจ ปัญญา จากนายข้ามาครั้งหนึ่ง มันเอาอำนาจมาใส่ไว้ใสดาบศักดิ์สิทธิ์ เอาพลังใส่ไว้ในคทาปราชญ์ เอาปัญญาใส่ในแหวน แล้วเอาหัวใจปีศาจใส่ไว้ในมงกุฏ นั่นก็คือที่มาเบื้องหลังของดาบแห่งกษัตริย์ คทาแห่งนักรบ แหวนแห่งปราชญ์ และมงกุฏแห่งใจ

ที่เป็นที่เลื่องลือ”

“แต่ฟังจากที่พวกท่านพูด อำนาจตาแก่แถมโม่หรืออาจจะเสื่อมลง ทำให้หัวใจมารเริ่มออก อาละวาด มันคงจะควานหาคนที่จะมาเป็นเหยื่อหรือไม่ก็คนที่จะให้กายสังขารกับมันไปออก อาละวาด”

“อย่างนั้นเอง” เฟรินพยักหน้าเนิบ ๆ

“แล้วมันจะเกี่ยวข้องกับกรลอบทำร้ายพวกเราหรือเปล่า” คิคเอ๋ยขึ้นลอย ๆ

“ก็อาจเป็นไปได้ ถ้าใครบางคนตอบรับ อำนาจกับหัวใจปีศาจก็อาจได้พลังมีดมาครอบครองบางส่วน” โกโดมชี้แจง

“จันศักรูของเราตอนนี้อาจเป็นใครก็ได้ในเอคินเบิร์กมันส์ ไอ้มงกุฎบ้านี่เล่นเข้าไปในความฝันของเกือบทุกคน แล้วใครจะตอบรับมันไปบ้างก็ไม่รู้ บ้าจริง” เฟรินเริ่มหงุดหงิดกับบทสรุป

1.5 เรื่องเหตุเกิดเพราะแสงจันทร์ ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ช่วยในการดำเนินเรื่อง โดยให้ตัวละครพูดคุยกันถึงเหตุการณ์ในเรื่อง ดังนี้ (สิรินดา, 2547, หน้า 44)

“ว่าไง”

“เรียบร้อย เช็คข่าววงในให้แล้ว แต่นายต้องปิดเป็นความลับนะโว้ย ไม่งั้นอนาคตทางราชการของฉันทับวุ่นแน่ ขอบอกเสียก่อนว่าถ้าไม่ใช่ นาย ฉันไม่เชื่อกันให้”

“เออ...” นวีร์ถอนหายใจ สิ้นธกรกลายเป็นคนพูดมากตั้งแต่เมื่อไหร่นะ “ว่ามา”

“จากสายลับที่ทำเรื่องนี้ ตำรวจคิดว่าดาราคคนนั้นเป็นเพะ จริง ๆ คนที่เราหมายตาไว้คือแฟนของเอ เพราะเขามีประวัติพัวพันกับยาเสพติดอยู่พักหนึ่ง แต่ไม่รู้ทำไมตำรวจสาวไม่ถึงตัวหมอนี้ซักที อีกเรื่อง น้องชายของดารานั้นนะ ดิดิยา พี่สาวเคยพาไปรักษาแล้วครั้งหนึ่ง กลับมาก็หายตัวไปอย่างลึกลับ ตำรวจเลยตั้งประเด็นเพื่อไว้ว่าสนิสาอาจจะเกี่ยวข้องกับดิวอย่างใดอย่างหนึ่ง”

“แล้วทำไมข่าวมันถึงออกมาว่าเธอเป็นตัวการใหญ่ล่ะ”

“ก็...ตำรวจไม่ยอมให้ตัวการที่หมายตาไว้ไหวตัวทัน เลยต้องปล่อยข่าวเลยตามเลย อีกอย่างข่าวดารามั่วยานี้ขายได้ หนังสือพิมพ์อยากลงมากกว่าข่าวจับผู้ค้าแบบปกคดียุ่แล้ว ก็เลยโหมข่าวกันไปใหญ่”

2. บทสนทนาช่วยแสดงลักษณะนิสัยของตัวละคร ทั้งรูปร่าง ลักษณะ หน้าตา นิสัยใจคอ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของตัวละครจากการศึกษาวรรณกรรมที่เด็กวัยรุ่นอ่านพบว่าผู้เขียนมีการใช้บทสนทนาลักษณะนี้เพื่อช่วยแสดงลักษณะของตัวละคร ดังตัวอย่าง

2.1 เรื่องคู่กรรม ผู้เขียนใช้บทสนทนาแสดงลักษณะของตัวละคร ดังนี้ (ทมยันตี, 2536, หน้า 113)

กล้วยที่ลงไว้ทั้งสวนเริ่มแตกเครือแก่จัด ดินที่ถูกน้ำท่วมทำให้ได้ปุ๋ยดี กล้วยจึง

ลูกใหญ่สาม พ่อบ่มได้ที่ส่งออกสู่ตลาดทำให้ได้ราคาดี จนบางครั้งมีผู้มาเหมารวดเดียวหมด แม้แต่ไบตองก็พลอยทำเงินทำทองได้ กลัวที่ตัดเครือออกแล้วถูกรีดก้านเหลือกแต่ต้นกอง ไว้ที่สะพานทำน้ำ รอขายให้ผู้เลี้ยงหมูอีกทีหนึ่ง

“ถ้าขายได้อย่างนี้เรื่อย ๆ เราก็สบายละ”

คุณอรคัดท้ายมาเอื่อย ๆ หญิงสาววางมือจากการพาย เพราะเรือมีน้ำหนักเบา สินค้าที่ขนไปตลาดในตอนเช้าขายได้เกลี้ยง ขากลับจึงมีแต่ของใช้ในบ้านที่คุณอรหามาเพิ่มเติม

“หนูกลับเข้ามาวิทยาลัยก็ได้แล้วนี่ลูก แม่พอมีเงินส่งให้หนูเรียนต่ออย่างสบาย ๆ ถ้ากลัวรุ่นหลังนี้ตกเครือเราก็พอมีเงินเก็บ”

อังศุมาลินเสก้มลงวักน้ำลูบหน้า ตอบด้วยน้ำเสียงเป็นปกติว่า

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ให้เราแน่ใจก่อนว่าเรามีเงินเหลือจริง ๆ ค่อยคิดกัน ตอนนี้หนูรู้ว่าแม่เพิ่งฟื้นตัวเท่านั้น เรายังไม่มีเงินเก็บมากมายอะไรนัก ถ้าหนูไปเรียนหนังสือ หนูก็คงเรียนไม่ได้ดีเพราะไม่สบายใจที่เห็นแม่ต้องทำงานหนัก แต่หนูสบายคนเดียว หนูอาจจะยอมช้าขึ้นสักปีก็ได้ ปีหน้าพอเราลืมตาอ้าปากได้เราค่อยคิดกันใหม่ แม่อย่าห่วงหนูเลย”

ฉากบทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะตัวละครคืออังศุมาลิน เธอรักและเห็นใจแม่ของเธอมาก ถึงกับยอมเสียสละตัวเองในเรื่องการเรียนเพราะเห็นว่าแม่นั้นยังลำบากอยู่ ส่วนผลไม้ที่ลูกน้ำท่วมเพิ่งฟื้นตัว อีกทั้งถ้าเธอไปเรียน แม่ก็ต้องทำงานหนักคนเดียว ไม่มีคนช่วย

2.2 เรื่องบอสหน้าตายกะซัยสวางค์ ผู้เขียนใช้บทสนทนาแสดงลักษณะของตัวละครดังนี้ (นายน้อย, 2548, หน้า18-19)

“ทำทางคุณจะได้ใจมากที่ไม่ต้องอยู่เย็นกับผม”

อยากจะทำออกไปว่า ‘ใช่’ ใจจะขาด แต่ก็ต้องสำรวมไว้ อย่างน้อยก็ไม่โดนไล่ออกแล้วล่ะนะ

“อย่างนั้น ดิฉันจะรีบไปเร่งงานกับตาเจื้อย เอ๊ย คุณพิระ ฝ่ามือออกแบบให้ นะคะ” เธอแทบจะหลุดออกจากเก้าอี้ หากเขาไม่ชี้นิ้วเป็นสัญญาณให้นั่งลงใหม่

“ผมยังไม่ลืมนะว่า เรามีเรื่องต้องคุยกันอีกเรื่องนะ”

“เรื่องอะไรคะ”

“เหตุผลสำหรับการกล่าวหาว่าผมเป็นปีศาจ”

“อันนั้นมัน...”

“คิดไว้ด้วยนะว่า การกล่าวหานายจ้าง โดยไม่มีเหตุผลที่สมควรผลจะเป็นอย่างไร”

“บอสไม่ใช่คำพูดแรงไปหน่อยหรือคะ กล่าวหา... ใครกล่าวหาบอสกัน”

“ก็ที่คุณพูดกับเพื่อนทางโทรศัพท์มันไม่ใช่หรือไง พาดพิงถึงบุคคลอื่น เขาเรียกว่า กล่าวหา รวมทั้งนินทาเจ้านายก็ยิ่งได้”

“การพูดคุยกันเพื่อน เขาไม่ได้เรียกว่านินทาหรือคะ เขาเรียกว่าเล่าสู่กันฟังตาม ประสาเพื่อนต่างหาก อีกอย่างมันก็เป็นการพูดคุยไร้สาระระหว่างเพื่อน บอสไม่ควรเก็บมาใส่ใจ ด้วยซ้ำไป”

“ไร้สาระเธอ คุณยอมรับเองนะว่า ที่คุณแอบโทรศัพท์คุยกับเพื่อนเวลางานมันเป็น เรื่องไร้สาระ เวลาที่คุณควรจะเอามาทำประโยชน์ให้กับบริษัทมากกว่านี้” ชายหนุ่มพูดอย่างนุ่มนวล แต่เธอกลับรู้สึกว่ามันเสียดแทงเหลือกำลัง

“แล้วที่บอสแอบฟังฉันโทรศัพท์ล่ะคะ ก็ไม่ใช่มารยาทที่ดีของสุภาพบุรุษ เหมือนกัน”

“คุณกำลังเบี่ยงประเด็นนะ มีสอองค์”

“ฉันกำลังพูดถึงสิทธิส่วนบุคคลที่ควรจะได้ในที่ทำงานต่างหากคะ พนักงานควรจะมีเวลาเป็นของตัวเอง มีความเป็นส่วนตัว ไม่ใช่ใครต่อใครเดินผ่านไปมาแอบฟังเราคุยสิ่งที่ เป็น private แล้วเอามาตัดสินว่าเรากำลังนินทาคนอื่นได้

จากบทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะตัวละครคือสอองค์ เป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตนเอง กล่าวที่จะแสดงความคิดเห็นและอธิบายเหตุผลในการกระทำของตน ถึงแม้คู่สนทนา อีกฝ่ายจะเป็นเจ้านาย ซึ่งอันที่จริงผู้ที่เป็นลูกน้องควรจะมีท่าทีที่เกรงกลัวมากกว่ากล่าวที่ได้เถียง

2.3 เรื่องปลุกาง ผู้เขียนใช้บทสนทนาแสดงลักษณะของตัวละคร ดังนี้

(โสภาค สุวรรณ, 2546, หน้า 76-77)

“ไม่ได้พบแกเลยนะเข้ม” บิคาเริ่มเรื่อง “อัมพิกาเล่าว่าปีหน้าจะสำเร็จออกเป็น นายตำรวจ...ก็อีกไม่กี่เดือนสินะนี่มันปลายปีเข้ามาแล้ว”

“ครับ” เขารับคำ แล้วก้มหน้านิ่ง นิ่งพิบเพียงเรียบร้อยสงบปากสงบคำ

“แกควรจะขึ้นมาบอกเล่าให้ฉันรู้บ้างว่าจะเอาอย่างไร พ่อของแกไม่ใช่คนเล็ก ๆ นะเข้ม พ่อจะพูดฝากฝังให้ได้บรรจุในกรุงเทพฯ ไม่ต้องออกไปลำบากลำบากต่างจังหวัด... ไม่มีมือมีเท้าก็ไป อย่าง...เด็กนะต้องเข้าหาผู้ใหญ่ ไม่ใช่ให้ผู้ใหญ่ป้อนถึงปาก ไม่ใช่แต่แกหรือคนเจ้าพวกนี้ก็เหมือนกัน ทำราวกับว่าพ่อจะต้องของอ้อหรือเพื่อจะให้ทำโน่นทำนี่ให้”

“แต่ผมไม่มีความจำเป็นจะต้องขออ้อคุณพ่อนี้ครับ” สกรงยหน้าขึ้นทันที ดวงดาวาวโรจน์ “เป็นหน้าที่ของผมที่จะต้องรับและทำตามคำสั่งของทางราชการ”

“แต่ใคร ๆ เขาก็อยากอยู่กรุงเทพฯ มันสบายกว่ากัน ตำแหน่งหน้าที่ใหญ่โต

ทำอะไรก็เห็นผลไวกว่าบ้านนอก ถ้าแกเป็นลูกชาวบ้านธรรมดาเนอะซี ถึงจะใช้คำพูดว่าจ้างรอกให้ ฟามาโปรด แต่ฉัน..พ่อของแก..มีทางสำหรับแกทุกอย่าง อนันต์จะไปอเมริกาฉันก็สงเสียด แกเป็นลูก จะเอาอะไร จะให้ฉันไปขอร้องเขากี่ยังได้ สำเร็จแน่นอน ...แต่คนอย่างฉันต้องการให้ลูกเข้มแข็ง ไม่ใช่อ่อนแอเป็นไอ้หน้าตัวเมีย ต้องมีความคิดของตัวเอง จะเอาอย่างไรก็บอกมาขอร้องเอาเอง”

เขาขบริมฝีปากจนเจ็บซ้ำ แล้วจึงกล่าว “ก็ผมเรียนให้ทราบแล้วว่าผมไม่ประสงค์จะ ขอร้องใคร.. โชคไม่ดีก็ถูกผู้ก่อการร้ายฆ่าตาย โชคดีคงรอดตัวได้”

“ฉันถามว่า แกจะไปไหน” บิดาย้ำคำถามใหม่

“ผมจะออกต่างจังหวัด”

“คิดดีแล้วหรือ ที่ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพ่อของแก การ โอนย้ายเข้ามารับ ตำแหน่งในกรุงเทพฯ อีกนะ ไม่ใช่ของง่ายหรอกนะ”

จากบทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะตัวละครศรกร นายตำรวจหนุ่มเพิ่งจบ การศึกษา เขาต้องการที่จะปฏิบัติหน้าที่ในต่างจังหวัด แสดงถึงเป็นผู้ที่มีความเสียสละเพื่อบ้านเมือง แม้ว่าพ่อของเขาจะเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ สามารถใช้เส้นสายเพื่อให้เขาเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ซึ่งมีความเสี่ยงอันตรายน้อยกว่าได้ อีกทั้งเขายังเป็นคนที่เกลียดพ่อ เนื่องจากเขารู้สึกว่าพ่อทำร้าย จิตใจแม่ จึง ไม่คิดที่จะพึ่งพาพ่อของตน คิดที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความสามารถของตนเอง

2.4 เรื่องวิวาห์นี้มีรักแท้ ผู้เขียนใช้บทสนทนาแสดงลักษณะของตัวละคร ดังนี้

(อัญชรี, 2548, หน้า 37-38)

“พิธีสนิทกับพวกเขาถึงขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

พินดาขยับตัวหันมานอนตะแคงสบตากับเขาแล้วสั่นศีรษะน้อย ๆ “ไม่ได้สนิทกันหรอก แต่โรมเขาบอกว่าอัลดาชอบพี ก็เลยอยากมาเจอ”

“อัลดาชอบพี” นฤนาถทำเสียงตกใจระคนต่อต้าน

“ไม่ได้ชอบแบบอยากเป็นแฟนอะไรอย่างนั้นหรอกนะ อัลดานะมีแฟนแล้ว วันนี้แฟน เขาก็ไปทานข้าวด้วย” เธอรีบอธิบาย แต่เสียงที่จะพูดถึงจิน่า “อัลดาชอบพีแบบ...อะไรนี่” เธอทำท่า คิด “แบบเพื่อน...หรือไม่กี่นางแบบที่อยากให้สวมชุดของเขา ประมาณนี้ละมัง”

นฤนาถมองเธอตาขุ่น “แล้วทำไมต้องไปปรับชุดแพง ๆ ของเขามาด้วย”

“ก็พิธีพิเศษไม่ออก นัทไม่เข้าใจสถานการณ์ตอนนั้นหรอก”

“เสื่อกี่ไป” เขาเอ็ดเสียงดัง

“อีกไม่กี่วันอัลดาก็กลับฝรั่งเศสแล้วละ ต่อไปก็คงไม่เจอพวกเขาอีกแล้ว”

“รู้ได้ยังไง แล้วโรมเขาก็อยู่กรุงเทพฯ เขาอาจจะมาหาพีอีกเมื่อไหร่ก็ได้”

“โรมเขาจะมาหาพีทำไม ถ้าจะมาที่นี่...เขาก็คงอยากจะมาเจอนัทนั่นล่ะ ตอนเจอกันเมื่อหัวค่านัทไม่ได้สังเกตสายตาเขาหรือไง เขาอาจจะปิ้งนัทแล้วก็ได้”

“ก็เขาเป็นเกย์ไม่ใช่เหรอ ก็เหมือนอัลคาไงล่ะ”

นฤนาถเงิบงันไปชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยออกมาอีกครั้ง “นั่นสินะ โรมเป็นเกย์” เขาสบตาพีสาวยิ้ม ๆ “ถ้าเขาจะสนใจคนธรรมดาอย่างเรา เขาก็ต้องเลือกนัท ไม่ใช่พี เพราะเขาเป็นเกย์”

พีรนาถฟังแล้วหน้าอ ก่อนจะมองค้อนคนพูดอย่างหมั่นไส้ “พีรู้แล้ว ไม่ต้องย้ำก็ได้ ถึงเขาจะไม่ใช่เกย์ เขาก็ไกลเกินเอื้อมสุด ๆ สำหรับพีอยู่ดี”

“พูดเหมือนกำลังหัวน ไหวอย่างงั้นแหละ” น้องชายว่าพลางหัวเราะเบา ๆ และขยับลุกตาม “แต่พีเข้าใจทุกอย่างก็ดีแล้วล่ะ อย่าไปหลงรักเขาเข้าจริง ๆ ก็แล้วกัน ถึงโรมจะเป็นเกย์ แต่เขาก็เป็นคนหน้าตาดีและคุณสมบัติแบบไปหมด เกย์มีนางแบบหลายคนหลงรักเขา แต่ต้องออกหัวถ่วงหน้า นัทไม่อยากให้พีเป็นแบบนั้น”

จากบทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะตัวละครคือ พีรนาถ และนฤนาถ สองพี่น้องฝาแฝด นฤนาถแสดงความห่วงใยพี่สาวทั้งในเรื่องการแต่งตัว ไม่ให้เปิดเผยเนื้อตัวเกินงาม และในเรื่องการเลือกคู่ เขาเป็นห่วงว่าพี่สาวจะเสียใจเพราะไปหลงรักผู้ชายที่มีข่าวว่าเป็นเกย์ หรือรักร่วมเพศอย่างโรมนั่นเอง

2.5 เรื่องโอบทะเลไว้ด้วยไอรัก ผู้เขียนใช้บทสนทนาแสดงลักษณะของตัวละคร ดังนี้ (เด็กทะเล, 2546, หน้า 41-42)

“อาจารย์ต้องขอโทษหนู”

คำพูดนั้นทำเอาหลายคนหยุดชะงักอย่างตกใจ โดยเฉพาะอาจารย์ต้นเหตุ

“ทำไมฉันต้องขอโทษเธอ”

“หนูไม่ได้เป็นคนขโมย แต่อาจารย์ก็มากล่าวหาว่าหนูทำอย่างนี้อาจารย์ไม่ผิดหรือคะ”

“เธอก็ทำตัวเองด้วยละนลิน ถ้าเธอไม่เคยมีประวัติมาก่อน ฉันก็จะไม่คิดว่าเป็นทรอก”

หญิงสาวบอกหน้าตาเฉย นลินหูอื้อตาลายเพราะความโกรธ จนขาดความเกรงใจไปแล้ว “ทำไมอาจารย์พูดหมา ๆ อย่างงี้ล่ะ รู้อยู่ว่าเสียว่าแผลง แต่คนเราก็ใช้ว่าจะเสียจะแผลงได้ตลอดเวลา นี่จารย์ แล้วคนอย่างนลินคนนี้นะ’จารย์ ถ้าทำผิดก็จะยอมรับว่าทำผิด แต่ถ้าไม่ผิดยังงี้ก็ไม่ผิดวันยังค่ำ”

อาจารย์สาวหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธจัดในคำพูดของลูกศิษย์สาว ในขณะที่เพื่อน ๆ ต่างยืนนิ่งอย่างตกตะลึงไปแล้ว

“นลิน เธอก้าวร้าวฉันมากไปแล้วนะ ฉันหักคะแนนความประพฤติเธอ ถ้าเธอไม่ขอโทษฉัน ฉันจะไม่ให้เธอผ่านฝึกงาน”

“ถ้าอาจารย์คิดว่าที่ทำถูก อยากจะทำก็ทำ แต่บอกแล้วว่า ถ้ามีคนคนนี้ไม่ผิด ให้ตายก็ไม่ขอโทษเด็ดขาด”

เธอหันหลังเดินออกไปจากตรงนั้นอย่างมั่นใจในตัวเอง ปาติดารีบวิ่งตาม ทิ้งให้อาจารย์ชั้นยมมองตามอย่างโมโหสุดขีด

จากบทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะตัวละครคืออนลิน เป็นเด็กสาวใจร้อน มีความมั่นใจในตนเอง กล้าคิดกล้าทำ ในเรื่องเธอถูกอาจารย์ชั้นยมบอกกล่าวหาว่าเธอเป็นคนขโมยลูกมะพร้าวของชาวบ้าน โดยไม่ได้สวนหาคนผิดก่อน และก่อนหน้านี้บ่อยครั้งที่อาจารย์ชั้นยมไม่พอใจอนลิน เพราะเธอเป็นคนกล้าเกิน ไป ส่วนอาจารย์ชั้นยมมีอคติและรู้สึกไม่พอใจอนลินในหลายเรื่องอยู่แล้ว จึงคิดว่าอนลินเป็นคนผิดโดยที่ไม่ได้สวน

3. บทสนทนาที่สะท้อนขนบธรรมเนียม ประเพณี ค่านิยมท้องถิ่น และสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับตัวละคร จากการศึกษาวรรณกรรมที่วัยรุ่นอ่านพบว่าผู้เขียนมีการใช้บทสนทนาลักษณะนี้ดังตัวอย่าง

3.1 เรื่องแก้วจอมแก่น ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่สะท้อนความเชื่อ และค่านิยมของตัวละครคือ ความเชื่อในเรื่องการเกิดจันทรคราส ดังนี้ (แวนแก้ว, 2548 ก, หน้า 43-44)

“บ้านลุงพ่อเขาทำอะไรกันไม่ทราบค่ะ” แก้วรายงาน

“คืนนี้มีจันทรคราส...” คุณพ่อยังไม่ทันจะอธิบายต่อไปว่าการที่พวกบ้านลุงพ่องดีเพราะเคาะไม้กันเป็นการใหญ่กับจันทรคราสนั้นมันเกี่ยวข้องกันตรงไหน ก็พอดีได้ยินเสียงรถบีบแตรอยู่หน้าบ้าน คุณพ่อชะงักดู “เฮ้ นั่นรถบ้านพี่จ้อยนี่ ไหนแก้วไปเปิดประตูซิ”

แก้ววิ่งไปเปิดประตูบ้าน คนที่กระหืดกระหอบลงมาจากรถคือคุณย่านั่นเอง
คุณพ่อคุณแม่พี่ไ้กับน้องเล็กรีบมารับ

“มีอะไรหรือครับคุณแม่” คุณพ่อถาม

“ก็จันทร์อังคาร ไม่เห็นระะะ ฉันจะมาดูว่ากินหยูกกินยากันหรือยัง นี่ก็อาศัยให้อหนูขับมาส่ง” พ่อหนูของคุณย่าคือพี่ของนิคกับหน้อย

แก้วเงยหน้ามองพระจันทร์ ซึ่งมีเงาดำ ๆ บังอยู่เกือบครึ่งแล้วถามคุณย่าว่า “ทำไมต้องกินยาล่ะคะ”

“อ้าว ก็เคยบอกแล้วว่า โบราณนะ เขาถือ ถ้ามีจันทร์อังคารก็ต้องกินยา ยาอะไรก็ได้จะได้แข็งแรง” พุดพลางคุณย่าก็ควักกระเป๋ายาหอมแจกลูกหลานคนละเม็ด

“เอ้า กินซะซิ เดี่ยวยาต้องไปบ้านแม่เจี๊ยบอีก” ว่าแล้วคุณย่าก็เรียกพี่หนูขึ้นรถไป

“อะไรกันคะ” พี่ไ้ซึ่งงงเต็มทีถามขึ้น

“คนโบราณโดยมากเขาเชื่อกันว่า จันทรคราสเกิดขึ้นเพราะยักษ์ชื่อราหูอมพระจันทร์ไว้ ต้องตีเกราะเคาะไม้ให้ราหูตกใจจะได้ปล่อยพระจันทร์ ส่วนคุณย่าเชื่อว่าต้องกินยาถึงจะได้แข็งแรงแล้ว... โอ๊ย...ยังมีความเชื่ออะไรอีกเยอะแยะ” คุณพ่ออธิบาย

“คนแถวบ้านแม่เขาเชื่อกันว่า เวลาจันทรคราสหรือที่คนย่าเรียกว่าจันทรอังคารนะ ถ้าเอามีดไปเฉาะตรงโคนต้นไม้แล้วจะทำให้ต้นไม้ออกลูกตก...” คุณแม่เสริม

3.2 เรื่องคุณกรรม ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่สะท้อนความเชื่อในเรื่องนิทานโบราณเกี่ยวกับความรัก ทั้งของไทยและของญี่ปุ่น ดังนี้ (ทมยันตี, 2536, หน้า 505-506)

สายลมที่พัดกระโชกมาแรงจัด จนทำให้หิ่งห้อยหมู่ใหญ่ที่อยู่บนกิ่งไม้เหนือศีรษะหญิงสาว แดกพลุดงมาเกาะเส้นผมทำให้เกิดประกายระยิบระยับ ชายหนุ่มเอื้อมมือไปตะปบแมลงตัวเล็ก ๆ ที่บินผ่านหน้ากำไว้พอหลวม ๆ พลางยกขึ้นส่องแนบกับดวงตาคัลล้ายเด็ก ๆ

“ภาษาไทยเรียกตัวอะไร”

“หิ่งห้อย” หญิงสาวเว้นระยะไปนิดหนึ่งก่อนที่จะอธิบายว่า

“เราถือกันว่าเป็นดวงวิญญาณของชาย ที่จุด โคมตามหาภรรยาซึ่งจมน้ำตาย หญิงสาวคนนั้นชื่อลำพู่เหมือนต้นไม้ต้นนี้ มันเลยชอบมาที่ต้นลำพู่นี้”

“ทางญี่ปุ่นเราก็มีนิทานคล้าย ๆ อย่างนี้ เรื่องเจ้าหญิงทอหูกกับหนุ่มเลี้ยงแกะ สองคนนี้รักกันแต่ถูกพ่อแม่ขัดขวาง พรากคนทั้งสองไปจน ไม่ได้เห็นหน้ากันอีก ท้ายสุดเทวดาเกิดสงสารเลยบันดาลให้สองคนกลายเป็นดวงดาวอยู่บนฟากฟ้าคนละด้านของทางช้างเผือก แต่จะโคจรมาพบกันปีละครั้งในวันที่เจ็ดของเดือนเจ็ด พอถึงเทศกาลทานาบา มัตซึริ เราจะมีกรตกแต่งโคมกระดาษรูปดอกไม้ปักให้โค้งเข้าหากันแทนดาวสองดวงนั้น...ความรักมักจะมีแต่เรื่องเศร้าเสมอ”

3.3 เรื่องปลูกลอง ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่สะท้อนความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติของชาวมุสลิม ดังนี้ (โสภาค สุวรรณ, 2546, หน้า 336-337)

“ครูใหญ่เชื่อว่าผีสิงมูเนาะหรือคะ” สุภรากลามอย่างไม่พอใจนัก

“ผมอ่านหนังสือมามากนะครูก็ไม่เห็นมีใครกล่าวปฏิเสธว่าสิ่งนี้ไม่มีจริง...มูเนาะเจ็บมาสามวันแล้ว หมอปัจจุบันมาดู ให้น้ำเกลือ แล้วก็ไม่เห็นว่าจะอะไร ให้ส่งจังหวัด...เป็นหมอขนาดนั้นยังทำอะไรไม่ได้บอกแต่ว่าอาการหนักจะให้ชาวบ้านเขาเชื่ออีกหรือ”

“โธ่” หล่อร็องออกมาเบา ๆ “โรคอย่างนี้ต้องใช้หมอพิเศษเฉพาะ โรคคะครูใหญ่ เขาเรียกจิตแพทย์ ที่จังหวัดต้องมีแน่”

“แต่อาจจะไม่มี”

“แต่ทางการมีโรงพยาบาลทางนี้ โดยเฉพาะที่สุราษฎร์ธานีนะคะ”

“ยากนะครู” ครูใหญ่พูดเนิบ ๆ “ไม่ใช่ของง่ายหรอกที่จะเปลี่ยนความเชื่อของคนที่น่าเชื่อถือติดต่อกันมาแต่โบราณ ครูเป็นคนบอกผมเองนั่นแหละ”

“แต่นี้ไม่ใช่การประกอบพิธีกรรมทางวัฒนธรรมหรือประเพณี เป็นความเป็นความตายของคนนะคะ” หล่อนแย้งต่อไปอย่างไม่ลดละ

“มูเนาะมันเจ็บมาเจ็ดวันแล้วครู หมอที่อนามย์ก็เอาไม่อยู่ เขาจะประกอบพิธีไล่ผีบายวันนี้แหละ ตาเต่าจากหมู่บ้านทางโน้นจะมาถึงก่อนพลบ

“ก็ไหนว่าทางศาสนาห้าม” หล่อนใช้ไม้สุดท้าย

“เราจะช่วยมูเนาะ ตาเต่าเก่งมาก” นั่นคือคำตอบอันเด็ดขาดของครูใหญ่ “พิธีของตาเต่าก็ไม่ใช่ของพุทธไม่ใช่รีครู”

“กะ” หล่อนยอมจำนนในที่สุด “แต่ฉันไม่เห็นว่าเป็นทางที่ถูก”

“ครูมีความรู้ขั้นสูงสุดก็จริง แต่อายุยังน้อยนัก ตามผมมาเถอะ แล้วครูจะเห็นเองว่ามูเนาะมันจะลุกขึ้นได้ละทีนี้”

3.4 เรื่องเรื่องลูกอีสาน ผู้เขียนใช้บทสนทนาสะท้อนสภาพแวดล้อมของตัวละครคือสภาพแวดล้อมในหมู่บ้านของขุนแห่งแล้ง ชาวบ้านต่างพากันอพยพไปอยู่ที่ที่อุดมสมบูรณ์มากกว่า ดังนี้ (คำพูน บุญทวี, 2543, หน้า 15-16)

“เขาจะไปอยู่เมืองไหนล่ะพ่อ”

“ไปอยู่บ้านดินค้ำน้ำชุ่ม” แม่ชิงตอบ

“บ้านดินค้ำน้ำชุ่มอย่างไร” ขุนสงสัย

“คือดินดี ปลูกข้าวปลูกผักขึ้นงาม น้ำในห้วยในหนองไม่แห้งเหมือนบ้านเราปลาก็มีมาก”

“มีฝนตกเรื่อย ๆ ไร่ไหมแม่”

“ใช่แล้ว ฝนตกลงมามันก็ไม่ใช่ตกลงดินไปหมด”

“ลูกอยากไปเหมือนเขาไหมล่ะ”

“ไปครับ แม่” ขุนตอบทันที “ไปที่บ้านดินค้ำน้ำชุ่ม โน่น”

“ลูกจำคำพูดเก่งแล้วนะ” แม้ว่าพลาทงหันหน้าไปทางพ่อ

“อยากไปอยู่บ้านใหม่นักรี” พ่อมีสีหน้าดี ๆ

“ไปสิ ฉันไม่อยากพาลูกอดตายอยู่ที่นี่” แม่ว่าดัง ๆ แล้วถอนใจยาว

“ฉันไม่ไปเด็ดขาด ย่าเรายังอยู่ทุกคน ถึงมันจะแล้งติดกันสามสี่ปีก็ไม่เห็นมีใครอดตายนี่ ถึงจะตายฉันก็ขอพาลูกอดตายอยู่ที่นี่”

3.5 เรื่องอยู่กับกิ่ง ผู้เขียนใช้บทสนทนาสะท้อนวัฒนธรรมการกินและการปลูกพืชผักของคนไทยและคนจีน ดังนี้ (หยก บูรพา, 2546, หน้า 164-165)

ฉันทามกั๊งว่า ทำไมคนไทยไม่นิยมทำสวนผักอย่างคนจีน กั๊งตอบว่า

“คนจีนทำสวนผักเป็นล่ำเป็นสันก็เพราะว่าคนจีนกินผักเป็นอาหารหลัก นอกจากเนื้อหมู เช่นแกงจืด ผัดผัก ต้มผัก ซึ่งใช้ผักเป็นส่วนใหญ่...”

“แล้วคนไทยล่ะ คนไทยก็กินผักเยอะเหมือนกัน” ฉันทาม เพราะเคยเห็นที่บ้านลำคาวนและบ้านครูบรยงก็มีผักอยู่ในสำรับทุกมื้อ

“คนไทยส่วนมากกินผักเป็นเครื่องแกมอาหารรสจัดอื่น ๆ เท่านั้น เช่น กินผักสดหรือผักต้มกับน้ำพริก หรือหั่นใส่แกงส้มแกงเลียง จะเห็นว่าผักเป็นเพียงส่วนที่ใช้ประกอบเท่านั้น และผักที่คนไทยใช้นี้ก็ปลูกได้เองในบ้าน หรือไม่กี่เดินหวนกับหาเด็ดเอาได้ตามริมทาง หรือในป่าละเมาะ เช่นกระถิน ดอกแค ดอกโสน ผักบุ้ง ผักแว่น ผักตำลึง ยอดผักทอง สายบัว กระจับ ฯลฯ ไม้ผลไม้ใบเหล่านี้ยังได้มากที่ยังแต่คอยอดอ่อนงามขึ้นจึงเก็บกิน ไม่รู้จักหมด... ไม่จำเป็นต้องปลูกเพราะหาง่ายขายอยู่แล้ว...แต่ที่ไม่นิยมก็คือคนไทยที่ทำสวนผลไม้ยืนต้น เพราะเป็นการลงทุนทีเดียวแล้วสามารถเก็บผลต่อไปได้อีกนับสิบ ๆ ปี ถ้าหมั่นเพียงดูแลปลูกแซมไว้เป็นระยะจะเก็บผลไปได้ชั่วลูกชั่วหลานทีเดียว ยึดเป็นอาชีพประจำตระกูลได้อย่างดี...”

“แล้วอย่างไหนดีกว่ากันล่ะกั๊ง การทำสวนผักกับการทำไร่ทำสวนนะ?” ฉันทาม

“ตอบไม่ได้หรอกหยก มันต่างกันไปคนละอย่างคนละทาง ทำสวนผักได้เงินเบ็ดเตล็ดทุกวัน ส่วนทำไร่ทำสวนนั้นปีหนึ่งเห็นออกราวเดียว แต่ก็จะได้เงินเป็นก้อนปีละครั้งเดียวเหมือนกัน...จะว่าสิ่งใดดีกว่าอีกสิ่งหนึ่งนั้นต้องดูที่ความพอใจของคนนั้นว่าต้องการชีวิตหรืออาชีพและผลตอบแทนอย่างไร”

4. บทสนทนาที่ให้ข้อคิดคติสอนใจ จะให้ข้อคิดที่เป็นคติชีวิตในตอนท้ายของเหตุการณ์ จากผลของการกระทำของตัวละครผ่านทางบทสนทนา จากการศึกษาวรรณกรรมที่เด็กวัยรุ่นอ่านพบว่าผู้เขียนมีการใช้บทสนทนาลักษณะนี้เพื่อให้ข้อคิดแก่ผู้อ่าน ดังตัวอย่าง

4.1 เรื่องคู่กรรม ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ให้ข้อคิดสอนใจในเรื่องเกี่ยวกับความรัก ดังนี้ (ทมยันตี, 2536, หน้า 498-499)

“ทีจูมานะ ความใจแข็งหรือแข็งใจนะเป็นของดี ถ้าหากเรานำมันมาใช้ในทางที่ถูก แต่จะมีประโยชน์อะไรถ้านำมาใช้กับคนที่เรารัก”

“หมอหมายถึงใคร” คำถามนั้นหนักแน่นดูดี

“ใครก็ได้ อังศุมาลิน...ใครก็ได้ที่เรารัก”

คำตอบคงอ่อนโยนเสมอต้นเสมอปลาย

“มีประโยชน์อะไรที่จะตั้งทิวเข้าหากัน ชีวิตคนเรานั้นไม่ยืนยาวนักหรอก โดยเฉพาะเวลาสำหรับความรักมักจะผ่านไปเร็วเสมอ หมอเคยผ่านเวลานั้นมาแล้ว อังศุมาลิน เวลาที่ไม่ว่าสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร อากาศจะหนาวเย็นสักแค่ไหน ความทุกข์ยากลำบากปานใด หัวใจจะยังอบอุ่นด้วยความหวัง แต่...แม้เวลานั้นจะไม่ถอยหลังคืนมาอีก หมอก็ยังมีความสุข เพราะรำลึกถึงความสุขที่เคยผ่านมาแล้วเป็นเครื่องปลอบใจ จำไว้...อังศุมาลิน ถ้าเราเข้าใจคนที่เรารัก ดวงไฟดวงนั้นจะอบอุ่นอยู่ในหัวใจเราเสมอ”

“ขอบคุณค่ะหมอ แต่ดิฉันยังคงไม่ต้องการความอบอุ่นจากดวงไฟดวงไหนแน่”

“งั้นก็แล้วไปเถอะ อังศุมาลิน”

“นายแพทย์โยชิทอคเสียดลงเล็กน้อย ก่อนที่จะเอ่ยขึ้นลอย ๆ คล้ายกับพูดกับตัวเองว่า

“น่าแปลก การที่จะจุดไฟดวงนั้นขึ้นมาในหัวใจได้มีอยู่เพียงทางเดียวคือ ความเข้าใจ เข้าใจกันระหว่างคนสองคน จะก่อให้เกิดความเชื่อ ความศรัทธา และความมั่นใจซึ่งกันและกัน และถ้ามันลุกโพล่งขึ้นแล้ว ย่อมไม่มีวันมอดไหม้ลงเป็นอันขาด”

4.2 เรื่องเดอะไวท์โรค ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ให้ข้อคิดสอนใจ ดังนี้ (ดร.ปีอบ, 2548, หน้า 316)

“รู้มั๊ยพอล ตอนนี้นฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังหลงทางยัง ใจก็ไม่รู้” จูเลียเอ่ย บัดนี้เธอดูเศร้าหมองอีกครั้ง “ฉันไม่รู้ว่าตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้น มันลึกลับ ไปหมด นี่ฉันกำลังจะเผชิญหน้ากับอะไร ทำไมชะตาต้องกำหนดให้ชีวิตฉันเป็นอย่างนี้ด้วย ฉันเคยสูญเสียคนที่ฉันรักไปแล้ว และตอนนี้ ฉันยังต้องมีอะไรที่จะสูญเสียอีกนอกจาก... ตัวฉันเอง”

“ทำไมเธอถึงคิดอย่างนั้นล่ะ” พอลเอ่ยทันที “ทุกคนต่างหาหนทางที่จะช่วยเธอ แต่ทำไมตัวเองกลับคิดอย่างนี้ เธอจะไม่มีทางสูญเสียอะไร นอกจากเธอเลือกที่จะสูญเสียมันเอง มันคือทางเลือก ไม่ใช่ชะตาชีวิต ตราบใดที่เธอไม่คิดที่จะสู้ แล้วเธอจะรู้หรือว่าเธอสามารถฝ่าฟันมันไปได้หรือเปล่า”

4.3 เรื่องปลูกลง ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ให้ข้อคิดสอนใจ ดังนี้ (โสภาค สุวรรณ, 2546, หน้า 250-251)

“ครูรู้อะไรมากจัง” เด็กอีกคนชมเชย

“ถ้ารู้บ่อยก็เป็นครูไม่ได้ซีจ๊ะ” หล่อนขยี้คิ้ว

“มะของพมก็เรียนภาษาไทยกับครู มะอยากพูดไทยเป็นอ่านหนังสือได้ มะอ่านไม่เก่งเท่าพมนะครึบครู แต่พมขี้เกียจที่สุดเวลามะขอให้อ่านอะไร ๆ ให้ฟังนี่แหละ เปาะของพมนะหัดเซ็นชื่อจนสวย แต่แกอ่านหนังสือไม่ออกซักตัวเดียว เวลาไปอำเภอที่ไร กลับมาแกก็ค่าเปิดทุกที่ ครึบครู ว่าทำไมไม่ใช้ภาษามลายูกันบ้าง”

“แล้วหนูตอบเปาะว่ายังไงจ๊ะ” หล่อนถามอย่างสนใจ

“ผมบอกพ่อว่า ครูสอน...สอนให้รู้ว่านี่คือประเทศไทย เราเป็นคนไทยไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใคร ไม่เคยเป็นข้าใครอย่างชาติอื่น เราก็ต้องรักและรู้จักภาษาไทยของเราไว้ให้ดี ถ้าคนไทยไม่รักชาติไม่รักภาษาของตัวเอง คนที่คิดร้ายกับบ้านเมืองจะเข้าจู่โจมได้ง่าย พวกเราจะไม่มีที่อยู่ ที่ทำกิน ครูบอกว่าคอมมิวนิสต์นะไม่ดี กดขี่ข่มเหงประชาชน เราปลุกข้าวได้เท่าไรก็ต้องให้คนอื่น ไปหมด ตัวเราจะมีแค่กินมือหนึ่ง ๆ เท่านั้น พ่อแม่จะไม่รู้จักลูก...จริงไหมครับครู...ครูบอกว่าถ้าเรารวมกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน คอมมิวนิสต์จะไม่กล้ามาขู่เหย้าให้เราแตกกันได้ และเราจะต้องหัดช่วยตัวเองก่อนที่คนอื่นจะช่วยเรา”

4.4 เรื่องสะอึกนักเรียนชาย ผู้เขียนใช้บทสนทนาที่ให้ข้อคิดสอนใจ ดังนี้ (วลีวิไล, 2548, หน้า 307-308)

“ตกลงจะกลับมาอยู่เมืองไทยถาวรแล้วสิ”

“เจ้านายว่าไงล่ะ” หญิงสาวย้อนถามด้วยน้ำเสียงสดชื่น ดีใจที่เขาใส่ใจ แต่ขิมของแสนดีก็ตื้อหูจับ ดวงตาที่เป็นประกายสุกใสเหลือเพียงแววมั่น เมื่อได้รับคำตอบ

“มันชีวิตของเราเอง ฉันไม่เกี่ยว”

“ใช่สินะ ไม่เกี่ยวข้องอยู่แล้ว”

น้ำเสียงแผ่อารมณ์น้อยใจนั้นทำให้ประธานนึกตำหนิตัวเอง เขาพูดผิดไปหรือผู้ชายหนุ่มหันไปยิ้มให้ก่อนจะอธิบายอย่างอ่อนโยน

“ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอก เพียงแต่อยากจะบอกว่าทุกคนมีทางเดินชีวิตของตัวเอง ไม่มีใครลิขิตชีวิตเราได้ นอกจากตัวเราเอง ฉันเคยบอกใช้ไหมว่าไม่เคยเชื่อเรื่องพรหมลิขิต ใครจะมากำหนดชีวิตเราได้ ตัวเรา ใจเรานี่สิที่กำหนด โชคชะตาอาจจะมีอิทธิพลบ้างตรงชักนำให้เราพบเจอเรื่องราวหรือผู้คน แต่หลังจากนั้นล่ะ เราต้องตัดสินใจเอง ไม่ใช่หรือ เพราะฉะนั้นถึงได้บอกว่าจะให้ตัดสินใจเอง แต่ถ้าถามว่านายคาบอยากให้แซนดีกลับมาไหม ในฐานะพี่ชาย ก็ตอบได้เลยว่าใช่ แต่ส่วนที่ว่าจะอยู่ต่อไปจนถึงเมื่อไหร่มันอยู่ที่การตัดสินใจของเราเอง เข้าใจหรือยัง”

4.5 เรื่องอยู่กับกึ่ง ใช้คำบรรยายของผู้เขียนเป็นการดำเนินเรื่อง บทสนทนาจึงพบเป็นส่วนน้อย หรือมักเป็นคำพูดที่กึ่งหรือครุบรยงค์ใช้สอนหยกให้เป็นคนดี ดังนี้

“หยก ตั้งใจเรียนหนังสือให้ดี ๆ ให้เก่ง ๆ นะ ความรู้เป็นทรัพย์ติดกายที่ไม่มีใครแย่งชิงไปได้ ไม่มีวันตกหล่นแห่งหายไป คนโบราณจึงบอกว่ามีวิชาเหมือนมีทรัพย์...ขาดเหลือสิ่งใดอย่าลืมบอกครู เรียนหนังสือเก่งอย่างนี้ดีแล้ว เพราะตัวเองก็ไม่ต้องเสียเวลาเรียนซ้ำชั้นเหมือนพวกคนอื่น ๆ ที่สอบตก แล้วกึ่งก็ขี้ได้ชื่นอกชื่นใจที่หยกซึ่งเป็นหลานที่รักมากที่สุดนำความสำเร็จมาให้...ครูเองก็ดีใจถ้าหยกประสบความสำเร็จในการเรียน...”

ครูบรรยายศัพท์พูดกับฉันอย่างนี้ในวันหนึ่งที่ฉันไปบ้านครู...ครูเองก็กำลังนอนอ่านหนังสือเตรียมสอบวิชาชุดครูเพื่อเลื่อนวิทยฐานะให้สูงขึ้นไปอีกเพื่อที่จะได้เลื่อนเงินเดือนและอาจจะได้เลื่อนไปสอนในโรงเรียนมัธยม

“หยกเห็น ไหม ครูเองก็ยังคงเรียนต้องชวนขวยหาวิชาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา ความรู้เท่านั้นที่จะทำให้คนจนอย่างเราเจริญก้าวหน้าขึ้นได้ แม้ว่าต่อไปหยกจะไปทำงานขายแรงงาน ถ้ามีวิชาความรู้ติดตัวก็จะได้เป็นหัวหน้าคนได้เร็วขึ้น ไม่ต้องคักคานเป็นเบี้ยล่างเป็นจี้ข้าคนอื่น ไปตลอดกาล เชื้อครูเถอะ...” (หยก บุรพา, 2546, หน้า 60)

นอกจากบทสนทนาที่ช่วยในการดำเนินเรื่องแล้ว ยังมีหนังสือที่ไม่มีบทสนทนาเลย เนื่องจากเป็นเรื่องเล่าหรือเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ของผู้เขียนสู่ผู้อ่าน มีจำนวน 4 เล่ม ได้แก่ กิดเป็นหมอ, บันทีกีสันมิ, เมื่อคุณตาคุณยายยังเด็กเล่ม 1 และสืบจากศพ

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมที่วัยรุ่นอ่านทั้ง 30 เล่ม พบว่าผู้เขียนใช้บทสนทนาที่มีความหลากหลายในการช่วยดำเนินเรื่องแทนการบรรยายเพื่อไม่ให้ผู้อ่านรู้สึกเบื่อหน่าย ช่วยแสดงลักษณะของตัวละคร และช่วยเนื้อเรื่องมีความสมจริง นอกจากนี้ยังมีเรื่องที่มีแต่การบรรยายของผู้เขียนเนื่องจากเป็นเรื่องเล่าหรือเรื่องที่ถูกถ่ายทอดประสบการณ์ที่ได้พบเจอให้ผู้อ่านรับรู้ จึงมีเพียงแต่การบรรยาย ไม่มีบทสนทนา

ด้านการใช้ภาษา ในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นนั้นต้องเลือกใช้ถ้อยคำและสำนวนโวหารให้เหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของเด็ก

เกณฑ์ในการใช้ภาษาที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์วรรณกรรมที่วัยรุ่นเลือกอ่านนั้น ใช้เกณฑ์เดียวกับการวิเคราะห์วรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นที่ได้รับรางวัล ทั้งด้านการใช้ถ้อยคำและการใช้สำนวนโวหารคือ

1. การใช้คำ เป็นการเลือกใช้ถ้อยคำในงานเขียน ผู้เขียนต้องเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ ตัวละคร เพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจน และสละสลวย การใช้ถ้อยคำในวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นสามารถจำแนกได้ดังนี้

1.1 คำภาษาปาก เป็นภาษาที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันเป็นส่วนใหญ่ และมักใช้กับบุคคลที่มีความคุ้นเคยสนิทสนมกันเป็นพิเศษเพื่อสื่อสารกันในเนื้อหาที่รับรู้ได้เฉพาะคู่สนทนาเท่านั้น จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น นอกจากคำภาษาปากที่พบในลักษณะเดียวกับวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นที่ชนะการประกวดแล้ว ยังพบว่าผู้เขียนยังใช้คำภาษาปากและสัญลักษณ์แสดงความรู้สึกที่ใช้เฉพาะกลุ่มวัยรุ่น เพื่อให้เนื้อเรื่องสอดคล้องกับตัวละครที่อยู่ในวัยรุ่นในสังคมปัจจุบัน ดังนี้

1.1.1 เรื่องยังตัวแสบหวานใจนายซุเปอร์สตาร์ ผู้เขียนใช้ภาษาปากที่ใช้ใน

กลุ่มวัยรุ่น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำพูดที่ตัวละครพูดกับตัวเอง ดังนี้ (แสดมปีเบอร์รี่, 2548 ก, หน้า 67)

“วันรุ่งขึ้น ฉันแต่งตัวสวยตั้งแต่เช้าก่อนจะขับรถมุ่งหน้าไปที่สตูดิโอของรายการ เกมจารบี โส๊ะ ๆ ๆ คราวนี้ฉันตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ไม่มีรายชื่อไอค์ วงไซโคมาร่วมเล่นเกมด้วย อย่างแน่นอน และที่สำคัญฟีลล์ สมรภูมิ นักร้องคนโปรดของฉันมาร่วมเล่นเกมนี้ด้วยอีกต่างหาก กร๊อคกร๊อค ^O^ ถ้าเข้าไปรอบสองแล้วได้เล่นคู่กันก็ดีสิ เพื่อจะแอบปิ้งปิ้งกันแล้วมีसानต่อ โอ๊ย ตื่นเต้น ๆ ๆ อี๊วอี๊วกร๊วกร๊ว \^O^// คราวที่แล้วก็ชวนพี่ต๋มไปดู แต่คราวนี้ฉันจะไม่ยอมชวดฟีลล์ เค็ดขาด!! สู้ ๆ! บาร์บีสู้ ๆ! (^_^)Y

วันนี้พี่ซิวเจไม่ยอมมากับฉัน แต่กลับไปเฝ้าขัยจีทีไปถ่ายแบบให้หนังสือทีนเอง หนอยเนาะ!! ตั้งแต่วันงานคอนเสิร์ตก็ตามแจเลย กิดจะเป็นสมภารกินไก่วัดแหง ๆ อีกตาพี่ซิวเจบ้า! รักไม่เท่ากันนี้ ลำเอียง ๆ ๆ > O < แต่ช่างเถอะ ฉันไม่น้อยใจหรอก ปล่อยฉันมาทำอะไรคนเดียว บ้างก็ดี เบื่อถูกคุมจะแยะอยู่แล้ว”

นอกจากภาษาปากแล้ว จะเห็นได้ว่ามีสัญลักษณ์แสดงแทนความรู้สึก ซึ่งผู้เขียนได้แทรกอยู่ในทุกบทบรรยายหรือบทสนทนาในเรื่อง

1.1.2 เรื่องยัยเวอร์จิ้นปิ้งรักนักเพลย์บอย ผู้เขียนใช้ภาษาปากที่ใช้ในวัยรุ่น ดังนี้ (แสดมปีเบอร์รี่, 2548 ข, หน้า 158-159)

อ้ายยยย! ที่นั่นมันโรงพยาบาลนี่นา ที่ขาฉันมีก้อนอะไรไม่รู้ก้อนเบ้อเรอเลยหุ้ม อยู่ อึดอัดเป็นบ้า ฉันพยายามจะดึงมันออก แต่มันติดเหนียวแน่นหนึบ

โอสอสอส TT_TT ฉันกลายเป็นมัมมีครึ่งตัวไปแล้วเหอ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับฉัน กันแน่ ใครก็ได้อธิบายกับฉันที ฉันเป็นอะไรไป มาอยู่ที่นี้ได้ยังไงนหนน - O -

“กร๊อคคคค รีบขึ้นพื้นแล้ว คีระมานี่เร็ว ๆ ๆ รีบขึ้นพื้นแล้วว”

เสียงพีเรนพีสาวของฉันนี่นา เอ๊ะ! ความจำฉันไม่ได้เสื่อมสักหน่อย แล้วทำไมฉัน จำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น - _ - ?

“เป็นยังไงบ้างรีบขึ้น” พีเรนคิงพีคีระเข้ามาหาฉัน พलगเขย่าแขนฉันด้วยความดีใจ อย่างสุดซึ้ง “พระเจ้าช่วย เธอยังไม่ตายจริง ๆ ด้วย” T ^ T

โอ๊ยย! มันเจ็บนะนั่น ฉันจะตายเพราะพีเรนเขย่าแขนฉันจนหักเนี่ยแหละ - _ -

“ฉันยังไม่ตายง่าย ๆ หรอกนา” ฉันหันไปค้อนพีเรน “ตราบไคทีเวอร์จิ้น ของฉันยังอยู่ ฉันจะไม่ยอมตายให้เสียชาติเกิดหรอก ฮี ๆ ๆ ^O^

“ແหม ทำเป็นพูดดี เธอจะเก็บไว้ให้ใครล่ะยะ” พีเรนพูดจำ ๆ

“ไม่รู้สิ ไอค์มั้ง ถ้าเค้าอยากได้นะ กิว ๆ ๆ // /-,- / //” ฉันพูดไป เงินไป